Dr. Michael Laitman

CONECTAȚI
prin
LEGEA NATURII

Conectați prin Legea Naturii

Editura ARI

Dr. Michael Laitman

Conectați – prin Legea Naturii

Copyright © 2013 Michael Laitman

Toate drepturile rezervate
Publicată de Editura ARI
www.ariresearch.org info@ariresearch.org
1057 Steeles Avenue West, Suite 532, Toronto, ON, M2R 3X1, Canada
2009 85th Street #51, Brooklyn, New York, 11214, USA

Tipărit în România

Nicio parte a acestei cărți nu va putea fi folosită sau reprodusă în niciun fel fără permisiunea în scris a editorului, cu excepția unor scurte citate cuprinse în articole critice sau recenzii.

Traducere din ebraică: Chaim Ratz
Editor asociat: Mary Miesem
Corectură: Claire Gerus
Tehnoredactor: Baruch Khovov
Coperta: Galina Kaplunovich, Inna Smirnova
Editor Executiv: Benzion Girtz
Post producție: Uri Laitman

Prima ediție: ianuarie 2014

ISBN:
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE ……
INTRODUCERE: SCLAVII DIN EPOCA MODERNĂ ……

CAPITOLUL 1: Criză sau Renaștere ……..
CAPITOLUL 2: De la a bâjbâi orbește la dezvoltare conștientă …..
CAPITOLUL 3: Omul ca produs al mediului …….
CAPITOLUL 4: O lege care ne afectează pe toți ……
CAPITOLUL 5: Toate sunt legate între ele ……..
CAPITOLUL 6: Cât de repede o simțim ……
CAPITOLUL 7: Munca și ocuparea forței de muncă în Noua Lume ..
CAPITOLUL 8: O altă formă de dezvoltare
……
CAPITOLUL 9: Sfârșitul Ego-lui ……
CAPITOLUL 10: Să facem din nou lumea prosperă ……
CAPITOLUL 11: De la iubirea pentru om la iubirea pentru natură ….
CAPITOLUL 12: Excesiva utilizare a puterii de a primi constituie
cauza Crizei ……
CAPITOLUL 13: De la ură la iubire
……
CAPITOLUL 14: Femeia în lumea conectată ..
……
CAPITOLUL 15: Inchisorile și centrele de educare ……

POSFAȚĂ: Un nou motor pentru o viață ……..

ANEXE
Despre autor ……
Despre Institutul ARI ……
Lecturi suplimentare ……

CUVÂNT ÎNAINTE

Viața noastră gravitează în jurul legăturilor și relațiilor noastre. Până la urmă, viața noastră reflectă sentimentele pe care le nutrim unii față de alții. Schimbările din viața noastră ne fac să înțelegem importanța interconectărilor noastre. Cu cât mai mult vom ajunge la această înțelegere și o vom cultiva, cu atât mai mult vom împlini iubirea reciprocă.

Concentrându-ne pe legăturile dintre noi, vom putea trăi o nouă realitate într-o lume nouă. În felul acesta, vom realiza acea lume bună, pașnică și echilibrată de care avem nevoie.

Trebuie să fim atenți la ceea ce se întâmplă între noi. Fără să vrem, ne-am trezit adesea prinși în relații de egocentrism și ură, incapabili să ne tolerăm unii pe alții chiar în propriile noastre familii. Modul nostru obișnuit de viață ne îndepărtează de realitatea iubirii și a respectului reciproc.

Toate încercările noastre de a rezolva problemele sau crizele, folosind instrumentele obișnuite, au eșuat; acum, trebuie să dobândim priceperea și înțelepciunea cu care să putem dezvolta noi senzații și interconectări. Viața ne împinge să ne evaluăm relațiile și să le reconstruim. Într-un fel, este o renaștere într-o nouă realitate.

Conectați – prin legea Naturii va deschide în noi o nouă perspectivă de la care pornind vom încerca să rezolvăm problemele la un nivel mai profund – acela al interconectării cu ceilalți. Odată cu rezolvarea fiecărei probleme, vom învăța să iubim, să facem concesii și să ne respectăm între noi, ca într-o familie adevărată.

Dacă deschidem ochii,
Dacă ne deschidem inimile,
Vom simți cum suntem cu toții conectați
Deoarece atât noi, cât și legăturile dintre noi,
Sunt cele mai importante lucruri în viață.

INTRODUCERE

Sclavii epocii moderne

Pentru un individ din societatea secolului 21, centrul vieții sale este munca. Societatea este cea care a creat această situație - într-o asemenea măsură încât chiar și timpul nostru liber, în ceea ce privește vacanțele și activitățile sociale, este adesea generat și direcționat de locul nostru de muncă. Unele dintre aceste activități sunt organizate de la locul de muncă pentru a întări legăturile dintre salariați. Acestea presupun activități precum instruirea, zile distractive, excursii, evenimente culturale, ba chiar și inițiative de susținere a familiei cum sunt creșele și taberele de vară. Acesta este parțial motivul pentru care obsesia muncii a devenit o dependență predominantă, mai ales printre cei din clasa de mijloc.

În trecut, oamenii nu aveau sentimentul că sunt înrobiți de slujba lor. Ei se simțeau mult mai liberi în comparație cu "sclavia din epoca modernă". În ziua de azi ne petrecem cea mai mare parte din timpul nostru la muncă, în drumul către și înapoi de la muncă. Munca a devenit activitatea noastră prioritară și cea care își însușește viața noastră.

Atunci când întâlnim pe cineva, vrem imediat să știm cu ce se ocupă și evaluăm acea persoană în funcție de asta. Nu întrebăm "Ce ți-ai dori să faci ?" sau "Ce îți face plăcere ?". Mai degrabă întrebăm "Ce faci ca să trăiești ?" pentru că munca ocupă un rol atât de important în viața noastră. Din cauza asta, pentru mulți dintre noi constituie o preocupare importantă dacă vom fi

concediați sau nu, iar dacă da, atunci ne întrebăm dacă vom fi capabili să ne găsim un alt loc de muncă.

În ziua de azi, suntem preocupați aproape în întregime de munca noastră. Ne este teamă de pensionare, de faptul că nu vom ști ce să facem cu tot acel timp liber. Nu avem nicio idee despre ce înseamnă să fii liber și nici nu avem o reală dorință de a fi liberi.

Chiar și atunci când suntem acasă după lucru și chiar în timpul vacanțelor, continuăm să lucrăm, să ne verificăm emailurile și să sunăm la locul de muncă. Facilitățile moderne de comunicație ne ajută să rămânem în contact cu sistemul, păstrându-ne captivi ai vieții noastre muncind.

În ultimele câteva decenii, maniera în care ne privim viața a ajuns până acolo încât nu ne mai putem imagina ca fiind liberi. "Liberi" ar trebui să însemne să ne limităm timpul dedicat muncii la trei ore pe zi, timp suficient pentru a ne angrena în ceea ce este necesar pentru a menține societatea noastră. În acest fel, putem livra ceea ce este necesar societății după ce am produs necesarul pentru noi înșine. Restul timpului ar trebui să fie folosit pentru a ne bucura de alte lucruri.

Și totuși nu suntem în stare să vedem lucrul acesta ca fiind posibil. Credem că dacă nu muncim, nu avem altceva de făcut, ori nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Această manieră de a gândi - muncă, muncă și iar muncă - nu este în favoarea noastră ca ființe umane. Distrugem și epuizăm resursele Pământului și suntem înglodați în acest tipar, în mare măsură așa cum copiii sunt afundați în jocurile lor până când un adult vine și îi întrerupe, spunându-le: "Destul, trebuie să mai faceți și altceva".

Dar vai, nu putem întrerupe jocul; pentru că suntem dependenți de el. Lumea și opinia publică ne-au "agățat" de acest joc. Societatea modernă a creat o realitate bazată pe conexiuni limitate și practice, a cărei țintă este atingerea unor scopuri foarte limitate. Pe lângă această experiență a conexiunilor limitate, am început să avem un sentiment al lipsei de sens în viața noastră. Acest fapt este pe cale să creeze o criză în fiecare aspect al vieții noatre personale și sociale.

Suntem azi în pragul unei revoluții. Diferența existentă între mediul pe care l-am creat și imperativele Naturii ne cere socoteală. Noi condiții, atât în noi înșine cât și în mediul înconjurător, ne presează cu o intensitate crescândă, modificându-ne din interior și dezintegrând tiparele opresive ale societății omenești. Natura ne împinge să atingem stadiul următor al evoluției noastre ca ființe umane, să începem să vedem viața dintr-o perspectivă diferită.

Realitatea în care munca ne ia cea mai mare parte din timp este pe cale să se schimbe. Când se va întâmpla acest lucru, oamenii nu vor mai sta liniştiţi, ci vor începe să caute alte înţelesuri ale vieţii. Atunci vom învăţa cu adevărat ce înseamnă să "fii om". Pe măsură ce orele dedicate muncii se vor rezuma la minimul necesar pentru subzistenţă, ne vom umple viaţa cu preocupări potrivite nivelului nostru de fiinţe umane, preocupări în care vom ajunge să ne simţim sufletul.

Este o schimbare radicală ce implică reorganizarea întregii societăţi omeneşti. Această schimbare este obligatorie; va trebui să trecem prin acest proces ca urmare a presiunilor din interiorul şi din afara noastră, sau prin conştientizare şi iniţiativa de a începe imediat să netezim calea către noua noastră destinaţie. Atunci, percepţia noastră asupra vieţii se va modifica, economia noastră se va schimba, iar industriile se vor diminua şi vor trece de la supraproducţie la a produce numai ceea ce este necesar pentru a ne susţine.

Munca va deveni nimic mai mult decât un mijloc necesar pentru supravieţuire, iar percepţia noastră privind creşterea şomajului se va schimba. Timpul nostru liber va fi canalizat către scopul primordial al vieţii noastre – răspunsul la întrebarea: "De ce suntem aici în această viaţă ?" Această întrebare se va naşte în majoritatea omenirii şi va deveni problema care ne va dirija viaţa şi toate preocupările.

Scopul nostru este acum acela de a contura infrastructura unui mediu alternativ menit să ofere o altă cale care să ne ghideze relaţiile. De exemplu, în viitoarea noastră societate, când voi întâlni pe cineva nu-l voi întreba despre profesie sau ocupaţie (acest "stăpân" al individului). Nu va conta dacă este din domeniul bancar, tehnologie înaltă, sau inginerie. Mai curând voi fi interesat ce studiază acea persoană, care este domeniul său de preocupări şi din ce cercuri sociale face parte.

Cu alte cuvinte, voi relaţiona cu persoana din faţa mea ca fiinţă umană, mai degrabă decât ca sclav aparţinând unui "stăpân", adică unui loc de muncă. Locul de muncă va pierde statutul de stăpân al individului deoarece oamenii se vor angaja numai în ceea ce este esenţial pentru societate.

Pentru a ne adapta la acest tablou viitor, trebuie să ni-l imaginăm şi să planificăm modul în care vom trece de la tabloul actual la cel proiectat. Trebuie să ne schimbăm din interior, ceea ce nu este o sarcină uşoară. Aceasta va presupune revoluţionarea percepţiilor şi senzaţiilor noastre, precum şi modul de abordare a realităţii – o reproiectare a tuturor tiparelor noastre de gândire. Nu există o revoluţie mai amplă decât aceasta.

O astfel de schimbare afectează însăşi esenţa vieţii, raţiunile pentru care ne trezim dimineaţa şi ne culcăm seara, gândurile care ne trec prin minte în timpul zilei, izbânzile noastre şi modul în care ceilalţi se raportează faţă de noi. Chiar structura societăţii se va schimba în consecinţă şi, cu siguranţă, sistemul de educaţie se va transforma într-unul radical diferit.

Chiar dacă natura schimbării este încă necunoscută celor mai mulţi dintre noi, acesta este fără îndoială viitorul. Micii paşi pe care-i facem pregătindu-l, îndreptându-ne treptat către el, ne vor permite să vedem direcţia de schimbare, să înţelegem şi să salutăm procesul care trebuie să se întâmple.

Este asemănător copilului care merge la grădiniţă pentru prima oară. El nu ştie unde a intrat. Nu ştie că este o parte a unui întreg sistem de educaţie care-l va însoţi în toţi anii copilăriei. La fel, încă nu suntem conştienţi de sistemul global şi de procesele care sunt pe cale să se dezvăluie.

Natura ne cere să fim într-o "echivalenţă de formă", adică "în echilibru". Şi pentru că Natura este circulară, un sistem complet şi armonios în toate acţiunile sale, tot aşa ar trebui să fie construită societatea omenească – circulară şi sincronizată în toate părţile sale. Noi toţi vom beneficia de faptul ca suntem parte a unei stări echilibrate iar relaţiile corecte dintre noi ne vor garanta "binecuvântarea Naturii".

"Conectarea corectă" înseamnă aplicarea unei forme integrale fiecărui tărâm al vieţii, inclusiv educaţia, cultura, viaţa de familie, atitudinea noastră faţă de Natură, şi oricărui alt domeniu al vieţii. Aceasta este singura cale prin care putem fi salvaţi de nenorocirile care sunt gata să ne lovească, ale căror ameninţări putem deja să le simţim dincolo de tensiunile crizelor globale în ecologie, economie, valorile familiei şi societate.

În schimb, ni se deschide o perspectivă complet nouă, punându-ne pe un drum către rezolvarea crizelor majore în care ne aflăm astăzi. Până la urmă, crizele nu sunt altceva decât o contradicţie dintre modul în care ne conducem noi înşine şi esenţa Naturii, care se înfăţişează sub formă integrală la fiecare nivel al vieţii noastre.

Această realitate a Naturii s-a revelat numai în ultimul secol. Anterior acestuia, crizele nu au avut un caracter extensiv, ci au părut a fi parte dintr-un proces gradual al dezvoltării şi prosperităţii societăţii omeneşti. Numai în ultima vreme am început să observăm că Natura se închide faţă de noi, înfăţişându-ni-se ca o reţea integrală şi demonstrându-ne incapacitatea noastră de a ne conecta la această reţea.

Energiile omenirii au devenit opuse celor ale Naturii şi resimţim acum acest contrast ca pe o criză. Aceasta este esenţa

problemei. Soluția este simplă: trebuie să ne punem în echilibru cu Natura, să ne aliniem cu ea. Acesta este scopul studiilor pe care le oferim acum. Ne-a devenit clar faptul că, în ciuda sofisticării noastre, Natura va câștiga, iar înțelegerea acestui fapt devine din ce în ce mai clară în ceea ce privește problemele pe care le vedem în toate sistemele pe care le-am creat și pe care acum abia le putem gestiona.

În anii care vin, șomajul se va răspândi în întreaga lume. Cei fără un loc de muncă vor ști că șansele de a-și găsi de lucru sunt subțiri iar ruperea de piața muncii va conduce la frustrări și deziluzii pe viață.

Cu toate acestea, acest proces va avea loc în paralel cu o schimbare amplă ce este pe cale să se producă, când timpul liber va deveni cel mai de preț și în care cel fără loc de muncă va învăța adevărata "umanistică" – adică ce înseamnă să fii o ființă umană. Întreaga omenire va reține noile informații care îi vor ajuta pe oameni să treacă la următorul stadiu al evoluției lor.

Cu ajutorul materialelor de studiu integral, vom înțelege situația noastră, situația lumii și rațiunile pentru care se întâmplă toate lucrurile. Fără această cunoaștere este imposibil să atingi nivelul de umanitate. Diferența dintre o ființă umană și orice alt animal este aceea că omul are conștiință: noi înțelegem și *participăm conștient și de bună voie* la viață. Știm unde trăim, cum am acționat și cum ar fi trebuit să acționăm. În cele din urmă vom învăța să acționăm ca parte a unei umanități integrale deoarece realitatea ne-o impune.

Noile scheme cadru de studiu vor deveni formatul model valabil pentru oricine pentru o perioadă nelimitată de timp. Oamenii vor trata aceste formate model ca pe o ocupație dar vom considera aceste studii, ca și copiii, ca pe o continuă cură de întinerire, fără a avea sentimentul pe care îl avem acum față de muncă.

Legile integrale vor avea un impact puternic asupra vieții noastre. De exemplu, o afacere care va funcționa *fără* a avea ambiția de a ne susține pe toți va fi tratată ca o infecție ce trebuie îndepărtată. Acesta este motivul pentru care sistemul ecologic ne impune să păstrăm numai ceea ce este necesar. Este o nouă abordare, diferită de cea actuală care spune că: "Simt că voi face ceva nou pentru că sunt convins că-l pot vinde". Mai degrabă, vom adopta o abordare contrară conform căreia cu cât producem mai puțin și vindem mai puțin, cu atât mai bine. Ca o consecință, totul se va schimba.

În viitorul apropiat, va exista o scădere abruptă a șomajului, a crizei de alimente și a altor chestiuni ce sunt rezultatul problemelor ecologice pe care le-am creat. Șomajul ridicat va

provoca revolte, ducând la dezintegrarea guvenului și după aceea, la anarhie. Guvernele nu vor avea de ales și vor colabora și vor împărți resursele existente. Vor trebui să pună în aplicare un plan global inovator, similar celui pe care îl prezentăm aici. Altfel, societatea omenească se va prăbuși în totalitate și va izbucni un război mondial.

În diviziunea globală a resurselor, participarea economică a individului în societate va avea loc numai în conformitate cu nevoile societății. Programul de lucru al oamenilor va fi gestionat prin Internet astfel încât ei să muncească timp de trei ore sau atâta cât să le satisfacă necesitățile de bază și să-și dedice majoritatea timpului lor, să zicem cinci ore pe zi, pentru studii academice, care vor conta ca și muncă.

Viitorul individ fără un loc de muncă nu va fi considerat un paria, ci va obține un salariu decent și va fi remunerat pentru orele de studiu, cărora le va dedica cea mai mare parte din timp. În felul acesta se va asigura viitoarea sa contribuție și investiția sa în dezvoltarea societății omenești.

Orarul nostru nu se va schimba, comparativ cu cel cu care ne-am obișnuit, dar conținutul orelor de muncă precum și tipul de muncă prestată se vor schimba. Nu va mai exista un atât de mare accent pus pe muncă, așa cum o facem atunci când gândim în termeni de profit și de succes. În schimb, noul model cadru ne va servi ca o "susținere moderată", oferindu-ne siguranța că nu suntem aruncați în stradă ci putem să continuăm să trăim o viață decentă.

În fiecare lună, milioane de oameni își pierd locurile de muncă fără a avea vreo alternativă în perspectivă. Aceștia sunt adesea trimiși să se instruiască în domenii pentru care nu există o nevoie reală. În noul model cadru pentru viață, însă, nu se va oferi un loc de muncă șomerilor, așa cum se întâmplă în ziua de azi. Mai degrabă li se va oferi o nouă abordare a lumii, una care ne netezește drumul către următorul stadiu al devenirii noastre umane, acela de a deveni umani.

Problema este că astăzi fiecare dorește să fie sclav, cu excepția câtorva magnați care se bucură de fictiva lor libertate și imaginarul lor timp liber. Oamenii simt că fiind preocupați de ceva aceasta le umple viața. Altfel, cu ce să o umple ?

Un individ care caută să se împlinească este în căutarea a ceva care să-l ajute să-și realizeze potențialul. Aceasta poate fi educația, cultura sau tehnologia dar oamenii doresc să fie speciali, experți în ceva, să se simtă la adăpost și în siguranță. Ei cred că munca le produce satisfacție și le crează un mediu social al lor. Cu toții suntem în căutarea aceluiași lucru.

Prin urmare, oamenii vor avea multe opțiuni de la care vor putea să evolueze în această nouă viețuire integrală: comunicare, relații umane, noile tehnologii și tot ceea ce poate fi folosit pentru a conecta oamenii într-un sistem.

Acest sistem integral are nevoie de orice profesiune care îi poate ajuta pe oameni să se instruiască și să se adapteze sistemului. Oamenii pot apoi să devină productivi și creativi în tot ceea ce învață și doresc să facă. În paralel cu noile studii, o persoană începe imediat să evolueze în ce privește conștiința și percepția generală.

Acesta este motivul pentru care avem nevoie de legi pentru ca educația și o ocupație să fie obligatorii. Altfel, în statul viitor, când 80% din oameni nu vor avea un loc de muncă dar vor trebui totuși să fie hrăniți, aceștia îi vor distruge pe restul de 20%.

Problemele financiare ale celor fără un loc de muncă nu se vor limita la șomeri, atâta timp cât hrana, încălzirea, îngrijirea medicală și locuința sunt necesități ce trebuie să fie asigurate tuturor, nu numai șomerilor. Altminteri, ar fi un haos. Oamenii fac economii pentru pensionare, gândindu-se că vor fi capabili să trăiască, cu demnitate, odată ce se pensionează și vor sta confortabil în Caraibe până la adânci bătrâneți.

Asta nu se va întâmpla. Abia dacă vor putea să-și permită mâncarea și medicamentele.

Lumea nu va fi capabilă să le furnizeze mai mult decât necesitățile pentru a trăi. Lumea trebuie să fie organizată de așa manieră încât fiecare să aibă ce-i trebuie pentru a trăi. Acestea, însă, vor fi asigurate numai pentru cei care se vor alătura noului mod de abordare a muncii, asumându-și studiile obligatorii și îndeplinind nevoile comunității.

Pe scurt, în noua lume, cei care gândesc numai pentru ei nu vor putea face față. Trebuie să avem în vedere bunăstarea întregii comunități. Aceasta este Legea Naturii care ni se revelează în vremea de azi. Societatea trebuie să cultive grija reciprocă în cadrul căreia fiecărui individ să-i pese de oricare altul, ca și când ar fi părți ale unui singur trup, răspunzându-și reciproc unul altuia.

Începem să simțim această grijă reciprocă, ca pe o dorință mutuală. Senzația de a fi conectați între noi și sentimentul unei participări existente între noi – acestea devin un mod obișnuit de viață. Cu această percepție începem să ne simțim în afara timpului deoarece pornim de la dorințele noastre personale și începem să trăim alte dorințe mai înalte, acelea ale *colectivității*.

Lumea trebuie să fie clădită în baza unor sisteme lipsite de egoism, iar toate sistemele statului trebuie să urmărească acest țel – un singur plan bazat pe integralitate și "garanție reciprocă", adică cele care sunt necesare societății de astăzi. Dacă vom avea rețineri

în a proceda astfel, vom cădea toți pradă oportunismului și distrugerii și unui contrast și mai mare cu Natura. Trebuie să avem certitudinea că vom vieți ca într-o familie, într-o bună vecinătate, într-un oraș plăcut, într-o țară primitoare, într-o lume bună.

Astăzi putem studia și înțelege procesul pe care îl parcurgem. Este minunat. Nu mai bâjbâim orbește în întuneric și nu mai fugim ca pe câmpul de luptă în toate direcțiile. Putem să ne unim, să mergem înainte și să reușim să atenuăm procesele prin care trecem.

"Educația integrală" se referă la structura noii societăți și a noii lumi din trei puncte de vedere: lumea, care este Natura; umanitatea în cadrul Naturii; și ființa umană ca parte a umanității. Educația integrală explică de asemenea modul în care am ajuns în stadiul actual prin evoluția ego-ului și maniera în care ar trebui să acționăm de acum înainte în direcția noului țel comun și către un viitor comun.

CAPITOLUL 1

O criză a Renașterii

TRĂIM REZULTATELE GREŞELILOR NOASTRE DIN TRECUT ?

Trăim, oare, rezultatele greşelilor noastre din trecut, sau viața urmează vreo lege globală, o tendință generală ? Ori este vorba de un proces inevitabil a cărui experiență trebuie să o trăim și numai după aceea vom afla care sunt beneficiile ?

Adevărul este că termenul de "criză" nu este unul negativ. Deși așa definim situațiile din prezent – o criză economică, o criză în educație, o criză în știință – toate acestea sunt aspecte ale unei singure crize globale și integrale, o criză în fiecare domeniu al angajării omului. Folosim termenul de "criză" pentru a însemna o problemă, când de fapt semnificația acestui cuvânt este în realitate "naşterea într-o nouă stare", în cazul de față, o stare de a fi.

Știm din experiență că avem tendința de a fi mulțumiți noi înșine și de a rămâne în poziția cu care ne simțim familiari. Ne este greu să părăsim un loc de muncă sau să luăm o decizie referitoare la orice este nou în viață. Obișnuința dă tonul, iar obiceiurile - așa cum știm cu toții – dispar greu, mai ales cele rele. Odată ce un sistem este instalat și nu trebuie să risipim un efort prea mare pentru a-l menține, devenim aproape leneși, obișnuindu-ne cu ceea ce este sigur și ne este familiar.

Cu toate acestea, dacă întrevedem un viitor fericit ce ne este destinat, pornim către el cu încredere iar tranziția devine

ușoară. Dacă, însă, tranziția este dificilă și neplăcută, și nu întrevedem care este viitorul, situația noastră va părea întradevăr tragică.

Prin urmare, în primul rând trebuie să vedem dacă situația este cu adevărat tragică sau nu. Gândiți-vă la un făt dezvoltându-se în pântecul mamei sale. Se află, protejat, în adăpostul său când începe să se desfășoare un proces foarte neplăcut - nașterea ! Atât mama cât și fătul trăiesc experiența unui mare stres și acumularea unei presiuni până la punctul în care nu se mai pot suporta unul pe celălalt și fătul trebuie să iasă afară. Tradus în emoțiile noastre, este ca și cum fătul urăște să mai stea înăuntrul mamei sale, în timp ce ea pare să nici nu mai vrea și nici să fie capabilă să-l mai păstreze înăuntru.

Atunci, prin respingere reciprocă, se petrece nașterea, și se naște un copil într-o lume strălucitoare și minunată, întâmpinat ca unul care a fost premiat cu o viață nouă, într-o nouă lume. De unde cândva au fost câteva grame de carne dezvoltându-se într-un alt organism, a apărut acum o ființă umană. Este încă mică, incapabilă să perceapă cele ce-l înconjoară, dar este începutul unei noi vieți.

Este foarte asemănător cu procesul prin care trecem noi, ca societate. De aceea situația noastră este precum chinurile facerii înainte de a ne ivi într-o lume cu totul nouă.

Anterior, crizele nu au fost atât de radicale pentru a fi putut fi definite ca o "naștere". Le-am definit ca "trepte ale evoluției noastre". Au fost multe astfel de trepte în istoria omenirii, dar criza actuală este fundamental diferită de cele din trecut.

Ne-am dorit mereu să descoperim noua stare viitoare (odată ce am realizat că un anume gen de revoluție era obligatoriu în viața noastră). Ar putea fi o revoluție socială, una politică, o revoluție tehnologică, sau o revoluție care să apară datorită unei noi descoperiri, cum ar fi continentele, noile arme, sau o nouă tehnologie precum Internetul, care să ne ajute să dezvoltăm noi conexiuni.

Și totuși niciodată, până astăzi, nu a fost o revoluție care să fi schimbat atât de radical fiecare aspect al vieții noastre și omenirea ca întreg, afectând fiecare continent, țară, familie și individ.

Dacă ne aflăm încă în stadiul "prenatal" al procesului, nu putem să spunem, însă, cu certitudine că asta este ceea ce se întâmplă. Cu toate acestea, putem deja să constatăm că ne îndreptăm spre naștere. Situația, pe care o vom defini ca fiind "criza noastră prenatală", ne presează din ce în ce, atât la nivel de colectivitate cât și la nivel individual. De aceea suntem din ce în ce mai incapabili să menținem legăturile familiale, suntem din ce în ce mai șovăitori în a ne căsători, iar dacă o facem suntem din ce în

ce mai grăbiți să divorțăm. Nu știm cum să ne creștem copiii, nu părem să facem față la locul de muncă și nici în legăturile sociale și, în general, suntem târâți înspre dezorientare și dezordine.

Rațiunea pentru care definim noua stare ca fiind o "revoluție în plină explozie" sau o "naștere" a întregii umanități - și nu numai nașterea unei anume țări sau societăți – este faptul că această stare se manifestă peste tot în lume. Ea ne demonstrează cât de mult suntem conectați și cât ne influențăm unii pe alții. Aceasta este o stare globală, petrecându-se simultan în fiecare țară și în fiecare individ. Este, întradevăr, o situație fără precedent. Dar cel mai important este faptul că nu putem vedea unde ne va duce această situație.

De-a lungul istoriei, am mers întotdeauna către societăți mai dezvoltate, înlocuind un tip de societate cu alta. Într-adevăr, aceste schimbări s-au petrecut prin revoluții și războaie pentru religie, resurse și teritorii. Chiar și atunci, am simțit întotdeauna că ne îndreptăm către o nouă stare de a fi, mai bună.

Dar dacă în trecut o parte a societății a acceptat și a salutat noua situație, în timp ce o altă parte nu, sau o țară a simțit schimbarea iar o alta nu, în ziua de azi nimeni nu are nicio idee despre natura stării care este în formare. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată omenirii până acum.

Peste tot în lume, o mutație ecologică globală prinde contur. Schimbările climatice anterioare au provocat modificări în omenire, schimbări care au determinat revoluții. Era Glaciară, de pildă, a forțat popoarele nordice să migreze către sud, sau să se mute din Siberia și Asia mai aproape de Europa.

Alte schimbări au rezultat din progresul tehnologic sau din rezistența împotriva unei anume guvernări. Acum însă schimbările se petrec toate *simultan,* de la ecologie până la natura umană. Nu mai putem să facem față nici unor necesități cum ar fi continuarea generației următoare, sau a unor sisteme necesare precum furnizarea hranei, încălzirea, familia și educația Am devenit disfuncționali. Şi ceea ce este cel mai important, nu putem să întrevedem viitorul către care ne îndreptăm.

Putem să vedem în viitor ? Este posibil să-l abordăm cu rațiune și înțelegere, ca ființe umane ? O persoană înțeleaptă privește înainte, cercetează și încearcă să facă niște calcule. În felul acesta își face drumul mai ușor și mai rapid, în loc să bâjbâie în întuneric ca și când ar fi orb. Mai ales acum când proporțiile sunt globale, gândul de a rătăci este alarmant.

Informațiile referitoare la noua lume conectată ne vor deschide ochii pentru a vedea realitatea dintr-o perspectivă nouă. În primul rând, ne va înfățișa starea viitoare a umanității și ne va revela modul cel mai bun de a ajunge la ea.

Pentru a face tranziția plăcută și fără probleme, va trebui să cunoaștem natura schimbărilor pe care va fi nevoie să le îndurăm, de ce aceste schimbări anume trebuie să aibă loc, care sunt rațiunile eșecurilor noastre din prezent în a gestiona realitatea și care sunt mijloacele prin care vom trece la noua stare.

Putem cu adevărat să ne referim la starea noastră actuală ca la o criză, cu Natura fiindu-ne "moașă", cu presiuni atât din partea naturii umane cât și din partea Naturii înșăși, apăsându-ne și impunându-ne să ne schimbăm și să ajungem în noua stare ? Este oare acest proces firesc pentru dezvoltarea umană ? Dacă am ști răspunsurile la aceste întrebări, am putea oare anticipa ce stare de lucruri s-ar dezvălui cu trecerea timpului ?

Oamenii care au trăit în era sclavagismului nu știau că următoarea stare a lucrurilor va fi cea a unei relative libertăți. Ei credeau că sclavagismul era cea mai convenabilă stare. Nu aveau nicio dorință de a gândi independent și-și doreau să muncească pentru a căpăta în schimb hrană și adăpost.

Asta era tot ce-și doreau. Stăpânul își păzea sclavii pentru a profita de pe urma muncii lor și le punea la dispoziție adăpost, hrană și se îngrijea de sănătea lor pentru că obținea de la sclavi mai mult decât investise în ei. În felul acesta, ambele părți aveau de câştigat.

Dar proprietarii de sclavi au descoperit că pot profita mai mult dacă îi eliberează pe sclavi deoarece ceea ce produceau era insuficient pentru a justifica păstrarea lor în cadrul proprietății. În acest mod societatea a evoluat către faza următoare.

Astăzi, ca și atunci, ne dezvoltăm către o nouă stare. Totuși, de ce nu o putem întrevedea ? De ce nu o putem planifica ? Sunt o mulțime de oameni inteligenți și există o experiență uriașă ce provine din istorie și din știință, așadar de ce bâjbâim ca și când am fi orbi și incompetenți ? Putem constata dezorientarea la toate conferințele internaționale, la toate institutele de cercetare și la toate universitățile. Tututor - sociologi, psihologi și economiști - pare să le lipsească capacitatea de a descoperi soluția crizei.

Ştim că ceva trebuie să se schimbe, poate totul trebuie să se schimbe, și cu toate acestea nu știm de unde să începem. Nu avem nici mijloace și nici scop. Suntem cu adevărat neputincioși.

Dezvoltarea socială determină dezvoltarea politică, precum și dezvoltarea în orice domeniu al vieții – familie, economie, educație, cultură, știință și tehnologie. Viața socială din ziua de azi a început să se dezvolte cu sute de mii de ani în urmă, atunci când am realizat pentru prima dată că nu ne putem procura tot ce avem nevoie de unii singuri.

Deși am apărut din regnul animal, ființele umane nu trăiesc în haită sau în turmă precum animalele. Face intrinsec parte din noi

căutarea de a ne dezvolta, de a evolua, de a dezvolta mediul în care trăim, de a învăța ce înseamnă viața și a descoperi modul în care putem îmbunătăți starea noastră de a fi. Este un impuls egoist. Fiecare vrea o viață mai bună, mai sigură, mai pașnică.

Vrem de asemenea să fim superiori altora. Suntem invidioși, avem dorință de putere și de recunoaştere și avem patimi. Întradevăr, aceste caracteristici au motivat dezvoltarea și progresul nostru, ceea ce explică de ce omul trebuie să aibă o viață socială.

Dacă am fi putut să facem față în pădure, dacă am fi încercat, am fi evoluat ca animale. Sunt cazuri în care oameni s-au pierdut în pădure și au trăit acolo, crescând ca niște animale. În astfel de condiții, un individ capătă forma unui animal, pierzându-și umanul din el într-așa o măsură încât devine imposibilă refacerea abilităților sociale ale individului și integrarea sa în societatea omenească. Astfel, de-a lungul generațiilor, forța noastră principală a fost dezvoltarea societății și a mediului nostru social.

Pe măsură ce evoluăm, vedem cum omul nu se dezvoltă singur. Mai degrabă totul depinde de societate. Ne dezvoltăm societatea și prin societate se dezvoltă propria noastră viață. Ambele sunt interdependente.

S-ar putea spune că în ziua de azi, fiecare dintre noi depinde de mii de oameni din întreaga lume. Nu există nicio țară în lume care să nu ne furnizeze ceva de ce avem nevoie, de la hrană, îmbrăcăminte, materiale de construcții, încălzire și răcire, până la orice altceva avem și este al nostru. Dacă livrarea nu se face direct, atunci se face prin intermediul altor țări – o țară furnizează materia primă și o alta furnizează utilajele care fabrică produsul final.

Cu cât lumea devine mai diferențiată în specializare, cu atât fiecare dintre noi își găsește propria ocupație. Cu toate acestea respectiva ocupație este conectată și sincronizată cu restul oamenilor din întreaga lume. În felul acesta, putem furniza miriade de produse dincolo de hrana de bază și hainele care ne erau suficiente în trecut.

Pe măsură ce am evoluat, ne-am sporit abilitățile de a fabrica alimente și îmbrăcăminte. Ulterior, am dezvoltat mijloace de transport și alte tehnologii, care au avut drept rezultat dezvoltarea specializării, cum se întâmplă în economie, agricultură, mașini, arte și cultură și așa mai departe.

Astăzi există industrii întregi care dezvoltă produse de care nu avem nevoie, cum sunt sportul și turismul și cu toate acestea simțim că nu putem trăi fără ele. Astfel, un muzician renumit poate câștiga într-o oră de spectacol cât câștigă un muncitor într-un an sau chiar mai mult. Apreciem și chiar venerăm lucruri care nu ne sunt necesare pentru subzistență, dar au devenit o necesitate absolută pentru noi.

Dacă socotim ce facem în fiecare zi pentru a ne asigura nevoile de bază, în comparație cu tot ce producem altceva, vom constata că 90% din ceea ce producem este în realitate inutil pentru supraviețuirea noastră. Cu toate acestea, avem nevoie de toate aceste lucruri deoarece fără ele, am simți că viața noastră nu valorează nimic, atâta timp cât aceste lucruri aparțin nivelului uman de existență.

În felul acesta, în mod clar, depindem inevitabil de societate. Dacă am fi putut trăi în peșteri, în cazul în care nu am fi avut de ales, evoluția noastră ca ființe umane ne-ar fi împins totuși să ne dorim mai mult.

Astăzi ne aflăm într-o etapă în care a-l rupe pe un individ de societate înseamnă să-l condamnăm la o viață jalnică. O astfel de persoană poate să fie capabilă să-și procure necesitățile pentru a trăi, destul pentru a nu muri de foame, dar pentru orice altceva, el sau ea va avea nevoie de alți oameni. Trebuie să producem tot ceea ce societatea are nevoie, iar apoi vom primi ceea ce dorim de la societate. De aceea dependența noastră de societate este un dat.

Pe de altă parte, ce este în neregulă în ceea ce am făcut ? Cum de am ajuns în situația în care nu știm cum să ne descurcăm ? Trăim o criză în societate și în viața noastră deoarece în prezent simțim numai partea negativă a crizei, numai durerile facerii dar nu și nașterea.

Dacă ne analizăm pe noi înșine și dezvoltarea noastră ca ființe umane, vom constata că întrega noastră evoluție își are originea în dorințele noastre, în nevoia constantă de mai mult. La început am avut dorințe neînsemnate. Ne doream să trăim la țară cu câteva vaci, câteva păsări și o bucată de pământ. Un bărbat avea o nevastă și copii și își ducea traiul știind că acestea erau viața lui.

Mai târziu, s-au trezit în noi dorințe mai mari, ceea ce ne-a determinat să începem să facem schimburi pentru a avea ce ne doream. Ne-am vândut produsele la piață și am cumpărat alte produse în schimb. De exemplu, un fermier va fi ajuns la oraș pentru a vedea că există un nou fel de plug cu care ar fi putut ara mai eficient pământul. Ar fi muncit mai mult sau ar fi împrumutat bani pentru a cumpăra utilajul și, astfel, va fi fost capabil să obțină o recoltă mai mare. Acesta a fost modul în care am evoluat și am început să inter-relaționăm pe măsură ce egoul nostru ne-a împins să ne dezvoltăm.

Întreaga noastră istorie este bazată pe astfel de evoluții ale dorințelor omenești. Întotdeauna ne dorim mai mult deoarece dorințele noastre sporesc în mod constant. Progresăm uitându-ne la alții și invidiindu-i. O persoană are succes într-o anumită întreprindere, în timp ce alții reușesc în alte direcții. Învățăm pentru că suntem motivați de invidie, de patimi, de vanitate și de

dorința de a domina. Vrem să luăm de la alții ceea ce va fi în beneficiul nostru și să reușim la fel de bine ca ei pentru că egoul nostru nu vrea să ne simțim ca niște învinși.

Evoluția dorințelor omenești a constituit cauza tuturor mutațiilor și revoluțiilor din istoria omenirii. Această evoluție este cea care a declanșat războaie în urma cărora au fost cucerite națiuni și teritorii. Apoi a venit o epocă a descoperirilor geografice, având drept rezultat noi zone de dezvoltare. Pe măsură ce tehnologiile și comerțul au evoluat, am învățat să procesăm lucrurile în alte moduri. Acum, în cele din urmă, am atins ultima frontieră: spațiul cosmic.

Și totuși, până la urmă, progresul și evoluția ne-au adus într-un situație fără ieșire. A început să devină evident, încă din anii '60, când ecologiștii și sociologii au început să ne avertizeze că omenirea se află într-un punct mort în ce privește capacitatea de a determina în ce direcție ar trebui să ne concentrăm viitoarea noastră evoluție. Programul spațial ne-a ajutat să uităm lucrurile acestea pentru un timp, dar și acest program, s-a sfârșit prematur.

Am înconjurat pământul și am ajuns pe lună, iar apoi ce s-a întâmplat ? Nu ne-a ajutat prea mult. Față de speranțele noastre de a găsi viață extraterestră, tot ce am găsit a fost fără viață – nici plante, nici animale și cu certitudine nici ființe umane.

În schimb, am ajuns la un fel de vid interior. Am evoluat până în punctul de unde nu mai avem unde merge. Nu putem întrevedea în ce direcție putem evolua. Propria noastră natură și Natura pe care o vedem în jurul nostru au încetat să ni se mai deschidă.

Gânditorii și savanții din diverse domenii avertizează că am ajuns la sfârșitul evoluției umane; de fapt, au fost scrise și cărți despre sfârșitul evoluției umane.

Egoul omului s-a umflat, noi am evoluat și am fost convinși că dezvoltarea era nelimitată, că vom produce mai multe mijloace de comunicare, vehicule ba și chiar avioane personale ! Până la urmă, însă, cel care consumă toate aceste produse rămâne cu un gol interior, descoperind că toate acestea nu îi produc satisfacția promisă.

Toate progresele noastre s-au născut din dorințe ale noastre intrinseci, care au sporit fără încetare. Deodată, însă, au încetat să mai crească. În schimb avem sentimentul decadenței.

Dacă înainte un bărbat își dorea o familie mare cu multe neveste și mulți copii, azi bărbații se rezumă la o singură nevastă și la unul sau doi copii. În ziua de azi, viața a devenit atât de dură, complicată și complexă încât în țările dezvoltate oamenii stau cu părinții până ajung la vârsta de 30 sau chiar 40 de ani.

Oamenii merg la muncă și-și cheltuie întreg salariul pentru ei. Nu mai simt nevoia unei familii. Se simt liberi, bucurându-se de ei, în timp ce mama are grijă de ei. Atunci când părinții se pensionează, trăiesc din pensie și asigurări sociale, iar copiii lor îi ajută și se simt fericiți că o fac.

Am clădit o societate care a evoluat până în punctul în care poți cumpăra mâncare gata pregătită pe care nu e nevoie decât să o încălzești la cuptorul cu microunde, masa fiind gata în câteva minute. Fiecare individ își are propriul lui apartament, pe care nu-l împarte cu nimeni altcineva, iar atunci când îmbătrânim avem asigurări sociale, asigurări medicale și spitale care să aibă grijă de noi. Mulți dintre noi simt că pur și simplu nu merită să muncești din greu.

Egoul nostru a devenit atât de mare încât nu putem să ne conectăm unii cu alții, să facem eforturi pentru ceilalți sau să ne îngrijim de alții pentru ca și ei să se îngrijească de noi. Nu avem sentimentul că putem să ne conectăm cu o altă persoană până când nu avem un interes comun pentru a ne ajuta între noi.

Astăzi soții se comportă între ei ca niște parteneri. Amândoi lucrează, participă la cheltuieli și sunt egali. În trecut, bărbatul ar fi fost furnizorul iar femeia ar fi stat acasă cu copiii.

Astăzi amândoi pleacă de acasă dimineața să muncească, duc copiii la școală, unde se presupune că primesc educația, și îi iau de la școală seara în drum spre casă. Odată ajunși acasă, fiecare este pentru el. Adulții împart aceleași treburi și îndatoriri și nu mai există o distincție între tată și mamă.

Se pare că am ajuns la situația în care familia și-a pierdut propria structură și a devenit un parteneriat și, așa cum se întâmplă în orice parteneriat, trebuie să analizăm dacă merită să-l păstrăm în funcțiune sau să îl rupem. De aceea sunt atât de multe divorțuri, sau oameni care doresc să nu intre într-un asemenea parteneriat, înainte de orice. Egoul, care a crescut, ne spune că nu este neapărat în interesul nostru să intrăm într-un "parteneriat familial".

Educația pe care o primesc copiii noștri este foarte diferită de cea pe care am primit-o noi. Prăpastia dintre generații este atât de mare încât adeseori sunt complet rupți de noi, aproape ca și când ar fi o altă specie. Ei primesc o educație diferită, au interese diferite și cu greu înțelegem cine sunt, cum vorbesc, ce fac și ce le place. Legăturile dintre generații s-au rupt.

Această stare este cauza unor idei de tipul: "De ce îmi trebuie copii dacă nu-mi provoacă nicio plăcere și mă tratează ca pe un portofel mergător ? Dacă atunci când sunt mici pot să mă bucur de ei, când vor fi adolescenți voi perde legătura cu ei".

În generațiile anterioare puteam aștepta de la zece la cincisprezece ani până să avem nepoți, iar asta ne provoca o anume

plăcere. Astăzi, însă, lucrul acesta chiar a dispărut deoarece copiii nu vor să se căsătorească şi să aibă copii, aşa că până la urmă nu ne dorim să avem nepoţi. Într-o astfel de situaţie, cine are nevoie de copii ? Desigur, nu ne facem asemenea calcule în mod conştient, deşi ele există în subconştient şi ne fac pe mulţi dintre noi să ajungem la concluzia să o vom duce mai bine fără copii.

Toate acestea sunt rezultatul dezvoltării egoului. Din punct de vedere demografic, ne-am dezvoltat foarte repede, dar acum curba evoluţiei s-a aplatizat. De fapt, studiile arată că rata natalităţii la nivel mondial este în scădere iar în curând numărul de copii va fi în declin.

Astăzi încă există câteva civilizaţii, cum sunt ţările arabe, cu motivare ereditară şi religioasă de a avea mai mulţi copii. Dar în majoritatea ţărilor această tendinţă a încetat şi, în loc de a avea zece copii într-o familie, sunt numai doi sau trei copii în fiecare.

Pe lângă dezintegrarea unităţii familiei şi pierderea legăturilor de rudenie, un alt fenomen interesant, complet nou, prinde contur: societatea noastră devine *conectată*. Dincolo de realizarea faptului că băncile, industria şi producătorii sunt toţi conectaţi la nivel global iar comerţul cu materii prime şi cel cu produse sunt şi ele conectate între ele, devenim dependenţi reciproc în ceea ce înseamnă cultură şi educaţie. Nu e vorba de faptul că aflăm din mass-media ce se întâmplă peste tot pe glob ci, mai degrabă, de faptul că devenim *dependenţi* unii de alţii.

Dacă această dependenţă este precum cea care există într-o familie reuşită, atunci ea îţi dă încrederea unei familii. Dar dacă este o dependenţă de esenţă negativă, atunci ea duce la divorţ sau, mai rău, la violenţă.

Chiar dacă ne urâm din ce în ce mai mult între noi şi ne respingem reciproc la scară globală, cum am putea divorţa unii de alţii când Natura ne-a închis împreună pe această scoarţă pământească ? Suntem, de fapt, interdependenţi la nivel global, şi nu putem nici să divorţssaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaăm şi nici să scăpăm unii de alţii.

Mai mult decât atât, în fiecare zi devenim *şi mai* interdependenţi. Înainte, când eram mult mai departe unii de alţii, dacă existau conflicte ne-am fi omorât unul pe altul, în cel mai rău caz. Cu armele care există astăzi, însă, orice conflict poate duce la distrugerea întregii lumi. Acum fiecare depindem de toţi ceilalţi şi la bine şi la rău.

Aceasta constituie o mare problemă deoarece, în acelaşi timp, egourile noastre devin din ce în ce mai intolerante şi mai intransigente. Capacitatea noastră de a raţiona este înăbuşită de ura care se intensifică între noi şi, adesea, ne temem că nu numai cu

armele dar şi cu invidia, patimile, dorinţa de onoruri şi dominare, şi cruzimea noastră am putea sfârşi prin a distruge întreaga lume.

Putem constata cum Natura ne conduce către o interdependenţă fără de scăpare, nu ca şi când am fi într-o familie unde putem divorţa unul de altul.

Ce facem ? Singura soluţie este reconcilierea între toţi "membrii familiei", între toate ţările. Iar acest lucru nu ar trebui făcut prin forţă sau presiune ci prin angajamentul reciproc de a face efortul de a ne completa reciproc - toţi oamenii şi toate ţările din lume.

În afară de această soluţie, de care depinde viaţa noastră, ne vom reorganiza viaţa socială şi relaţiile exact ca într-o familie. Trebuie să vedem de ce avem nevoie fiecare dintre noi pentru a completa nevoile celorlalţi. Trebuie să ne dăm seama ce tip de educaţie să insuflăm adulţilor şi copiilor şi, în generaţia următoare, să facem în aşa fel încât să le fie mai uşor să se alăture unei lumi bune atunci când vor creşte, o lume a blândeţii şi a căldurii. În acelaşi timp, va trebui să vedem cum putem împiedica oamenii să se atâţe unii împotriva altora.

Multe studii ştiinţifice au arătat că lumea a devenit "circulară", conectată şi interdependentă şi că nu putem scăpa de această realitate. De fapt, se pare că nu numai interdependenţa noastră este fără de scăpare dar, în fiecare zi, oamenii şi naţiunile se îndreaptă către o mai strânsă colaborare.

Devine din ce în ce mai clar faptul că izolaţionismul se împotriveşte acestui proces pe care-l parcurgem de la începutul evoluţiei omenirii şi până astăzi. A te împotrivi legilor Naturii nu funcţionează niciodată. În acest caz, este chiar periculos atât pentru o ţară izolaţionistă cât şi pentru restul lumii.

Dacă cineva cunoaşte legile Naturii dar nu le respectă, imediat îşi face rău. Toate tehnologiile şi ştiinţa se străduiesc să depăşească natura. Dezvoltăm instrumente pentru a descoperi ce mai are Natura în stoc pentru fi folosit în beneficiul nostru. Astfel, cu cât mai bine cunoaştem legile Naturii, mai ales pe cele privind societatea şi psihologia socială, cu atât mai mult vom avea de câştigat. Altfel, va trebui să începem un proces de divorţ, care în cele din urmă se va manifesta printr-un război mondial.

Este important să înţelegem care este sensul când spunem că vom reuşi respectând întocmai legile Naturii la nivel uman, psihologic. Acestea sunt legi care operează în noi ca fiinţe umane, inclusiv psihologia umană şi psihologia societăţii şi familiei. Psihologia are de-a face cu înţelegerea naturii umane şi a relaţiilor umane.

Cu cât cunoaştem mai bine natura umană şi modul în care să ne gestionăm relaţiile, cu atât vom fi mai capabili să clădim o

societate în care toți sunt fericiți și în care fiecare face concesii celorlalți.

Este adevărat, toți vor să fie "regele din vârful dealului", dar putem demonstra faptul că avem mai mult de câștigat tratându-i pe ceilalți ca egali, ajutându-ne și susținându-ne unii pe alții. Dacă putem demonstra acest lucru, oamenii vor saluta concesiile reciproce, înțelegând că nu există nicio altă cale într-un sistem în care toți sunt interdependenți. Pe această cale vom pune la punct o societate în care toți sunt fericiți.

Desigur, egoul nostru ne va împinge în mod constant să opunem rezistență schimbării. Egoul dorește întotdeauna să dicteze, dar opinia publică ne va ajuta să ne luptăm cu asta. Vom vedea maniera în care mediul înconjurător influențează și educă un individ, modul în care poate să țină sub control egoul nostru. Într-adevăr, opinia publică ne poate împiedica să ne lăsăm egoul să se dezlănțuie, făcând rău societății. Iar odată ce ne stăpânim egoul, vom constata că avem multe de câștigat prin a ne folosi acest ego într-o manieră favorabilă din punct de vedere social și cum egoul poate chiar beneficia dintr-o astfel de interacțiune socială.

Viziunea noastră privind societatea și influența sa vor trebui să fie elementul care să domine, să convingă și să decidă. Trebuie să învățăm ce este omul, ce este mediul său și în ce măsură se influențează reciproc. Aceste relații constituie legile Naturii, iar noi suntem parte din Natură. Trebuie să învățăm să fim proprii noștri analiști dar și analiști ai societății omenești. În felul acesta vom fi capabili să înțelegem relațiile interpersonale și modul în care să le gestionăm cu succes.

Trebuie să învățăm cine suntem, de ce evoluăm așa cum o facem, și dacă putem rezista sau nu acestei evoluții. Este ca și cum Natura ne îndreaptă către ceva nou și mai bun; trebuie numai să înțelegem de ce și apoi să ne alăturăm.

Pare, de asemenea, că această etapă este necesară pentru nivelul următor al evoluției ce trebuie atins. Înseamnă că trebuie să părăsim stadiul actual și să ne ridicăm la un altul, complet diferit.

Motivul disperării noastre, al oboselii și neajutorării îl constituie încăpățânarea noastră de a continua să menținem situația actuală. Însă, analizând-o, aparent o părăsim, ne curățim, ne punem haine noi, intrăm în noua lume și pierdem contactul cu cea veche, pe care am murdărit-o și unde ne-am făcut mult rău nouă și altora.

Dacă examinăm ceea ce putem lua din lumea actuală într-o lume ideală, vom constata că nu putem lua cu noi nimic – nici unitatea familiei distrusă, nici relațiile cu copiii noștri, sau cu prietenii noștri și nici ocupația noastră, dacă într-adevăr avem una. Când reflectăm la viața noastră, realizăm că se află chiar într-o situație disperată.

Suntem disperați pentru că nu putem vedea ce avem aici și acum. Nu întrevedem o soluție care ar putea să apară din starea în care ne aflăm. Asta este situația în toate țările: toți trăim de pe o zi pe alta și din ce în ce mai mulți oameni înțeleg că așa stau lucrurile, că ne-am născut și drept urmare trăim.

Ne aflăm într-o situație foarte specială. Cercetările arată că ne îndepărtăm de modul în care se întâmplă lucrurile în prezent către un nou nivel de existență. Sărim de fapt pe o altă treaptă și suntem pe cale să ne naștem într-o lume nouă.

Este o lume cu legi diferite, pe care Natura a început deja să ni le înfățișeze. Sunt legi integrale, legea dependenței reciproce, lumea "circulară", o lume a egalității și unității. Sunt legi prin care trăim ca o familie sănătoasă.

Dar oare numai ni se *pare* că ne îndreptăm către o astfel de lume ? Oare visăm numai la ea, sau este aceasta starea pe care o așteaptă dintotdeauna omenirea - cea în care suntem ogligați să ajungem, fie de bunăvoie și conștienți, fie cu ajutorul unor forțe care să ne impulsioneze ? dacă aceasta este situația, merită cu certitudine să studiem legile lumii integrale deoarece după aceea vom ști cum să facem mutația către această stare, într-o manieră plăcută și confortabilă.

Trebuie să studiem aceste legi deoarece în etapa precedentă de dezvoltare, am evoluat împinși de la spate de către Natură, prin noi dorințe pe care Natura le-a trezit în noi. Astăzi lucrurile nu mai stau așa. Ne aflăm într-un punct mort. Nu mai avem noi dorințe care să ne aștearnă calea, așa că trebuie să studiem treapta cea nouă, noi înșine, să aflăm care îi este scopul și să determinăm cum îl putem îndeplini.

În momentul în care vom deschide porțile către noua viață, vom vedea ce se află în fața noastră. Va trebui de asemenea să aflăm prin ce mijloace putem să ajungem în această nouă lume. Spre deosebire de evoluția instinctivă pe care au avut-o generațiile anterioare – trecând de la un stadiu la altul, de la un nivel social la un altul și apoi la forme diferite ale societății – acum trebuie să evoluăm de o manieră conștientă. Acesta este motivul pentru care trebuie să studiem legile Naturii. Apoi, odată cu realizarea acestor legi prin înțelegerea lor, și cunoscându-ne pe noi înșine și societatea umană, vom face trecerea la noua stare.

Este ca și când ne-am da naștere nouă înșine. De astă dată, trebuie să ne ridicăm și să privim la noi înșine, la situația noastră și la cea prin care vom trece, din afară. În trecut, ne-am lăsat întotdeauna duși de curent, profitând de șansele care ne-au ieșit în cale, ne-am revoltat și am revoluționat modul nostru de guvernare și societatea noastră. În ziua de azi trebuie să ne ridicăm nivelul de conștientizare peste cel al vieții noastre și să vedem Pământul și

societatea omenească dintr-o perspectivă globală. Apoi, din acest unghi, vom putea evolua mai departe.

Este pentru prima dată când Natura a cerut ca fiecare dintre noi să știe clar cine suntem, tipul de lume în care trăim și starea către care evoluăm. Este pentru prima oară când ni se cere să fim "umani" în sensul în care cunoaștem și înțelegem *esența* vieții.

Prin urmare, trebuie să înțelegem că studiile noastre au intenția de a ne ajuta să ne revoluționăm viața și să o ridicăm la un nou nivel, cel al plenitudinii.

Atunci când cercetăm natura la nivel mineral, vegetal și animal, precum și omul – care viețuiește în cadrul acestui tablou – descoperim legi. Progresăm conform acestor legi pe care le numim "Natura". Suntem parte a Naturii; nu ne aflăm în afara ei; suntem rezultatul evoluției Naturii.

Psihologia umană, știința comportamentului uman, este de asemenea parte a legilor Naturii. Este o știință care s-a dezvoltat recent, cu 100 de ani în urmă, deoarece numai atunci am început să simțim că putem evolua într-o singură manieră - conștient. Am început să examinăm în ce direcție am evoluat, cine am fost, cum am relaționat unii cu alții și de ce.

Până în urmă cu un secol, s-au scris cărți care descriau numai *cum* ne comportăm. Dar, de atunci, am început să cercetăm *de ce* ne comportăm într-un anume mod. Psihologia este studiul legilor care afectează umanitatea. De aceea este un domeniu foarte important de cercetare pentru că ne ajută să înțelegem cine suntem, cine sunt alții și cum putem construi o viață fericită prin conexiunile cu ceilalți.

Legile Naturii la nivel mineral poartă numele de "fizică", la nivel vegetal "botanică" iar la nivel animal "zoologie". La nivelul uman, legile Naturii poartă numele de "psihologie".

Copiii evoluează de la an la an pentru că natura lor se dezvoltă odată cu ei. În fiecare an copilul evoluează ca înțelegere, conștiență, comportament și din punct de vedere fizic, psihologic și mental. Aceasta este "Legea Dezvoltării" proprie Naturii.

Putem defini ce trebuie să știe copilul la anumite vârste și care ar trebui să fie competențele sale fizice la fiecare vârstă. Știm aceste lucruri deoarece deja cunoaștem Legea Dezvoltării. Cunoaștem dinamica și procesul și nu putem acționa altfel deoarece acțiunile noastre sunt înrădăcinate în noi și evoluează odată cu noi.

Suntem parte din Natură. În noi se află un "motor" care ne dezvoltă individual, pe fiecare dintre noi, de-a lungul vieții și pe noi toți, împreună, de-a lungul istoriei. Retrospectiv, putem să concluzionăm de ce am evoluat într-un anume mod și ce anume ne-a motivat.

S-ar putea compara această evoluție cu cea a unui copil, în care sunt unități de informații ce evoluează constant, sau cu un pui de animal, a cărei evoluție o putem anticipa. În mod asemănător, și societatea are legi de evoluție. Le-am denumit "sociologie". *Totul* în lumea noastră este construit pe bază de legi. Nu le înțelegem cu adevărat deoarece toate acestea sunt legi noi, dar cu cât învățăm mai mult, cu atât constatăm că legile societății sunt asemănătoare cu oricare altă lege.

Oamenii se dezvoltă atât personal cât și social. Toate aceste evoluții își au originea în informațiile imprimate în noi. Legile determină modul în care ne clădim societatea, precum și maniera în care ne clădim pe noi înșine. Pe măsură ce aceste informații sunt afectate de timp, ele evoluează în consecință.

Oferă-i copilului ce să mănânce, ai grijă de el și vei vedea cum evoluează de la an la an. Dar nu e numai hrana cea care îl dezvoltă. Hrana permite numai ca genele să se dezvolte, însă genele sunt cele care fac dintr-un copil un adult.

Atunci când un nounăscut se dezvoltă de la o singură celulă la un copil, nu este pentru că părinții au decis ca acest lucru să aibă loc; și nici nu este vorba de întâmplare. Părinții știau dinainte că o celulă va deveni un copil, iar copilul va deveni în cele din urmă un adult. Totul pornește de la informațiile cuprinse într-o genă – anumite date care sunt prezente acolo. Aceste date primesc "hrană" de afară și se dezvoltă. Totul se petrece conform legilor, ca orice se petrece în societatea omenească.

Natura este ceva ce evoluează și determină mineralul, vegetalul, animalul și omul în evoluția sa. Cu toții evoluăm: la început a evoluat Pământul, apoi au venit plantele, apoi animalele și în cele din urmă ființele umane. Evoluția a început cu "Big Bang"-ul și a continuat printr-un proces de adunare împreună. Alăturarea părților le dezvoltă și le face mai unite atât cantitativ cât și calitativ.

La început, a fost mineralul. Apoi au evoluat plantele care s-au dezvoltat și au început să crească; era viață în ele. Apoi evoluția a ajuns la nivelul animal, care a mers încă și mai departe, până la punctul în care fiecare animal a evoluat individual şi, în cele din urmă, a venit Omul.

Întrebarea este: "Există o coerență, o lege anume în spatele acestei evoluții ?" Legile există; o știm din trecut. Poate nu le înțelegem, dar legile totuși există.

Privim Natura și învățăm cum ne dezvoltă ca pe niște componente proprii. Cine este Omul ? Din cele ce știm, nu suntem şi noi parte a Naturii ? Existăm într-un fel de balon pe care îl numim "univers", și studiem unde ne aflăm și încercăm să descoperim legile care guvernează acest balon.

Înțelepciunea Naturii nu are limită; noi îi zgâriem numai suprafața, iar această suprafață superficială este știința. Şi totuși, nu putem să ne găsim calea și, din această cauză, ceea ce ar trebui să studiem mai mult sunt legile Naturii. Faptul că disconfortul nostru ne împinge să studiem Natura și putem să ne ameliorăm situația, este în realitate întâmplător.

Pe scurt, gândiți-vă la Natură ca la un balon sau o minge. Noi trăim în interiorul acestui balon iar în interiorul său sunt legile absolute care ne guvernează. Atunci când studiem Natura, devenim conștienți de o parte dintre aceste legi. Această explorare se numește "știință". Totuși, avem încă de descoperit cea mai mare majoritate a realității.

Cunoscând legile Naturii ne ajută, ca și colectivitate, să ne construim o viață mai bună. Avem TV, Internet, mașini de spălat, uscătoare și alte aparate. Toate acestea sunt rezultatul studiilor pe care le-am făcut de-a lungul anilor. În comparație cu o persoană care trăiește într-un oarecare sat îndepărat, care-și pompează apa dintr-un puț, gătește la foc și-și spală hainele cu mâna, noi facem aceste lucruri repede și fără efort. Avem toate aceste aparate acasă și putem face o mulțime de alte lucruri pe care, trăind într-un sat, în generațiile din trecut, nu am fi fost capabili să le facem.

Prin urmare, evoluția tehnologică ne-a oferit timp liber pentru a ne angaja în tot felul de alte treburi, care sunt departe de a fi niște necesități. Se pune întrebarea: "Dacă am făcut atâta progres în viață, de ce am ajuns să trăim o viață atât de crudă și de lipsită de conținut, la limita depresiei, nesiguranței și anxietății ?" "Ce am făcut cu timpul liber pe care tehnologia și evoluția socială ni l-a dat ?" "De ce, în loc de pacea și liniștea vieții de la țară – oricât de grea era din punct de vedere fizic – am ajuns la un alt fel de junglă ?" "De ce ne-am pierdut timpul și energia să creem o asemenea viață grea și confuză ?"

Probabil trebuie să ajungem la un mod complet diferit de viață. Poate ar trebui să abandonăm jungla urbană și să ne reîntoarcem la sat. În satul de astăzi, am avea tot ce ne trebuie pentru a ne procura necesitățile, am lucra două ore pe zi și am petrece restul timpului făcând alte lucruri. Este posibil să putem să ne revoluționăm viața în felul acesta ?

Până aici, am încercat să oferim o vedere de ansamblu a istoriei noastre de la evoluția dorințelor noastre până la situația din prezent. Dorințele care au determinat evoluția umană au devenit acum dorințe globale, apropiindu-ne între noi și făcându-ne să depindem unii de alții. Ele ne-au făcut să fim o familie, dar o familie într-o severă stare de criză, datorită alienării noastre unul de celălalt. Criza este clar una a "familiei omenești". Dacă vom crea o nouă ordine în această familie, vom rezolva criza. Așadar,

nu avem de ales decât să descoperim modul în care am putea găsi înțelegerea reciprocă la nivel global.

CAPITOLUL 2

De la a bâjbâi orbește la dezvoltare conștientă

CE AR TREBUI SĂ FACEM PENTRU A FI FERICIȚI ?

Istoria ne arată că viața noastră se schimbă de la o generație la alta. Înainte, oamenii trăiau în orașe mici și sate. Ei trăiau și munceau în același loc și călătoreau foarte rar. Astăzi oamenii lurează într-un loc, trăiesc în altul și adesea călătoresc pentru afaceri sau în vacanțe. De asemenea oamenii se mută mult mai des și nu se limitează la a-și petrece viața într-un singur loc. Totul a devenit mai dinamic și obiect al schimbării.

Oricine și-a început viața în prima jumătate a secolului trecut și trăiește acum în secolul 21 poate vedea cum s-a schimbat lumea. Spre deosebire de celelalte părți ale Naturii – animalele și plantele – care nu se prea schimbă timp de secole, fiecare generație umană prezintă o evoluție semnificativă în fiecare domeniu.

Acest lucru ne face să ne întrebăm: De ce ne schimbăm de la o generație la alta ? Nu este suficient să te naști și să asiguri continuitatea speciei ca și înainte ? Care este scopul acestor schimbări, al aceastei evoluții ?

Dacă nu putem să înțelegem necesitatea evoluției umane sau direcția acesteia, *putem* să observăm, însă, *cum* ne dezvoltăm. Vedem că un bebeluș nounăscut trebuie să crească pentru a duce o viață normal, împlinită, ca adult – pentru a-și împlini dorințele, a-și schimba viața, a avea copii și a le lăsa lor ca moștenire posesiile

accumulate de-a lungul vieții. Copiii continuă apoi viața părinților lor. Într-un fel, ei sunt extensii ale vieții părinților lor. Dar pentru a realiza toate aceste lucruri, un bebeluș trebuie să crească și să capete cunoștințe, putere și percepții care să-i permită să înțeleagă viața și să-și implinească scopurile.

Poate că și noi suntem la fel. Poate că putem face o comparație între zecile de mii de ani de evoluție și viața unui singur individ, în care fiecare stadiu al evoluției este asemănător unui stadiu din evoluția copilului.

Știm cum se dezvoltă proprii noștri copii și cum le punem la dispoziție ceea ce le trebuie pentru a se dezvolta, ca de pildă jocurile și instruirea. Îi introducem apoi într-o societate care îi dezvoltă. Dar în ce ne privește pe noi, nu știm pe ce căi evoluăm. Acesta este motivul pentru care nu observăm care este evoluția dorințelor noastre, și considerăm dezvoltarea acestora accidentală sau întâmplătoare.

Este ca și cum dorințele noastre apar din întâmplare. Cineva ar putea face o comparație cu părinții care își privesc copii uimiți, întrebându-se: “De unde a apărut acest copil ?” “De ce ?” “Cum îl creștem ?” “Ce gen de educație ar trebui să-i oferim ?” “Ar trebui să aibă pe cineva lângă el ?” “Ar trebui să-l dăm la grădiniță ?”.

S-ar părea că nu știm nimic despre copiii noștri. Într-adevăr, cum crește un bebeluș ? El evoluează din întâmplare. Determinanții din interiorul lor nu sunt suficienți pentru a-i susține să evolueze către lucrurile de care au nevoie ca oameni deoarece natura lumii noastre aparține nivelului animat (viu). Așadar, le dăm cunoaștere, senzații, instruire, muzică, educație și așa mai departe. Spus sub altă formă, le adăugăm nivelul uman, nivelul “vorbirii”, oferindu-le oportunitatea de a se dezvolta în lumea pe care am creat-o pentru ei.

În schimb, dacă e clar că omenirea evoluează de la o generație la alta, nimeni nu poate fi sigur, însă, că evoluția va fi una corectă. În consecință, fiecare generație nouă, mai evoluată, devine mai nefericită, având mai mult sentimentul neîmplinirii și al vidului interior.

Pe de o parte, ne dorim să avem în viața noastră mai multă tehnologie, mai multe gadget-uri, iar pe de altă parte, ne simțim atât de goi pe dinăuntru încât ne întrebăm astăzi: “Ce ne-a oferit toată dezvoltarea noastră ? Ce am obținut ?”

Da, am ajuns în spațiul cosmic, am trimis nave spațiale pe Marte și am pus piciorul pe Lună, dar nimeni nu mai este impresionat de aceste realizări pentru că le luăm de bune. Putem face aproape orice pe pământ, dar în legătură cu noi ? Nu știm cum să ne gestionăm pe noi înșine pentru a fi fericiți. Ne aflăm într-o

criză profundă, familiile se despart iar rata divorţurilor şi-a luat zborul, copiii suferă, părinţii suferă, iar societatea suferă din cauza terorismului şi drogurilor. Unde sunt bucuria şi fericirea noastră ?

Depresia este cea mai răspândită maladie în lume. Aşa că dacă ne gândim la lume ca la un copilaş, s-ar părea că nu avem părinţi prea grozavi care să aibă grijă de noi şi să ne crească cum trebuie.

Dacă studiem Natura, vom vedea că este preocupată de o evoluţie corectă a fiecărui element al său. Noi, ca părinţi, ne iubim foarte mult copiii; vrem să le oferim tot ce poate fi mai bun. Ne punem toată viaţa la bătaie pentru asta, dezvoltând pentru ei tot felul de sisteme. De fapt, întreaga lume munceşte numai pentru a-i susţine pe copii, în aşa fel încât ei să aibă o viaţă mai bună.

Dar nu reuşim, deşi Natura ne oferă *toate* mijloacele pentru a o face. Natura ne-a oferit iubirea fără de care nu am fi fost atenţi la copiii noştri, dar noi îi iubim instinctiv, aşa cum şi animalele îşi iubesc progeniturile. Cu alte cuvinte, Natura veghează la dezvoltarea fiecărui element sau creatură într-un mod foarte special. Dar dacă ea le susţine să se dezvolte bine şi în siguranţă, şi pentru asta Natura a insuflat părinţilor iubirea instinctivă faţă de progeniturile lor şi le-a impus să aibă grijă de ele, noi oamenii încă eşuăm în a le asigura o viaţă bună şi fără griji.

Dacă studiem fructul unui pom, vom vedea că la început poate să pară neplăcut şi deloc bun la gust. Dar pe măsură ce creşte şi se coace, devine frumos, aromat şi delicios.

Poate că suntem precum fructul unui pom şi trecem prin forme similare de evoluţie care trebuie încă să se coacă. Poate că suntem precum un măr verde, tare şi acru, de care nimeni nu ştie că se va dezvolta sub forma unui fruct minunat până nu o ştim din experienţă.

La fel se întâmplă cu oamenii. Sunt necesari cel puţin 20 de ani pentru ca un copil să crească şi să corespundă vieţii ca adult, să fie capabil să înveţe, să pună în aplicare cunoştinţele şi să "însemne ceva în lume". In schimb, un animal are nevoie de numai câteva săptămâni sau câteva luni pentru a se dezvolta. Cu toate acestea, el nu progresează prea mult şi rămâne un animal, ştiind numai să aibă grijă de nevoile sale instinctive. Nu se schimbă nici pe el şi nici lumea.

Aşadar, putem concluziona că evoluţia noastră este graduală, precum cea a unui fruct care nu este, la început, bun la gust dar care devine, în cele din urmă, dulce şi gustos. Şi cu cât mai multe stadii sunt necesare pentru a evolua, cu atât mai complexă va fi dezvoltarea în final şi cu atât mai însemnate îi vor fi realizările.

Din tot ce am învățat de la Natură, putem concluziona că noi parcurgem o evoluție foarte specială: de la o generație la alta, ne dezvoltăm ca o singură creatură încă de la stadiile de început ale evoluției. De aceea părem un fruct atât de "lipsit de gust" și de nereușit. Cu toate acestea, în finalul evoluției noastre ni se garantează că vom fi un fruct "dulce" și hrănitor.

Dintre cele patru niveluri ale realității – cel mineral (neînsuflețit), cel vegetal, cel animal (însuflețit), și cel uman – specia umană este vârful. Omul este culmea creației. De aceea dezvoltarea sa este cea mai lungă, iar stadiile pe care el le parcurge – de la începutul evoluției sale până la sfârșit – sunt atât de diferite încât versiunea finală pare să fie o specie complet diferită de cea originară. Dacă luăm în considerare direcția în care ne duce Natura vom fi capabili să tragem concluzia corectă referitoare la noi și la "atitudinea" Naturii față de noi, dar numai dacă putem întrevedea, de la bun început, care va fi finalul.

Dacă am privi mărul în stadiile sale inițiale de dezvoltare, am crede că este complet nefolositor. Numai în final vedem cu adevărat marea înțelepciune a Naturii în evoluția acestuia într-un fruct atât de minunat și de delicious.

Urmând Legea Evoluției, şi noi ne aflăm sub același tipar al dezvoltării, iar scopul evoluţiei noastre este fără îndoială acela de a fi aduși într-o stare bună, sănătoasă, dulce și perfectă.

Acum, care ar putea fi acest stadiu perfect ? Dacă Natura ne dezvoltă gradual, astfel încât cu fiecare generație să acumulăm mai multe senzații și mai multe percepții, să dobândim din ce în ce mai mult natura Creației, să ne ridicăm până la ea și să devenim capabili să o absorbim și să o stăpânim, atunci evoluția noastră finală va fi atingerea cu adevărat a celei mai înalte trepte a realității.

Așadar cum vom *face* să evoluăm, prin ce ? Care sunt forțele care ne vor dezvolta ? Ei bine, evoluția poate fi asemănătoare cu cea a unui copil care se dezvoltă ca urmare a determinanților săi naturali. În absența unor stimuli externi, umani, un copil va crește ca un animal, fără să știe să facă acele lucruri pe care umanitatea le-a imaginat pentru el. Dacă nu punem un copil în compania altor copii, el nu va ști cum e să fii în compania unor oameni, cum să se joace cu ei, cum să se conecteze cu ei, cum să-i ajute și cum să fie ajutat de ei.

Dar dacă vom construi în jurul acestui copil o societate cum este o grădiniță, o școală, cum sunt educatorii, jocurile și părinții care în mod constant încearcă să-l susțină, vom putea să accelerăm semnificativ dezvoltarea sa. Această susținere va trebui să nu fie prin determinanții naturali ci prin stimuli din mediul înconjurător care să-l tragă înainte spre dezvoltare. Putem să-i învățăm pe copii

muzică, pictură, sculptură, dans, computere și așa mai departe iar apoi evoluția lor va fi cu ajutorul acestor mijloace și nu prin cele naturale.

Prin urmare există două forțe de dezvoltare. O cale de dezvoltare este datorită unei forțe care ne împinge de la spate. Aceasta este Forța Naturii. Cealaltă este o forță care ne atrage către înainte. Un copil este influențat de această forță, dacă se află într-un mediu corespunzător.

Același principiu ni se aplică și nouă. Dacă înțelegem că ne dezvoltăm precum fructul unui pom – de la stări rele la unele bune – atunci poate că prin crearea un mediu care să ne atragă către înainte vom trece într-un mod rapid și plăcut prin stadiile dezvoltării. Nu va fi necesar să fim împinși de la spate de lovituri și suferințe. Mai degrabă, vom evolua pe căi favorabile cum ar fi jocurile, explicațiile și alte influențe plăcute.

În ziua de azi ne aflăm într-o situație atât de tragică, într-o criză globală, încât omenirea nu știe ce mai să facă. Suntem precum niște bebeluși stând în mijlocul camerei, simțindu-ne pierduți și abandonați, fără să știm ce să facem sau încotro să ne îndreptăm pentru ajutor.

Cu aceste crize în familie, în educație, în cultură, în relațiile dintre soți, între părinți și copii, în privința drogurilor, a divorțurilor, cu criza din știință și mai ales criza economică și cea ecologică, nu vedem la ce ne-am putea aștepta. După câte știm, în două săptămâni ar putea să se creeze un uragan care ne-ar lăsa fără energie și provocând inundații. Chiar nu știm la ce să ne mai așteptăm.

Într-o astfel de situație, cum ne putem construi viața în așa fel încât să ne dezvoltăm cât mai frumos și mai repede posibil ? Dezvoltarea noastră depinde de mediul în care trăim și îl putem construi în așa fel încât să evoluăm mai repede. Ne-a luat mii de ani de evoluție pentru a fi capabili să le oferim copiilor noștri jocuri, computere, muzică, dans, înot, sport și așa mai departe. Acum înțelegem că e bine să le dăm toate aceste lucruri, așa că poate ar fi bine să facem același lucru și pentru adulți.

Dacă vrem să evoluăm mai repede, trebuie să construim "aparatul" care să accelereze dezvoltarea. Să ne gândim la un incubator pentru ouă. Nu așteptăm până eclozează ouăle. Ci le punem în incubator și obținem o mulțime de puișori sănătoși fără să fi așteptat ca o găină să le clocească pentru a avea practic același rezultat.

Cu alte cuvinte, putem să ne putem asigura o evoluție corectă și rapidă, evitând tot felul de icnete pe parcurs, și să ne dezvoltăm bine, ca niște copii într-o familie care le dă ceea ce le trebuie la momentul potrivit. În acest fel, copilul nu va întâmpina

nicio problemă, pe măsură ce crește, iar problema noastră va fi numai să înțelegem cum să ne dezvoltăm cel mai bine.

Și aici ajungem la soluție. Criza actuală este una globală și integrală. Asta înseamnă că pe de-o parte, o criză, o stare proastă, se formează în întreaga lume. În același timp, această situație neplăcută reprezintă de fapt o demonstrație a lipsei noastre de dezvoltare.

Astăzi studiile noastre arată că suntem complet interdependenți iar inabilitatea noastră de a ne interconecta este sursa tuturor necazuriloe noastre. Această incapacitate ne face viețile mizerabile, nesigure și înspăimântătoare. Ceva ne oprește să ne conetăm în mod corespunzător, deși prin conectare vom elimina majoritatea problemelor noastre.

Putem să o vedem și în procesul de dezvoltare prin care am trecut. De la o generație la alta omenirea și-a accentuat integrarea, cooperarea și interdependența în educație și cultură, în industrie și așa mai departe. Acum am ajuns la stadiul în care suntem nu numai dependenți unii de alții pentru asigurarea mijloacelor de trai, dar suntem dependenți unii de alții într-o *manieră* umană. În același timp, am ajuns într-un punct unde nu putem să ne conectăm unii cu alții, iar această decuplare dintre noi ne împiedică să punem bazele unei vieți mai bune și mai sigure.

Într-un anume sens, suntem ca o familie care trăiește sub același acoperiș și totuși nu ne putem înțelege. Cu toate acestea, spre deosebire de o familie, nu putem divorța deoarece nu avem un alt Pământ pe care să-l colonizăm.

Studiile publicate pe acest subiect arată că pentru noi calea de dorit pentru a ne dezvolta este aceea a unei legături puternice, prin care să fim conectați ca niște păsări ale iubirii. Dacă întreaga omenire ar ajunge la stadiul de conectivitate globală, am fi cu toții fericiți. Aceasta face ca ceea ce avem de făcut să fie destul de clar: trebuie să creem un mediu care să ne învețe cum să ne conectăm de o manieră corespunzătoare.

Încercând să stabilim pentru noi mediul adecvat suntem precum copiii înțelepți care înțeleg că trebuie să crească bine și corect și drept urmare își organizează un mediu potrivit. Cei înțelepți merg la vecini și spun: "O să vă plătim ca să vă comportați ca și când ați fi conectați și astfel să ne atrageți pe noi toți în această strânsă conectare. Știm că dacă alți copii văd astfel de exemple ei vor crește cum trebuie, așa că dorim să ne salvăm din situația noastră prin exemplul vostru."

Un alt exemplu: Dacă îmi doresc să fiu muzician, dar nu am o dorință destul de puternică pentru a studia muzica, trebuie să am pe cineva care să mă convingă că muzica este minunată, grozavă, specială. Așa că aș putea să plătesc niște muzicieni pentru

a veni să cânte pentru mine, să vorbim mereu despre muzică, să mă înconjoare cu intrumentele lor, să compună ceva în prezența mea și în felul aceasta să mă impresioneze. Asta îmi va da profunda impresie că muzica este un lucru grozav, iar colaborarea și armonia din muzica lor este foarte semnificativă și importantă. Dacă mă uit la ei, construiesc în felul acesta un mediu în care pot să evoluez.

Nu contează dacă îi plătesc; ceea ce contează este rezultatul. Este ca și când ai fi într-o echipă sportivă și ești impresionat de ceilalți jucători. Cel mai important lucru pentru noi este societatea.

Putem crea această societate noi înșine, dar este mai bine dacă ea este creată pentru noi de oameni care știu să facă asta. Există mulți oameni inteligenți, inclusiv oameni de știință care înțeleg evoluția umană și trebuie numai să le urmăm sugestiile. Ei spun că ar trebui să construim un mediu care să ne influențeze și prin care să progresăm, treptat, într-o direcție favorabilă. După aceea vom fi precum un fruct care se coace înainte ca dificultățile să apară și să ne forțeze să evoluăm numai datorită loviturilor. Vom fi cu un pas înaintea dezvoltării noastre, exact ca un ou care se dezvoltă într-un incubator.

Dacă studiem evoluția omului de-a lungul mileniilor, vom vedea că situația noastră nu este bună. Şi cu toate acestea, știm cum putem să ne smulgem din situația neplăcută, și nu să stăm să așteptăm orice s-ar întâmpla. În loc să așteptăm putem să-i ascultăm pe cei care spun că avem nevoie de un mediu în care să ne dezvoltăm, care ne va aduce în starea perfectă de dezvoltare, stadiu după stadiu, într-un mod favorabil, cu ușurință și încetișor.

În acest fel, tot ce ne trebuie este un mediu bun. Cu un asemenea mediu bun, încep să simt ce e rău în propria mea natură – faptul că sunt egoist, că nu vreau să mă conectez, că sunt leneș, nepăsător și indiferent. Sunt în mine multe calități pe care nu vreau să le dezvolt. Dar cu siguranță că prin faptul că recunosc răul din mine înțeleg că trebuie să creem o societate mai bună.

Şi totuși, nu trebuie să dezvoltăm chiar orice mediu. Avem nevoie să creem unul care să aibă grijă de toți și de fiecare dintre noi, astfel încât niciunul să nu rămână fără temei și "în afara jocului". Așa cum copiii cresc mai deștepți și mai puternici jucând jocuri, vom atinge forma noastră perfectă și vom avea o viață bună prin propriile noastre jocuri într-o societate care ne susține.

La acest stadiu, mediul va reflecta opusul crizei de azi. Nu vor mai fi divorțuri, iar oamenii vor fi în relații bune unii cu alții. Copiii se vor înțelege cu părinții, relațiile internaționale vor fi liniștite, nu vor fi războaie, nici arme, nici terorism, nici droguri și nici datorii. Trebuie să clădim o astfel de societate cu rolul de model astfel încât să ne poată influența. Avem nevoie de valori

care să ne convingă, sau care să ne "re-programeze", pentru a deveni similari cu ea.

Acum, ne îmbarcăm pe o drum care ne forțează să ne dezvoltăm noi înșine. Până aici am evoluat fiind "împinși" de forța Naturii, și am fost incapabili să controlăm cadența sau direcția în care ne-am dezvoltat. Acum atât ritmul cât și metoda depind de noi. Ele depind de conștiența noastră, în măsura în care înțelegem cu ce va trebui să semănăm în viitor. După care va trebui să ne îndreptăm către acel obiectiv.

Criza este globală. Am încetat să evoluăm și vom rămâne în punctul mort până vom înțelege că în fiecare dintre următoarele stadii ale dezvoltării noastre va trebui în primul rând să fim conștienți de stadiul respectiv și apoi să cultivăm o dorință pentru acesta. Cu alte cuvinte, de acum înainte creșterea noastră nu va mai fi instinctivă ci se va petrece prin creșterea conștientizării la fiecare stadiu.

Asta se înțelege prin "a fi la stadiul de dezvoltare umană", la nivelul "vorbirii". Ceva nou se dezvăluie, o înțelegere a Naturii, noul nostru scop, și nevoia noastră de a cuprinde și integra părți din sistemul Naturii în evoluția noastră.

La acest ultim nivel al evoluției umanității, "fructul", adică noi, trebuie să capete dulceața, culoarea și aroma sau desăvârșirea (maturitatea). Toate aceste calități provin din fructul însuși, în conformitate cu iubirea Naturii pentru el. Natura ne dezvoltă exact așa cum o mamă se îngrijește de copilul ei. Trebuie să atingem aceeași forță a iubirii, a dăruirii și reciprocității. Trebuie să ajungem la conectivitatea globală între noi și Natură.

O astfel de conectivitate se întâmplă numai prin conștientizare – atunci când înțelegem și simțim această evoluție - și modul în care trăim experiența ei. Nu putem garanta o viață bună oamenilor fără ca ei să-și crească nivelul propriu de percepție și senzație. Ei trebuie să ajungă la conștientizare; trebuie să știe în ce fel de lume trăiesc și să descopere *întregul* Naturii.

Omenirea nu va progresa fără ca fiecare individ să devină înțelept, știind de ce s-a născut, înțelegând natura care ne susține și cu ce scop. Altfel, nu vom face decât să suferim lovituri.

Pe scurt, Natura ne admite în stadiul perfect, în etape. Până aici, am progresat fiind constrânși cu forța. De acum încolo, însă, putem merge înainte numai devenind conștienți de modul în care evoluăm. Putem să îmbunătățim, să îndulcim și să grăbim dezvoltarea noastră folosind de acum înainte mediul, exact așa cum am făcut-o până acum în fiecare domeniu.

Copiii se dezvoltă datorită mediului; adulții se dezvoltă datorită mediului; totul se schimbă datorită mediului. Să luăm grupurile Anonimii Alcoolici, de exemplu, sau centrele de

reabilitare, sau grupurile de slăbire. La fel ca ele, va trebui să creem influența mediului asupra oamenilor și, după aceea, ne vom dezvolta ca niște copii cuminți care cresc într-un mediu favorabil. În plus, vom construi un mediu favorabil pentru copiii noștri în așa fel încât și ei să crească fericiți, ca niște indivizi sănătoși.

Părinților le-ar place să-și ducă copiii într-un loc în care căldura și bunele relații să-i ajute să se conecteze între ei și să-i încurajeze să fie deschiși și să aibă încredere unii în alții, fără teama de violență și cruzime. Nu există nimic asemănător în lumea noastră – un loc care să-ți permită să te dezvolți în liniște.

Într-un asemenea mediu, copiilor le-ar crește capacitatea de a absorbi informații și ar deveni perceptivi. Ei ar dezvolta capacități imense. Nu ar simți că trebuie permanent să se protejeze ca într-un mediu ostil.

Noi adulții nu înțelegem ce înseamnă să trăiești într-un mediu pozitiv. Acesta poate fi comparat cu a te afla ca un bebeluș în brațele mamei sale, un bebeluș care nu vede și nu simte nimic altceva decât comfortul și securitatea acesteia. Numai acest gen de simțiri îi pot da unui copil puterea de a se dezvolta. Noi nu avem asemenea simțiri și de aceea ne-am oprit în evoluție.

Pe de-o parte, o criză poate fi nimicitoare. Pe de altă parte, însă, ea este ca o renaștere. Așadar, de ce avem nevoie pentru a fi fericiți ? Avem nevoie de un mediu pozitiv care să ne aducă în starea de a ne simți bine, în siguranță și cu încredere. Avem nevoie de un mediu în care să simțim că întreaga lume ne dorește numai bine și are grijă de noi. Atunci, vom avea grijă de ceilalți într-un loc în care este cald și plăcut, o lume a iubirii.

CAPITOLUL 3

Omul ca un Produs al mediului înconjurător

ÎN CE MASURĂ AVEM LIBERTATEA DE A ALEGE ?

Omenirea este în toiul unui proces revoluționar, schimbându-se în acelaşi timp cu desfășurarea acestuia. Ca urmare a evoluției noastre, din generație în generație, timp de mii de ani, am ajuns într-o situație foarte specială: existăm acum pe planetă ca o societate globală, conectată. Pe măsură ce am evoluat am acumulat cunoştințe, abilități și puterea de a avea senzații și percepții pe care înainte nu le posedam.

Ne aflăm încă în plină evoluție; o evoluție al cărui sfârșit nu-l întrevedem, dar avem speranța că în curând vom trăi experiența unui rezultat pozitiv. Așadar, haideți să încercăm să vedem ce este atât de special la situația noastră și ce trebuie să facem pentru a ne asigura că vom parcurge o tranziție către o stare de iluminare, a încrederii, prosperității și a unei vieți mai bune.

Evoluăm treptat, folosind orice mijloace avem la dispoziție la fiecare treaptă de dezvoltare. Atunci când dorim să ne schimbăm viața, evoluăm cu ajutorul științei. Studiem Natura și încercăm să învățăm din exemplele pe care ni le oferă aceasta pentru a ne putea schimba pe noi înșine în consecință. Încercăm să învățăm mai multe despre legile Naturii pentru a ne proteja.

De exemplu, studiem climatologia pentru a înțelege implicațiile fiecărui anotimp și climat. Studiem propriul nostru trup, de asemenea, pentru a putea prepara medicamente pentru diversele maladii. Studiem de asemenea natura umană și, drept

urmare, creem aparate electrocasnice pentru a ne ușura sarcinile - mașini de spălat, uscătoare, cuptoare și așa mai departe. Așadar, ne străduim să avem un mediu înconjurător cât mai bun și mai confortabil posibil. În felul acesta încercăm să scăpăm de minusculele noastre suferințe personale, ca și de gigantica suferință globală.

În plus, încercăm să avansăm către o viață bună și să ne descurcăm cel mai bine în fiecare situație. Natura umană este cea care ne forțează să o facem, iar noi încercăm să folosim toate mijloacele pentru a o pune în aplicare.

Evoluăm datorită unor comenzi care vin din lăuntrul nostru. În fiecare moment, la fiecare stadiu, se dezvoltă o nouă dorință în fiecare dintre noi iar noi urmăm acea dorință. Dacă ne analizăm pe noi înșine, vom constata că suntem exact ca niște copii, dorind diverse lucruri în fiece moment. Dorim să mâncăm, să bem, poate ne uităm la ceva interesant și dormim. Dar vai, cei mai mulți dintre noi trebuie să muncim pentru a ne câștiga viața.

Ne dezvoltăm permanent sub influența unor forțe. De exemplu, există o forță care ne împinge de la spate, obligându-ne, fie să muncim, fie să îndeplinim niște sarcini. Nimic nu ne vine ușor; plăcerile nu ajung la noi pentru a ne satisface așa cum dorim. În viitoarea stare, acest lucru va fi posibil, dar nu am ajuns încă la o asemenea împlinire.

De unde provin dorințele noastre ? Unele dintre ele provin din psihologia noastră, din necesitatea ca trupul nostru să-și procure hrana, odihna, și să umple ce rămâne între acestea cu ceva interesant.

Împărțim dorințele noastre în hrană, sex și familie – elemente de bază fără de care noi, ca membri ai regnului animal, nu am exista. În plus, avem nevoie de lucruri care aparțin speciei umane, cum ar fi banii, recunoașterea, puterea, cunoașterea, cultura, educația, religia și multe altele pe care le dezvoltăm și care sunt la fel de importante pentru noi ca și hrana, sexul și familia.

De multe ori, totuși, dorim să sacrificăm mare parte din dorința noastră pentru hrană, sex și familie pentru a avea mai multă educație, cultură și știință. Sunt oameni care vor să facă mari sacrificii pentru a obține bani, onoruri sau putere. Le pasă prea puțin de hrană, sex sau familie și își satisfac aceste nevoi numai cât este necesar.

Dorințele de hrană, sex, familie, bani, respect, putere și cunoaștere există în noi toți într-o măsură diferită și fiecare dintre noi încercăm să le obținem cât mai bine posibil. Măsura în care cineva își dorește să-și implinească anumite dorințe și modul în care și le împlinește, depind de mediul în care trăiește și de educația pe care o are. Echilibrul dintre realizarea tendințelor

naturale la nivel fizic şi realizarea tendinţelor la nivel uman, cel al "vorbirii", depinde de asemenea de mediul înconjurător. Acesta influenţează care tendinţe le vom dezvolta mai mult şi pe care mai puţin.

Dacă plasăm un copil într-un anume mediu, cum ar fi unul care apreciază ştiinţa, în timp ce copilul se află încă într-un "stadiu zero", el va învăţa din mediu despre importanţa ştiinţei şi cât de respectabil este să te descurci bine cu lucrurile acestea. Dacă fiecare persoană cunoaşte un anume nivel de dorinţă pentru ştiinţă, mediul poate încuraja această tendinţă particulară. Adică, mediul poate schimba echilibrul tendinţelor din lăuntrul unui individ şi le poate dezvolta pe unele mai mult decât pe altele.

Dacă părinţii vor ca şi copiii lor să se dezvolte într-o anumită direcţie, îi vor plasa într-un mediu corespunzător, cum ar fi o echipă sportivă sau o şcoală de muzică. Chiar dacă unui copil nu-i place muzica, o va învăţa, o va înţelege şi o va aprecia pentru tot restul vieţii lui.

Acest lucru este valabil pentru orice. Dezvoltarea unui copil vine prin intremediul mediului înconjurător, iar capacităţile părinţilor de a dezvolta un copil determină în cele din urmă direcţia în care acesta va evolua, încurajând anumite tendinţe mai mult decât altele şi chiar suprimând unele dorinţe. Aşadar, pe măsură ce creştem, libertatea noastră de alegere devine limitată, proiectată de mediul în care ne-am născut şi ne-am petrecut copilăria. Ca adulţi, vom urma această direcţie pentru tot restul vieţii noastre.

Cât despre întrebarea: "În ce măsură avem libertatea de a alege ?" răspunsul este că avem o cantitate redusă de libertate de alegere, dar în cele din urmă, chiar puţinul pe care îl avem provine de la mediul înconjurător. Suntem influenţaţi de modă sau de prietenii care se "întâmplă" în jurul nostru, imprimându-ne tot felul de valori şi preferinţe.

Trebuie să înţelegem că "amintiri" din experienţele pe care le-am trăit în vieţile anterioare apar de asemenea în noi. Aceste amintiri sunt fragmente de informaţii din vieţile noastre anterioare, sau "încarnări" cu ajutorul cărora evoluăm. Aşadar, nu numai că suntem născuţi într-o societate mai avansată în fiecare perioadă de viaţă, dar se dezvoltă în noi şi tendinţe noi în fiecare generaţie datorită acestor amintiri ale dezvoltării noastre.

O simţim foarte pe viu, astăzi, în copiii noştri, care înţeleg mult mai repede noile tehnologii decât noi adulţii. Este ca şi cum s-ar fi născut cu nişte pregătiri, cercetări şi calităţi preexistente care le permit să perceapă lumea şi să reuşească în viaţa modernă. Ei învaţă rapid cum să lucreze cu un telefon celular, cu un calculator şi cu alte tehnologii noi, în timp ce persoanele mai în vârstă o fac cu dificultate, dacă nu deloc. Este ca şi când cei din această nouă

generație s-ar fi născut pregătiți să privească totul conform propriei naturi. Ei abordează aceste inovații și le înțeleg ca și când ar fi Copii Indigo, ca și când ar fi aterizat din spațiul cosmic în lumea noastră.

Din toate cele de mai sus, putem trage concluzia că în noi există "amintiri", gene de informații care evoluează de la generație la generație. Le numim "încarnări". Nu este vorba de misticism. Mai degrabă este descrierea unei stări în care suntem cu toții interconectați, așa cum descoperim în prezent.

Așa cum există câmpuri de forțe fizice, precum câmpurile electromagnetice sau câmpul de forțe gravitaționale, există un câmp atotcuprinzător al gândirii, o dorință care ne conectează pe toți dincolo de timp sau distanțe, iar noi ne aflăm în acest câmp. În felul acesta transmitem de la unul la altul informațiile pe care le acumulăm de la o generație la alta. Trupurile noastre, care se află în acest câmp, absorb informațiile, făcând astfel ca următoarea generație să fie pregătită pentru a trăi în noul stadiu, în era cea nouă.

Întreaga noastră evoluție are loc în cadrul mediului înconjurător. Dacă nu ar exista mediul, nu ne-am dezvolta, în ciuda amintirilor noastre din viețile anterioare.

Chiar și trupurile noastre sunt extrem de dependente de societatea în care ne dezvoltăm. Omul este foarte adaptabil în comparație cu animalele. Pisicile și câinii, care au fost împreună cu oamenii de mii de ani și au crescut fiind obișnuiți cu compania oamenilor, s-au schimbat foarte puțin. Într-adevăr, aceste animale de companie nu pot trăi precum pisicile sau câinii din sălbăticie, și au deja o natură diferită, transmițând progeniturilor lor o atitudine diferită față de oameni și față de mediul în conjurător. Cu toate acestea, ele nu sunt la fel de adaptabile ca oamenii. Oamenii, care se amestecă într-un anume mediu și sunt impresionați de acesta, se obișnuiesc cu el într-un mod mai substanțial.

Deoarece suntem cu toții dependenți de mediul în care trăim, acesta este primul lucru pe care-l observăm în educație – mediul ca o cauză a dezvoltării cuiva, pentru că întregul său viitor depinde de acesta. Dacă noi, ca părinți, schimbăm mediul social al copiilor noștri, sau chiar propriul nostru mediu social, ne modificăm în felul acesta propria natură, dorințele și concepția asupra vieții. Prin urmare, ar trebui să analizăm cu grijă și să ne gândim unde mergem, cu ce prieteni, în ce cercuri ne petrecem timpul și cui ne "dăruim".

Așadar, trebuie să-i învățăm pe oameni despre toate tipurile de cercuri, despre diverse ambianțe în mediul cuiva, precum și în ce măsură cineva depinde de acestea și putem să gestionăm viața cuiva în acest context. Dacă, prin toate aceste exemple, constatăm

că omul este într-adevăr o parte a mediului înconjurător, atunci este foarte important pentru noi să configurăm medii sănătoase pentru întreaga omenire. Acestea ar trebui create pentru a oferi o asemenea varietate încât oricine să fie capabil să se regăsească într-un mediu sau altul, conform tendințelor individuale și caracterului. În acest fel, o persoană va fi capabilă să se dezvolte în cea mai bună manieră pentru a deveni o ființă umană completă. De aceea în educația noastră trebuie să avem grijă ca astfel de societăți să fie disponibile pentru noi toți.

Dacă cercetăm și mai în profunzime, vom constata că există condiții în lăuntrul nostru, gene cu care ne-am născut, și diverse înclinații căpătate pe parcursul primilor ani ai vieții noastre când eram apropiați de mamele noastre, iar mai târziu apropiați de mediul înconjurător. De aceea trebuie să avem grădinițe, cursuri de după amiază pentru copii mici și școli și cursuri de după amiază pentru copii mari. Se asigură astfel fiecărui copil o adevărată libertate de alegere a pregătirii și a mediilor sociale prin care să-și realizeze potențialul sub toate aspectele. Trebuie chiar să urmărim ca toți copiii să aibă mijloace pentru a-și dezvolta înclinațiile în care s-ar putea să nu exceleze, astfel încât să devină niște individualități bogate interior. Prin urmare, vor trebui să învețe muzică, literatură, teatru și educație.

Un individ trebuie de asemenea să aibă o familie, să crească proprii copii, să cunoască modul în care să relaționeze în mod corespunzător cu o soție sau un soț și cu un prieten, și cum să se comporte la lucru și într-o societate ca întreg. Trebuie să le dăm, oamenilor exemple care să le arate modul corect de a se comporta, folosind mediul potrivit. După aceea ei vor fi în elementul lor și în cele din urmă se vor strădui și vor reuși.

Două elemente ne conduc și ne direcționează în fiecare moment al vieții noastre: înclinațiile noastre naturale și cauza principală – mediul înconjurător și efectele acestuia asupra acelor inclinații naturale. Totul depinde în ce măsură am fost învățați cum să alegem mediul care să ne conducă înspre stadii mai evoluate în care vom căpăta mai multă încredere și confort și vom atinge nivelul cel mai bun posibil al existenței. În felul acesta ne dezvoltăm în permanență.

Așadar, calea prin care putem fi siguri că și copiii noștri vor avea o viață mai bună decât a noastră, că următoarea generație va fi una mai bună, cu un viitor mai sigur, este să le creem copiilor un mediu care să-i formeze și să-i educe. Acest mediu îi va transforma în oameni care-și intensifică înclinațiile bune și nu le suprimă pe cele mai puțin favorabile ci mai curând le corectează și le dezvoltă.

Fiecare dintre noi posedă înclinații pentru a ne comporta favorabil unii față de alții. Acțiunile favorabile sau nefavorabile

sunt determinate de atitudinea noastră față de noi înșine și față de mediul în care ne aflăm. Privind atitudinea față de noi înșine, trebuie să-i învățăm pe oameni cum să evităm să ne facem rău singuri, mai ales fizic deoarece, deși în mod firesc ne protejăm, avem și înclinații auto-distructive.

Trebuie de asemenea să ne îndreptăm atitudinea față de mediul înconjurător, față de lumea minerală, cea vegetală și cea animală – mediul în care trăim și pe care trebuie să-l păstrăm. Trăim în interiorul Naturii. Lumea materială, cea vegetală și cea animală sunt imperative față de noi pentru a primi din partea lor tot ceea ce avem și ne este necesar. Ne luăm hrana din Natură și suntem dependenți de climat. De aceea trebuie să-i învățăm pe oameni cum să păstreze ecologia în mediul lor înconjurător.

În plus, trebuie să-i învățăm pe oameni cum să relaționeze cu societatea omenească. Dacă influențăm societatea într-o manieră favorabilă, această atitudine ne reflectă pe noi în ultimă instanță și crează un mediu favorabil în jurul nostru. Dincolo de asta, trebuie să învățăm o meserie în așa fel încât indivizii să poată aduce beneficii altora și să merite un trai respectabil.

Așadar, principalul lucru pe care trebuie să-l dezvoltăm este educația, perspectiva noastră asupra vieții. Trebuie să hrănim permanent un mediu care ne va schimba în mai bine și-i va face pe copii și pe adulți să se corecteze ei înșiși. De unii singuri nu putem induce nicio schimbare favorabilă în viața noastră fără ca societatea să le impună. Dacă societatea ajută și susține un individ, în cazul în care își schimbă valorile, și stabilește ce este bine și ce nu, dorințele acelui individ se modifică în consecință, iar individul își va configura noi țeluri personale.

Rezultă că viitorul nostru depinde numai de alegerea noastră în privința mediului și a modului în care-l vom construi. Este așa, în special în ziua de azi, când am atins un punct în care suntem complet interdependenți și conectați integral în întreaga lume. Așadar, oamenii din toată lumea își determină unii altora viitorul. Dacă o țară tratează inadecvat o altă țară, sau dacă societatea ne tratează într-o manieră amenințătoare, ne este afectată viața și trebuie să acționăm împotriva influențelor adverse.

Trebuie să înțelegem că dependența reciprocă necesită ca noi să construim și să conturăm o educație globală. Trebuie mai întâi să ne învățăm pe noi înșine și pe ceilalți că în final, viitorul nostru al tuturor depinde în întregime de mediul nostru.

Întrebarea dacă avem sau nu libertatea de alegere în acțiunile noastre este una foarte importantă. Într-adevăr, constatăm că de fapt nu avem o asemenea libertate. Până acum, am evoluat datorită determinanților noștri - genele cu care ne-am născut - și datorită mediului exterior - părinții, grădinița, școala. Ca adulți,

alegem cum ne vom schimba, dar înfăptuirea schimbării va avea loc întotdeauna în cadrul mediului, printr-o alegere mai mult sau mai puțin selectivă de a fi într-un mediu sau altul. Deci avem libertatea de alegere dar ea devine realitate numai în cadrul mediului.

Se impune și o altă concluzie, chiar mai importantă, privind noua generație sau epoca cea nouă în care ne aflăm. Suntem strâns conectați și interdependenți în întreaga lume. Mediul înconjurător a devenit uniform. De exemplu, dacă influențăm clima într-un loc, s-ar putea produce un cutremur și un tsunami în altă parte. Sau dacă un război izbucnește într-un loc, afectează imediat alte regiuni.

Și pentru că suntem conectați, nu trebuie să ne plasăm pur și simplu într-o societate sau alta, sau într-un cerc sau altul. Mai degrabă trebuie să configurăm o Educație Integrală, generală, globală, pentru *toată lumea*. Dacă suntem toți legați împreună, avem nevoie de educație și mediu ca factori care vor influența aceleași valori în noi toți, în așa fel încât să ne înțelegem între noi. Dacă trebuie să păstrăm libertatea personală, până la urmă suntem atât de interdependenți încât trebuie să ne înțelegem și să ne simțim unii pe alții, să fim mai aproape unii de alții.

Întreaga noastră problemă este aceea că nu ne înțelegem între noi. Este exact ca într-o familie în care sunt în permanență plângeri de genul: "El nu mă înțelege", sau "Ea nu știe ce simt". Se întâmplă din cauza incompatibilității între oameni. Ei nu și-au însușit valorile, înțelegerea, perspectiva asupra vieții care să dea prioritate înțelegerii *celuilalt*, chiar dacă este vorba de un necunoscut. Și pentru asta este nevoie de educație în așa fel încât necunoscutul, celălalt, să nu apară atât de străin.

Dacă suntem atât de apropiați și de interdependenți în fiecare sistem, fie că e vorba de cultură, de educație sau de economie, trebuie să dezvoltăm educația la nivel global, internațional printr-o organizație internațională. Se va asigura astfel ca fiecare individ din lume să aibă ceva în comun cu toți ceilalți - în perspectivă și atitudinea față de viață, cultură și educație. În felul acesta oamenii vor ști cum să se accepte și să se aprecieze unii pe alții.

Acest sentiment al acceptării va face viața tuturor mai sigură și ne va permite să obținem acorduri care să reflecte aspectele internaționale, precum politica, economia și cursa înarmării. Totul depinde de modul în care configurăm un cadru general al educației pentru toți.

Trebuie să înțelegem că mediul nostru poate fi problema sau soluția tuturor problemelor deoarece *așa stau lucrurile în Natură*. De aceea atunci când oamenii își fac rău singuri sau societății, în loc de a fi izolați în închisori, ar trebui să-i plasăm

într-o societate specială care îi va îndrepta și îi va face să fie utili societății. Acesta este singurul etalon cu care va trebui să analizăm cât de mult îl influențează mediul pe individ și, în consecință, să-l eliberăm pe individ înapoi într-o societate normală după ce corecția necesară s-a realizat.

Cu copiii, va trebui întotdeauna să cercetăm amănunțit, să categorisim și să potrivim mediul cel mai nimerit pentru fiecare nivel, grup de vârstă, caracter și inclinații. Prin evaluarea modului în care diferite medii influențează diverșii indivizi, fiecare dintre noi poate să-și realizeze din plin potențialul. Avem la dispoziție un instrument versatil, cu numeroase tipuri de medii și societăți. Va trebui întotdeauna să ne străduim să plasăm oamenii în mediul specific care îi va ajuta să se dezvolte cel mai eficient.

Acest proces este asemănător creșterii fructului într-un pom. Acesta are nevoie de anumite condiții, cum ar fi căldura și frigul, ziua și noaptea, umiditatea și uscăciunea și un anume amestec de minerale pentru a crește repede. Există 39 de lucrări diferite ce trebuie efectuate la un pom pentru a da rod. Același principiu se aplică oamenilor. Trebuie să influențăm individul în diverse moduri pentru a produce un fruct bun care să fie dulce pentru toată lumea.

De aceea mediul înconjurător este singurul element pe care îl putem utiliza pentru a corecta răul care există în om și în omenire. Trebuie numai să luăm în mâinile noastre acel instrument și să conformăm mediul într-o varietate de forme și posibilități, în concordanță cu cultura, educația și obiceiurile națiunii și civilizației pe care dorim să le corectăm. În felul acesta va trebui să abordăm fiecare secțiune a societății omenești, în fiecare țară și pentru fiecare individ.

În viitorul apropiat, omenirea se va elibera de toate ocupațiile redundante, altele decât cele care furnizează necesitățile vieții în condiții rezonabile. Oamenii vor lucra 2-3 ore pe zi pentru a-și procura necesitățile, iar restul zilei va fi timp liber.

Acest timp liber va fi utilizat pentru a configura mediile, care ne vor influența pe noi și pe oricine altcineva. Pentru că fiecare dintre noi îi vom influența pe ceilalți, vom lua parte la instruiri astfel ca în jurul fiecăruia dintre noi să existe influențe potrivite din partea câtorva medii și societăți în cadrul cărora vom crește în permanență cel mai bine.

Atunci când îngrijim fructe și legume într-o seră, le punem la dispoziție toate condițiile de care au nevoie și în combinația corectă pentru a se dezvolta cum trebuie. Rezultatul este un fruct dulce și sănătos. Va trebui să ne aplicăm același proces nouă înșine și copiilor noștri. Aceasta va fi ocupația prioritară a omului în noua eră.

De aceea criza nu este una negativă, ci mai curând una pozitivă. Este naşterea unei noi societăţi, a unei noi umanităţi. în cadrul acesteia, începem să ne "reconfigurăm" la un nivel nou de conectivitate, fructificând întregul potenţial care există în fiecare dintre noi.

Facem o mutaţie către o strânsă legătură şi înţelegere reciprocă, configurând omenirea ca şi când ar fi un singur individ, cu toate organele completându-se unele pe altele, în această imagine colectivă. Într-un anume moment, vom atinge un stadiu în care întreaga omenire constituie o singură entitate.

Odată ajunşi la acest stadiu, vom descoperi o forţă în care vom simţi că trăim o percepţie colectivă, şi nu percepţia interioară, personală a fiecăruia dintre noi. Într-un astfel de stadiu, vom trăi experienţa vieţii altora, de asemenea: toţi ne vor deveni apropiaţi şi îi vom înţelege şi îi vom simţi. Vom deveni integraţi cu ei.

Si apoi viaţa nu va mai fi o experienţă a unui singur individ. Dimpotrivă, va fi ca şi când am trăi şi am respira alături de întreaga omenire. Aşadar, vom începe să ne ridicăm de la a fi mici şi slabi la ceva grandios, cel mai grandios din Natură. Vom începe să simţim viaţa dintr-o nouă dimensiune, numită "nivelul vorbirii", ca şi când am fi o nouă specie.

La nivelul vorbirii, percepţia asupra lumii se schimbă de la una îngustă, pesonală şi centrată pe sine la una largă şi globală. Prin ochelarii noştri noi, vom începe să vedem lumea cea nouă ca prin nişte lentile ale întregii omeniri. Când o vom privi în acest fel şi vom descoperi o viaţă care nu depinde numai de noi ci de toţi oamenii, ne vom ridica la o trăire a vieţii în afara trupului.

Prin această ascensiune, vom ajunge la ceva foarte special. Chiar şi acum trăim în afara trupului nostru. Trăim în emoţii, dorinţe şi gânduri pe care le primim din mediul înconjurător şi care nu sunt ale noastre. Deşi sunt în noi, le considerăm "în afara trupului" deoarece trăim aşa cum ni s-a spus că ar trebui să trăim, să gândim, să simţim şi să fim. Nu suntem conştienţi cât de diferită ar fi percepţia noastră asupra lumii dacă am trăi într-un mediu diferit, cum ar fi o pădure.

Trăim conform unui tipar pe care societatea l-a imprimat în noi în timp ce creşteam şi ne dezvoltam, aşa că acesta este modul în care vedem lumea. Mediul ne oferă o anume perspectivă asupra lumii, făcându-ne să o vedem într-un mod particular. În ziua de azi, este greu să observăm că trăim aşa cum trăim pentru că suntem destul de bine amestecaţi în întreaga lume.

Constatăm însă, totuşi, cum valorile cuiva se schimbă în funcţie de locul în care locuieşte. Oamenii gândesc diferit şi drept urmare privesc viaţa în mod diferit. Ei nu văd ce vedem noi ci percep realitatea altfel decât noi.

Problema este că nu ne înțelegem unii cu alții. Soții se plâng adesea că partenerul de viață nu-i "înțelege". Este adevărat, nu ne înțelegem partenerul deoarece nu am primit aceeași educație; nu ni s-a spus niciodată cum să conducem viața unei familii.

Ca adolescent, de exemplu, nu mi s-a spus ce înseamnă să fii o femeie. Are și ea dorințe ? Are și ea propriul ei caracter ? Prin ce diferă perspectiva ei asupra vieții de cea a unui bărbat ? O înțeleg eu oare ? Îmi doresc să o înțeleg ? Sunt eu oare atent cu ea ? Sunt eu însumi capabil să fie cineva atent cu mine ? Până la urmă, lumea unei femei este complet opusă celei a unui bărbat. Ea trăiește într-o lume a ei.

Pentru că bărbații nu primesc niciun fel de tipare lăuntrice pentru înțelegerea femeilor, ei nu pot să fie atenți cu ele sau să le înțeleagă. Întâlnirile dintre ei iau adeseori forma unor ciocniri: fiecare încearcă să trăiască alături de celălalt, dar nu îl înțelege cu adevărat și nu se contopește cu celălalt. Acesta este un mare viciu al educației noastre, așa cum se constată din rata mare a divorțurilor și din numărul oamenilor care evită să se căsătorească.

Aceeași problemă există în legătură cu creșterea copiilor. Nu știm cum să relaționăm cu ei, Vedem cu câtă cruzime pot unii părinți să-și trateze copiii pentru că nu-i înțeleg. Un părinte se presupune că este un educator, un formator al psihicului copilului cu care acesta continuă să trăiască întreaga viață. De aceea aceste lucruri *trebuie* învățate.

Timp de zeci de mii de ani, am evoluat din întâmplare. Adică nu am făcut nimic pentru a influența această evoluție. Psihologia, știința naturii umane, a lumii lăuntrice a omului, a ieșit în prim plan în urmă cu numai o sută și ceva de ani. Înainte de asta, nici nu ne trecea prin minte să învățăm sau să facem ceva relativ la dezvoltarea noastră. Am evoluat întocmai precum animalele – din întâmplare. Acum, însă, am ajuns într-o situație în care nu mai avem de ales și trebuie să studiem natura umană, societatea și mediul înconjurător, cum să formăm omul și ce ar trebui să facem cu viețile noastre.

Prin urmare, atunci când vorbim de viața din afara trupului, nu ne referim la nimic mistic ci la valorile și concepțiile pe care le primim de la alții. Atunci când suntem capabili să vedem lumea cu ochii altora, putem să-i înțelegem. Asta este ceea ce trebuie să învățăm.

Este foarte greu pentru bărbați să perceapă lumea cu ochii unei femei, dar pentru că încă ducem o viață de familie, trebuie să ducem o viață de familie corectă. Trebuie să ne pregătim copiii pentru viață și să-i ajutăm să înțeleagă psihologia sexului opus, nu numai cum să trăiască împreună ci și cum să se bucure de această experiență.

Prin această contopire, vom căpăta o altă jumătate de lume. Atunci când căpătăm ceva în plus în afara trupului nostru, se spune că "trăim în afara trupului". În felul acesta ne clădim pe noi înșine.

Până astăzi, am evoluat în trupul nostru, într-o viață cât mai mult posibil centrată pe sine, satisfăcându-ne cât mai mult posibil pe noi înșine și ingorând cât de mult s-a putut părerile, modul de gândire și concepțiile celorlalți. În ziua de azi, criza cu care ne confruntăm cu toții ne forțează să ne amestecăm cu ceilalți și să căpătăm modul lor de a vedea lucrurile, sau "lăuntrul" lor, ca și cum am ieși din noi înșine și am începe să ne contopim cu ceilalți.

Procedând astfel, vom ajunge să percepem capabilitățile restului lumii: dorințele și gândurile tuturor celorlați. Astfel devin asemănător resului lumii, ca și cum aș ieși din trupul meu și aș căpăta cu adevărat abilitatea de a simți întreaga realitate.

S-a făcut loc aici unei noi dimensiuni, loc pentru o senzație complet nouă – aceea de a vedea și a simți realitatea nu prin percepția îngustă, personală, ci prin senzațiile și percepțiile colective: o acumulare a tuturor oamenilor.

Atunci când mă apropiu de ceilalți, sunt educat de totalitatea acestei societăți bogate. Imi însușesc abilitatea de a vedea viața prin intermediul unor emoții și înțelesuri multiple, nu numai ale mele, ci prin ceilalți din lăuntrul meu. Devin parte a acestui grup și întrevăd o lume mult mai bogată decât cea pe care o văd acum. Se numește "viața din afara trupului", din afara ego-ului meu actual.

Avem fiecare dintre noi o oportunitate specială de a ne extinde percepțiile emoționale și intelectuale. Dacă sunt o parte din ceilalți, simțind ce simt ei și gândind ce gândesc ei, îmi voi extinde abilitățile de mai multe ori.

Percepția noastră, referitoare la orice, depinde în întregime de numărul de judecăți pe care le emitem despre toate lucrurile precum și de concluziile trase. Acest număr de judecăți depinde de măsura în care există în noi contrarii, de nepotrivirile pe care le identificăm în lucruri și de modalitățile prin care le putem folosi ca pe niște cărămizi sau piese ale unui Lego.

Așadar, analizăm tot ceea ce le alcătuiește și modul în care această complexitate diferă de alte complexități. Când absorb emoțiile celorlalți și ei devin parte din mine, mă simt îmbogățit. Devin o colecție de contrarii, prin care încep să percep lumea într-o manieră atât de versatilă încât, în comparație cu percepția mea superficială de dinainte, este ca și cum aș fi făcut un salt într-o altă percepție.

Aceasta este cu adevărat psihologia unei noi percepții, a unei noi lumi. Cu ajutorul ei, transcendem limitările trupului, limitele impuse de timp, mișcare și loc, deoarece am devenit parte

a întregii omeniri, căpătând emoțiile și percepțiile colective ale unei întregi umanități, o singură inteligență operând la nivelul întregii omeniri.

Începem prin a fi incluși împreună cu alții și descoperind sentimentele și percepțiile lor colective, care de fapt ne provin tuturor de la Natură. Avem capacitatea de a atinge ceea ce este ascuns în lăuntrul Naturii, acea "inimă și minte" de unde provin toate evoluțiile în această lume. Printr-o astfel de evoluție, ne reîntoarcem în același loc, la rădăcinile de unde a ieșit la suprafață întregul lanț al mineralului, vegetalului, animalului și al vorbirii (adică noi). Ne reîntoarcem la începutul evoluției și în felul acesta întregim cercul.

Ca urmare a unui raționament corect Natura ne îndeamnă către conectarea reciprocă, aproape până la a ne pierde propria individualitate. În realitate, nu ne-o pierdem, ci ne ridicăm deasupra ei ! Individualitatea noastră este corporală, animală și privește numai trupul așa încât poate exista cât mai confortabil posibil oridecâteori este dată. Dar scopul evoluției noastre este acela de a ne ridica deasupra interesului nostru pentru propriul trupul și a face mutația către un interes general. Acest interes general ne oferă niște instrumente complet diferite pentru a trăi în afara trupului. Este ceea ce se numește "existența în afara propriului meu trup".

Ridicându-mă deasupra ego-ului la un nivel al interesului general, descopăr forma și scopul Creației, intenția Naturii. Aici, nimic nu evoluează întâmplător ci toate se petrec conform unui plan. Devin capabil să văd acest plan în clipa în care mă ridic la nivelul unei viziuni integrale, când încep să mă conectez cu ceilalți. Adică atunci când încep să percep această viziune integrală. Este ca și când mi-aș fi schimbat ochelarii cu unii "circulari", integrali, cu care pot să văd întregul Naturii.

Nu este vorba despre ce dobândesc de la Natură pentru trupul meu, cum ar fi hrana sau odihna. Am depășit acest nivel. Acum, mă uit la viața mea fără legătură cu trupul meu. Mă uit la Natură ca și când nu aș fi în trupul meu. Judec, studiez și cercetez viața cu mintea și inima întregii umanități. Este un nivel complet diferit de cel în care exist în momentul de față.

În prezent, sunt întocmai precum un alt animal. As putea fi ușor mai evoluat, dar nu e sigur dacă în bine sau în rău. Dar atunci când mă contopesc cu întregul omenirii, ajung într-o nouă dimensiune, îmi schimb calitativ percepția asupra lumii în care mă aflu, iar această schimbare devine lumea mea adevărată. Nu mai privesc viața prin spărtura mea îngustă, egoistă, văzând numai ce este în avantajul meu astfel încât să o pot trage ca printr-o fisură în

perete – niște mâncare, puțină odihnă, alte câteva plăceri și asta e tot.

Mai degrabă ies prin această fisură și trăiesc în afară, în lume. Iar aici, în lumea din afară, perspectiva este complet diferită. Nu mai este una filtrată egoist prin "Ce este bine pentru mine ?" în care tot ceea ce văd este fie ce este bine pentru mine, fie ce ar putea să-mi provoace rău. Mai curând, văd lumea *făcând abstracție de mine*. Aceasta se numește "noua dimensiune", "dimensiunea vorbirii". Descopăr "mintea și inima" care există în acest stadiu de iluminare din afara trupului meu, din afara peretelui. Ies afară prin fisura din perete și descopăr întregul proces, adevăratul scop al Creației.

În momentul de față, descoperim numai o fracțiune din ceea ce ar putea fi dincolo de perete, așa cum este materia întunecată în univers. Deși nu putem în mod normal să o percepem, materia întunecată constituie, totuși, peste 90% din toată materia din univers. La fel, nu am descoperit mintea și inima atotcuprinzătoare a universului.

Cu toate acestea, oamenii de știință vorbesc despre ea. Cosmologii spun că această minte și inimă este ceva enorm, dar nu putem să o simțim. Este precum sunetele pe care nu le putem auzi cu simțurile noastre firești deoarece vin dintr-o dimensiune dincolo de a noastră. Și totuși, cu ajutorul simțurilor noastre noi, globale, vom descoperi această dimensiune.

Pentru a rezuma, putem împărți procesul pe care-l parcurgem în două stadii. Primul este cel prin care am trecut până acum, evoluând aproape întâmplător fără să folosim mediul înconjurător pentru a ne monitoriza dezvoltarea. Acum însă, odată intrați în stadiul următor, simțim că nu avem de ales decât să evoluăm într-o manieră diferită, într-o anumită direcție. Simțim că trebuie să devenim integrali și globali, conectați ca un singur individ cu o singură inimă alături de întreaga umanitate.

Acesta este, de fapt, "nivelul vorbirii". Atingem acest nivel folosind mediul corect, prin care transcendem nivelul animal - viața noastră incidentală - și începem să ne creem un țel din a deveni un fruct frumos, hrănit într-o seră până atinge perfecțiunea.

Așadar, constatăm că totul depinde de mediul înconjurător, iar singura noastră problemă este cum să conformăm un mediu atât de divers încât să corespundă tuturor, astfel încât, prin el, să poată fi educați toți, să se poată exprima cel mai bine și în modul cel mai potrivit, și să se conecteze cu ceilalți într-un sistem integral.

Trebuie să-i analizăm pe oameni numai prin prisma determinării lor de a se include într-o societate corectă și în felul acesta să se "formeze". Scopul nostru este numai de a vedea cum să furnizăm fiecăruia dintre noi un mediu corect, ignorând ce fel de

oameni am putea fi în acest moment și concentrându-ne, în schimb, pe crearea de acum înainte a unui mediu înconjurător adecvat.

Pe măsură ce lucrăm la mediul înconjurător, vom vedea cât de mult ne influențăm unii pe alţii, cât de mult ne înțelegem sau nu unii pe alţii, cât de mult putem schimba societatea și mediul și cât de mult relațiile noastre cu ceilalți ne modifică starea de spirit și comportamentul.

Prin această nouă Educație Integrală, vom ști cum să ne creem mediul înconjurător în așa fel încât să ne adune pe toţi într-o unitate în care fiecare dintre noi își va găsi expresia perfectă. Aceasta este rațiunea pentru care punem accentul pe mediul înconjurător ca fiind cauza celui mai bun viitor al nostru și sperăm că această idee va fi acceptată peste tot în lume, pentru starea de bine a întregii omeniri.

CAPITOLUL 4

O lege care ne afectează pe toți

CEEA CE TREBUIE SĂ FACEM PENTRU A FI ADECVAȚI NATURII

De-a lungul timpului au fost create și au evoluat, treptat, nivelul mineral, cel vegetal, cel animal și cel uman. Am evoluat de la o generație la alta, de la an la an și chiar de la o zi la alta. Dacă studiem modul în care am progresat în viață, vom constata că pare să existe o regulă, un mecanism care dezvoltă întreaga Natură înspre o mai mare complexitate și o interconectivitate între părți. Toate elementele realității, tot ceea ce vedem pe Pământ, continuă să se dezvolte în aceeași direcție. Pare să existe o singură lege care operează în lăuntrul nostru și ne împinge să ne dezvoltăm într-o anume direcție. Și fie că vrem, fie că nu, suntem obligați să acționăm în conformitate cu comandamentul său. Prin urmare, trebuie să studiem această lege generală care există în întreaga Natură, o lege care ne include și ne afectează și pe noi.

În cercetarea științifică, noi studiem legile Naturii și cunoașterea lor înseamnă succes. Învățăm cum să evităm situațiile grele, cum să ne îndreptăm către cele favorabile și cum să evităm greșelile. Prin urmare, ar trebui să cunoaștem această lege generală care include în ea toate legile fizicii, chimiei, biologiei, zoologiei, botanicii, astronomiei și acelea care afectează corpul omenesc și psihologia omului. Cu cât putem înțelege mai bine această lege, despre care știm încă puține lucruri, cu atât ea va avea asupra noastră un impact mai pozitiv.

Știința ne ajută să ne îmbunătățim viața și să o facem mai acceptabilă. Înainte, un om trebuia să trudească de dimineață până seara pentru a reuși să supraviețuiască. În ziua de azi, mulțumită tehnologiei avansate, un individ poate produce hrana pentru mii de oameni. Iar acest lucru este valabil nu numai în ce privește producția de alimente, ci și în construcții, textile, înalta tehnologie, educație și cultură, pentru a numi numai câteva domenii. Omenirea a avansat într-atât încât astăzi un număr relativ mic de persoane pot asigura întregii lumi o viață bună, rezonabilă, fără probleme.

Există, însă, o problemă: *Omul este născut egoist în mod natural*. De aceea nu putem să ne folosim potențialul uriaș și abilitățile pe care le obținem cunoscând legile Naturii. În timp ce există abundență, numai câțiva sunt aceia care posedă putere, bani și instrumente. Drept rezultat, mulți nu-și pot asigura nici măcar cele mai elementare necesități pentru a se întreține. Cu alte cuvinte, există *o singură cauză* pentru care nu putem construi o viață pașnică, corectă, convenabilă, sigură și sănătoasă pe această minunată și înfloritoare planetă: natura egoistă a omului.

Aceasta este rațiunea pentru care trebuie să studiem natura umană pentru a găsi modalitatea adecvată de a lucra cu ea. Trebuie să aflăm cum putem face viețile noastre mai bune, cum putem corecta natura noastră în așa fel încât să facem viața mai bună și mai convenabilă atât pentru noi cât și *pentru ceilalți*.

Abia acum începem să înțelegem că întreaga problemă este natura egoistă a omului. Această înțelegere se află la originea descoperirii legii generale ce ni s-a revelat abia acum: Legea Forței Globale, forță care conține toate celelalte forțe. Fie că vrem, fie că nu - și îndeobște nu vrem – această forță ne conduce către o mai mare conectivitate și către a avea mai multă nevoie unii de alții.

Savanții spun că sensul Legii Evoluției, legea conform căreia ne-am dezvoltat, este acela de a ne aduce la o singură formă, în care suntem atât de conectați încât vom simți că fiecare persoană este în realitate dependentă de întreaga umanitate și că întregul omenirii este dependent de fiecare persoană în parte. Această realitate poate să pară îndepărtată, dar este deja clar că aceasta este direcția către care suntem porniți.

Cu toate acestea, în momentul de față, legea contravine naturii noastre. Nu suntem construiți să o acceptăm, deoarece fiecare dintre noi gândește numai pentru el, neînțelegând că toți suntem interdependenți. Dacă am înțelege și am simți-o, dacă am vedea cu adevărat că suntem dependenți și conectați cu toți ceilalți, am dori la început să fim siguri că toți sunt fericiți și că fiecare se relaționează cu noi favorabil.

Problema este aceea că nu vedem cât de "circulară" și conectată este lumea. De aceea ne aflăm într-o asemenea criză,

care în mod forțat ne îndepărtează de viața cu care am fost obișnuiți în ultimele decenii. Am crescut obișnuiți să muncim ore întregi, să facem bani, să îi risipim, și să producem lucruri care nu erau necesare, numai pentru ca să le putem vinde. Am acumulat posesiuni și bani încercând să construim o rețea sigură - pensie, sănătate, locuință, economii – pentru a avea siguranța că la sfârșitul vieții nu ne va lipsi nimic, nici nouă și nici copiilor noștri.

Este clar încotro vrem să mergem, dar se pare că direcția către care am pornit este greșită. Natura ne strică planurile. Nici chiar cei mai bogați dintre noi nu sunt în stare să transforme acest vis în realitate, cu atât mai puțin clasa de mijloc și de mai jos, care reprezintă majoritatea omenirii. De fapt, Natura ne conduce într-o direcție *opusă* – aceea de a ne găsi siguranța, prosperitatea și dezvoltarea în *bunele relații* dintre noi.

Pe calea născocirii unor bune relații, vom primi tot ceea ce dorim și nu prin încercarea fiecăruia de a-și păstra bună propria viață privată. Putem vedea clar schimbarea venind dinspre criza atotcuprinzătoare care se întâmplă în acest moment, care ne desființează toate regulile anterioare.

Criza ne demonstrează că ne aflăm într-o nouă lume. Pentru prima dată, în locul multelor legi diferite ale Naturii, aparent disparate și fără legătură între ele, ne-am dat seama că asupra noastră acționează o lege nouă. Deodată ne aflăm toți sub umbrela ei și cu toții suntem atrași în aceeași direcție.

Niciodată în istoria omenirii nu a existat o epocă în care atât de multe țări diferite să se confrunte cu o situație similară. Peste tot - în America de Nord, în America de Sud, în Europa, Africa, Asia, Siberia și chiar în Australia și Noua Zeelandă – totul se găsește în același proces de declin. Indiferent de societate, civilizație, religie sau mediul în care ne aflăm, un mare nor a coborât brusc deasupra noastră, acoperindu-ne pe toți deodată.

Așa cum au descoperit oamenii de știință și cum simțim datorită crizei și conexiunilor dintre noi, suntem cu toții dependenți unii de alții. "Efectul de fluture" acționează într-o asemenea manieră încât, prin conexiunile pe care le avem cu șase persoane, ajungem ca fiecare dintre noi să fie conectat cu toți ceilalți, din întreaga lume ! Există astăzi studii care probează faptul că până și gândurile noastre afectează climatul - cutremurele și tsunami-urile depind de relațiile dintre oameni și de modul de viață al oamenilor. Se pare că avem de-a face cu *o lege care ne forțează să ne unim*.

Așadar, pentru a avea o viață bună, trebuie să reflectăm la modul în care să facem pasul *către* această lege, în loc să ne ținem *departe* de ea. Trebuie să dorim să ne unim, să progresăm într-o direcție corectă, sănătoasă, confortabilă, să acționăm în armonie cu

legile Naturii, nu împotriva lor. În caz contrar, calea Naturii va fi cea câștigătoare și, fără îndoială, ne va strivi.

Legile Naturii sunt neschimbătoare. Nu sunt legi politice pe care să le putem aranja cum vrem. Legile Naturii sunt *deasupra* noastră. Tocmai pentru că nu putem studia legile fizicii, chimiei și biologiei decât doar pentru a ști cum să le folosim corect, legile Naturii sunt absolute. Rezultă faptul că *trebuie* să studiem această lege unică, Legea Unității Atotcuprinzătoare, și să o adăugăm celor mai bune abilități ale noastre, pentru că Legea Unității Atotcuprinzătoare este legea generală a întregii Naturi.

Aşadar, ce ar trebui să schimbăm în noi pentru a fi mai potriviți cu Natura ? Când ne aflăm într-o asemenea stare, nu simțim nici-un fel de presiune din partea Naturii. O astfel de presiune se poate manifesta în diverse moduri, cum ar fi vremea urâtă, cutremurele, bolile, războaiele și divorțurile.

Căutarea unui răspuns la întrebarea de mai sus ne conduce la a studia natura umană. Natura umană constă din dorința de a trăi, de a ne simți bine, de a ne bucura. Adică, în permanență dorim să satisfacem ceva din lăuntrul nostru numit "dorință". Atunci când vrem să dormim, dorim să ne satisfacem dorința de odihnă. Atunci când vrem să mâncăm, dorim să ne satisfacem dorința de hrană, și așa mai departe.

Dorințele omenești se împart în câteva categorii de bază: hrană, sex, familie, bani, respect, putere (dominație) și cunoaștere. Orice alte dorințe sunt de fapt "sub-dorințe" în cadrul acestor categorii. Fiecare dintre dorințele noastre poartă în general numele de "dorință de plăcere", o dorință de a fi satisfăcut. Dacă înțeleg că este în interesul meu cel mai mare să mă conectez cu alții prin aceste dorințe în așa fel încât să fim cu toții în acord cu forța Naturii, această lege unică, atunci trebuie să corectez în mine fiecare dorință astfel încât să acționeze în sensul conectării cu ceilalți.

Așadar, trebuie să urmăresc ca aceste dorințe să fie în beneficiul tuturor. Încercarea de a-mi satisface numai dorința mea, este considerată o "dorință egoistă". Dacă urmăresc ca fiecare dintre dorințele mele să fie în beneficiul nostru *la un loc*, atunci trebuie să îi iau pe *toți* în considerație și să *gândesc despre toți ca despre unul singur*, așa cum mă constrânge această lege unică. Prin urmare, trebuie să urmăresc ca fiecare dorință din lăuntrul meu să fie orientată către *beneficiul tuturor*.

Întrebarea este următoarea:"Cum ar trebui să se facă asta ?"

Oamenii de știință, economiștii, psihologii, sociologii, ca și propriile noastre experiențe ne spun că nu mai avem de ales ci trebuie să avem grijă unul de celălalt și să acționăm ca un singur organism. Cu toate acestea, propria mea natură gândește altfel. Ea

crede că ar trebui să primesc mai întâi pentru mine, să-mi satisfac propriile dorințe și nu să am grijă de alții. Iar dacă ea decide să se îngrijească de alții, este în propriul meu beneficiu.

Dar nu este suficient pentru a fi mulțumit. Într-o familie corectată, nu gândesc în felul aceasta ci mă gândesc la întreaga familie împreună, în loc să condiționez comportamentul meu de propriul meu avantaj. De asemenea, Legea Forței Globale ne impune să creștem obișnuindu-ne cu ideea că toți sunt o singură unitate, adică să gândim lumea ca o singură familie.

Pentru a face asta, fiecare dintre noi trebuie să-i ajute pe ceilalți, construind în acest fel, împreună, un sistem al unei noi Educații Integrale, care ne va conecta și ne va arăta că de fapt nu avem altă variantă.

Așadar, cum ne vom uni ?

Există o altă lege specială în Natură conform căreia putem să ne apropiem unii de alții și să ne depășim ego-urile. Se numește "Obișnuința devine o a doua Natură". Știm că pentru a obține rezultate satisfăcătoare, repetăm uneori anumite acțiuni de mai multe ori. Exersăm acțiunea până când devine o obișnuință pentru noi. Cu toate acestea, șansele de a deveni o obișnuință depind de măsura în care mediul înconjurător ne determină să o facem, de măsura în care toți ceilalți o fac și de nivelul la care acțiunea este suportată de tot ce vedem în jurul nostru.

Prin urmare, dacă vom contura educația și un mediu care să ne susțină pe fiecare dintre noi, vom fi capabili să progresăm către un stadiu în care individul este impresionat de modul în care oamenii sunt preocupați de ceilalți. Putem face asta prin influențarea opiniei publice, prin mass-media și prin expuneri.

Trebuie să le cerem în mod explicit celorlalți să fie buni, preocupați de ceilalți, întocmai ca o familie și să le arătăm că ne îngrijim de ceilalți la fel ca și de noi înșine. Trebuie să păstrăm această atitudine *tot timpul*, să avem grijă de noi ca și când am fi deja o societate corectată.

În mod treptat, prin exersarea unui astfel de comportament, cu ajutorul opiniei publice și prin influența mediului înconjurător, vom începe de fapt să gândim în această direcție. Vom fi atât de impresionați încât vom căpăta o obișnuință lăuntrică de care nu ne vom mai putea despărți. Așadar, deși vom fi absorbit această obișnuință din afară, fiind forțați să o imprimăm în noi, ea va deveni însăși natura noastră, ca și natura cu care ne-am născut.

De aceea este imperativ să folosim legea "Obișnuința devine o a doua Natură". Depinde în ce măsură suntem sub propria noastră presiune și sub presiunea socială pentru a ne aduce aminte jocul și astfel să progresăm.

S-ar putea spune că aici ne purtăm ca niște copii. Şi ei îşi imaginează că fac ceva important, că fac o construcție, când noi ştim bine că este un joc şi nu ceva real. Copiii fac greşeli în jocul lor, ei fac o construcție, apoi o dărâmă şi o construiesc din nou. Dar chiar prin acest tip de joc ei învață şi înțeleg.

Fără jocuri, un copil s-ar dezvolta ca un sălbatic, ca un pui de animal care creşte şi devine un animal adult. De aceea psihologii şi alți profesioniști construiesc sisteme speciale pentru jocurile copiilor din diverse materiale şi sub diverse forme. Este singurul mod în care putem progresa.

Chiar şi dezvoltarea noastră fizică ar fi imposibilă fără jocuri. Le numim "sporturi". Sporturile sunt jocuri în care ne obişnuim prin diverse exerciții să facem lucruri pe care nu am fi capabili să le facem fără exerciții (jocuri), adică repetarea continuă a acelorași acțiuni. Într-adevăr, putem realiza lucruri mărețe prin obişnuință.

Putem constata de asemenea că oamenii care trăiesc împreună se simt unii pe alții şi se înțeleg între ei chiar şi fără cuvinte. Este ca un discurs lăuntric, rezultatul obişnuinței, deoarece trăind sub același acoperiş şi simțindu-se unul pe altul, ei devin "incluşi", contopiți unul cu celălalt. În trecut, națiuni şi civilizații întregi au fost construite în acest fel, prin amestecul acelora care erau străini până când căpătau același caracteristici ale națiunii.

Cu alte cuvinte, legea "Obişnuința devine o a doua Natură" este făcută special pentru noi. Cu această lege, chiar de la formele noastre indezirabile şi nenaturale, vom ajunge la stadiul în care ne vom asuma formele pe care le-am ales împotriva naturii noastre şi le vom transforma într-o nouă formă care este deja în noi. În felul acesta vom progresa şi ne vom edifica pe noi înşine.

Suntem născuți numai cu dorința egoistă de a avea plăcere, fără să ne pese de orice altceva în afară de noi înşine, tot aşa cum un bebeluş nounăscut se simte numai pe el şi gândeşte numai pentru el. Îi trebuie câteva săptămâni unui bebeluş pentru a începe să simtă lumea din afara lui, pentru a vedea şi a auzi într-adevăr, pentru a-şi "cupla" simțurile. Dar ce doreşte el de la viață, de la mediul înconjurător, este ca nevoile lui să fie satisfăcute, în primul rând de către mama lui. Aceste este modul în care ne dezvoltăm.

Trebuie să înțelegem că în mod deliberat primim dorința egoistă cu care ne naştem, aşa că am putea crea peste aceasta o formă diferită de natura noastră originară, o formă altruistă de a da şi a ne conecta utilizând legea "Obişnuința devine o a doua Natură".

Suntem, totuşi, ostili unei astfel de forme. Suntem individualişti. Fiecare dintre noi doreşte să profite de pe urma celorlalți, să fie total neglijent faţă de ceilalți. Drept urmare,

suntem în permanență în conflict unii cu alții și ne ciocnim între noi.

Natura a creat în mod deliberat această formă negativă în noi astfel încât, pornind de la ea, să putem construi o formă pozitivă, corectă, de conectare între noi. Vom folosi toate puterile pe care le avem la dispoziție și vom construi această nouă formă conștient și în completă cunoștință de cauză. Vom atinge stadiul în care vom fi cu toții conectați, similar Legii generale a Naturii, care este numai dăruire, bunătate și iubire.

După aceea vom înțelege că această lege nu este rea, că toate forțele pe care le simțim în mod obișnuit ca pe niște lovituri nu sunt forțe dăunătoare. Familiile dezintegrate, drogurile, teorismul, teama de un război mondial nuclear, criza ecologică și cea economică și toate forțele care ne par negative sunt destinate numai să ne facă să creem forțele noastre de iubire, de dăruire și de conectare. Tot ce ni se întâmplă și simțim în mod normal ca fiind o forță negativă ce ne afectează, este resimțit în noi ca negativ numai pentru că suntem în contradicție cu legea unică.

De exemplu, atunci când avem insolație sau hipotermie, trebuie să știm ce să facem pentru a ne echilibra temperatura și a o readuce la normal. Când trupul se află sub presiune, cum e atunci când înotăm sub apă sau când urcăm la altitudini unde este puțin oxigen, noi creem un fel de "compensare" care ne readuce în echilibru cu Natura.

În prezent primim lovituri din toate părțile. În fiecare zi, omenirea este toată ținută sub presiune de nenorociri colective care se abat asupra ei. Există vreun instrument pe care să-l putem folosi pentru a ne pune în echilibru cu Natura ?

Tot ceea ce ni se întâmplă este expresia opoziției dintre noi și Natură. Prin urmare, trebuie să compensăm această opoziție. Natura ni se prezintă sub forma unor fenomene adverse, dar dacă ne învingem pe noi înșine și ne corectăm, devenind asemănători Naturii, așa cum putem, vom trăi experiența chiar a acestor forțe pozitive deoarece vom fi în echilibru cu ele. În acest punct, toate crizele – relative la climă, relațiile familiale, relațiile internaționale sau crizele economice – se vor calma și vom descoperi în fiecare zi o viață bună și sănătoasă.

Cum jucăm acest joc ? Am aflat că Natura este o forță unică, ce acționează în noi toți, care "dorește" ca noi să învățăm cum să ne echilibrăm pentru că atunci vom începe să înțelegem întregul realității. Prin conectare, vom înțelege unde ne aflăm de fapt. Putem obține această conectare prin cultivarea bunelor relații. Deși am putea să nu dorim încă acest tip de relații, le putem crea prin jocuri, folosind legea "Obișnuința devine o a doua Natură".

Pentru a realiza realmente conectarea între noi, trebuie să creem conectarea cu societatea prin atitudinea noastră față de ea. Trebuie să construim sisteme sociale în care fiecare individ să se simtă obligat să trateze favorabil societatea, în care starea de bine a societății, ca și a fiecăruia în parte, depind de atitudinea tuturor față de societate.

Dacă dorim să restructurăm atitudinea omului față de societate – deoarece suntem dependenți unii de alții iar societatea ne cere să o tratăm cu toții în mod corespunzător – trebuie să înțelegem ce trebuie să facă societatea *de facto*. Pentru aceasta, societatea trebuie să ne dea *exemple* de comportament corect, precum cel al unei mame față de copilul ei. Societatea trebuie să transforme fundamental impactul său asupra fiecăruia dintre noi, începând cu transformarea mass-mediei și a sistemului educațional. Acestea trebuie să ne transmită un sentiment al urgenței pentru schimbarea atitudinii noastre unii față de alții.

O societate corectă este ca un incubator, protejând și oferind căldură propriului tineret, este un loc unde ne dezvoltăm bine și cum se cuvine. Întocmai cum temperatura, umiditatea și toate condițiile dintr-un incubator sunt ideale pentru a cloci un ou până la eclozare, cel mai bine, mai rapid și mai sănătos, tot așa trebuie să ne construim o societate care va fi incubatorul nostru ideal. Într-o astfel de societate vom sta la cald, confortabil, și nu vom dori niciodată să o părăsim. Întocmai cum se dezvoltă un făt în pântecul mamei sale, în cea mai mare siguranță, deoarece pântecul este perfect adecvat pentru asta, tot așa trebuie să gândim societatea noastră astfel încât fiecare să se poată dezvolta în cadrul ei într-un mod ideal.

Într-un astfel de incubator, fiecare individ își construiește societatea atât pentru el cât și pentru toți ceilalți. Atunci când toți lucrează astfel, pentru toți ceilalți, vom crea marea noastră familie și toți vom deveni înrudiți.

Se pare că atitudinea noastră față de Natură, față de legea unică prin care toți ar trebui să fim ca unul, se înțelege în interiorul societății noastre. De fapt, atitudinea noastră față de societate și înțelegerea acestei legi în interiorul ei este mai importantă decât atitudinea noastră față de Natura însăși ! Singurul lucru foarte important pe care îl avem de făcut este să ne creem propriul nostru mediu uman. Din această cauză, toți trebuie să parcurgem aceste noi studii și să ne însușim o nouă carieră: aceea de a Deveni o Ființă Umană în Noua Societate.

Pentru a stăpâni această nouă profesie de "a fi uman", fiecare dintre noi trebuie să ne ridicăm la nivelul la care înțelegem ce se întâmplă în Natură, ce se întâmplă în noi și cum ar trebui să ne raportăm la ceilalți. Studiile arată că în clipa în care această

conștientizare începe să-i afecteze pe toți membrii societății, nici-unul nu-i poate scăpa. Fiecare individ este alimentat astfel cu hrana corectă și ne vom schimba fie că vrem, fie că nu. Întocmai cum copiii se schimbă în societate, pur și simplu luând exemplu unul de la altul, suntem educați și ne însușim noi modele de comportament, atitudine și valori doar prin simpla observare a exemplelor oferite de societate.

Nu vom mai conta pe dorințele noastre, fie că e vorba de hrană, sex, familie, bani, respect, putere sau cunoaștere, ori de alte sute de dorințe derivate din acestea. Nu ne vom tulbura mintea cu dorințele în sine, ci mai curând cu maniera de a le utiliza, adică având *intenția* noastră orientată către societate atunci când le folosim. Importantă este intenția noastră atunci când folosim "sinele", dorințele. Trebuie să transformăm modul în care ne folosim abilitățile pentru a fi *favorabile societății*.

Când o facem, sensul "eu"-lui nostru individual devine "noi", iar "noi", care este aparent o grămadă de indivizi, devine "unul" - "unul" care este conectat, în echilibru cu legea unică ce ne organizează și care se află într-o conectare pozitivă cu noi.

În felul acesta, o ființă umană devine cu adevărat umană, una care-și înțelege natura globală. Pentru a ajunge acolo, individul învață multe reguli psihologice și toate regulile realității. Astfel, el devine parte inclusă în tot ce există în Natură și atinge cel mai înalt nivel – acela al unei singure forțe care acționează asupra noastră și ne atrage spre ea într-o manieră care în acest moment ni se prezintă ca o criză.

În realitate, ne aflăm într-un balon care ne constrânge să ne schimbăm. Suntem înconjurați din toate părțile și nu avem unde să fugim. În clipa de față descoperim din ce în ce mai mult că o lege acționează în toate elementele la toate nivelurile - Legea globală a Echilibrului într-un sistem global integrat. Se numește "Natura".

Conceptul de "Natură" se referă la toate legile ce acționează la nivelurile mineral, vegetal, animal și uman. Toate legile aparținând sistemului global integrat se supun uneia singure, Legea Echilibrului, cunoscută și sub numele de "homeostază" iar toată Natura tinde către ea.

Această lege există și în fizică. Totul tinde către calm, lipsa mișcării, confort, o stare statică, entropie minimă și un consum minim de energie. Dacă un punct este cald și un altul este rece, diferența dintre ele va dispare treptat până ajung să se egalizeze. Ceea ce înseamnă "egalitate de presiune". Așa funcționează Natura - este o lege generală în Natură, iar oamenii ar trebui să o respecte. Adică și noi ar trebui să devenim echilibrați, așa cum este Natura.

De aceea criza pe care o trăim astăzi este la nivelul uman. Ea ne constrânge să constatăm că suntem cu toții conectați într-un

singur sistem, că suntem cu toții părți ale Naturii, deci Natura la nivelul uman. Mulți savanți și academicieni privesc deja lumea ca fiind globală și integrată, și recunosc faptul că trăim într-o lume holistică (de la cuvântul "whole"=întreg). Nu există decât o singură Natură. În consecință, toate științele - fizica, chimia, biologia și zoologia - sunt conectate între ele.

Fiecare substanță este alcătuită din elemente, care la rândul lor sunt alcătuite din atomi. Diversele conexiuni dintre atomi crează diverse materiale. Deși există multe materiale, nu există decât o singură forță care acționează la toate nivelurile – cel mineral, cel vegetal, cel animal și cel uman. În atomi și molecule, această forță acționează ca o forță de atracție sau de respingere. La oameni, este forța care destinde și contractă plămânii și inima sau care crează contradicțiile dintre realitate și ficțiune. Există întotdeauna două forțe în conflict, acționând una împotriva celeilalte. Cu toate acestea, ele operează datorită unei singure forțe care le echilibrează, deoarece întregul Naturii tinde către echilibru.

Omul are nevoie de instrumente care să-i permită să vadă că lumea este circulară, că toți depindem de toți ceilalți, că toți constituim obiectul unei singure influențe și că trebuie să respectăm o singură lege. Aceasta este perspectiva privind viața, filozofia, psihologia și informațiile ce se presupune că le vom acumula pe parcursul vieții noastre. Până să începem să studiem și să înțelegem această lege, viața noastră ni se pare mizerabilă; nu vom cunoaște tipul de lume pe care îl pregătim pentru copiii și nepoții noștri și nu vom înțelege, în primul rând, de ce ne aflăm noi aici.

Pentru a înțelege interdependența noastră, ne trebuie un mediu înconjurător care să ne influențeze. Putem constata care sunt efectele în societate ale vieții, ale educației și aproape a tot ceea ce facem. Printr-un mediu favorabil, putem furniza un remediu înainte ca maladia să izbucnească, de vreme ce orice impact negativ din partea Naturii apare ca urmare a faptului că nu suntem sincronizați cu aceasta sau cu mediul înconjurător. Orice nenorocire pe care o trăim este o dovadă a unei stări de dezechilibru.

Prin urmare, trebuie să port ceva călduros atunci când este frig, deoarece trebuie să contracarez orice dezechilibru. Dacă mediul înconjurător ne influențează, atunci trebuie să creem un mediu în care ne influențăm reciproc în mod pozitiv. Îi vom obliga pe toți să se comporte amabil cu ceilalți și vom da afară pe oricine se opune acestui tip de comportament. Până la urmă, ne dorim să inducem o viață bună. Vrem ca toți să aibă ce să mănânce, să aibă o locuință, o familie, asistență medicală, economii pentru la bătrânețe, vacanțe, lucruri de care avem nevoie.

Dacă ne dorim ca lucrurile să stea așa, avem o șansă de a construi o societate în care tuturor le pasă de toți ceilalți. Totuși, acest lucru nu poate exista decât într-un mediu înconjurător în care să ne tratăm bine unii pe alții. Această amabilitate poate fi obligatorie, dar obișnuindu-ne să întreținem bunele relații și acceptând acest comportament ca pe o lege, ne vom obișnui cu el și ne va deveni propria natură.

Până în ziua de azi am fost niște "sălbatici", dorind să ne "mâncăm" unii pe alții. Drept urmare, dacă ne comportăm favorabil unii cu alții, ne vom schimba în contrariul nostru. În timp, nu vom mai fi sălbatici ci mult mai "umani", iar omenirea va fi complet diferită.

Când vom fi în echilibru cu Natura, ni se vor deschide noi oportunități: vom simți Natura, vom descoperi noi lucruri, ne vom dezvolta noi abilități, vom contrui noi instrumente și vom revoluționa lumea noastră deoarece vom cunoaște legile Naturii devenind asemănători cu ea. Vom deveni la fel cu restul realității. Vom acționa astfel deoarece nu avem de ales și vom stabili bune relații cu ceilalți.

Natura știe precis cum să dezvolte fiecare creatură, în cel mai bun mod pentru a fi în echilibru cu mediul său înconjurător. Este vorba despre Legea Evoluției care acum afectează, la fel de bine, și umanitatea. Această lege are un plan, o formulă de dezvoltare activată de către Legea Evoluției. Natura are un plan pentru viitor pentru a aduce fiecare dorință, la fiecare stadiu, la nivelul de dezvoltare ideal pentru a fi în echilibru cu mediul înconjurător.

Pentru a rezuma, conform planului întipărit în Natură, noi trebuie să creștem și să ne dezvoltăm, de la un stadiu la altul. De asemenea, fiecare stadiu trebuie să fie mai dezvoltat decât cel anterior. Pentru aceasta, trebuie să cunoaștem ambele stadii. Aşadar, cum să facem noi, ca societate umană, pentru a crește de la stadiul actual la următorul, în care vom fi fericiți și în echilibru cu mediul înconjurător ?

Evoluția, din câte știm, a ajuns la un capăt și trebuie să ne alegem cea mai bună formă pentru viitor astfel încât, după aceea, să ne aducem acolo pe noi înșine. Acesta este motivul pentru care criza în care ne aflăm este unică, pentru că necesită intervenția omului. Trebuie să creștem, să înțelegem Natura - legile și orientarea ei - și să ne proiectăm noi înșine dezvoltarea, cu ajutorul mediului înconjurător. Natura stimulează, pur și simplu, în noi dorințele, astfel încât nu putem ignora sau evita dezvoltarea.

Altfel spus, pentru a rezolva criza trebuie să știm în ce stadiu ne aflăm, să-l studiem, să-l înțelegem, să-i simțim necesitatea și să construim noi înșine Natura care ne va constrânge

să ne dezvoltăm în direcția formei corecte. Este posibil, pentru că acum suntem *noi* cei care trebuie să acționăm și nu Natura. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să ne lăsăm împinși de la spate pentru a evolua, caz în care Natura ne va dezvolta în conformitate cu rațiunile și planul său. Astăzi trebuie să luăm acest plan în mâinile noastre, să dobândim cunoştinţele, să creem forțele dezvoltării, sistemul de dezvoltare, incubatorul menționat anterior și să creștem.

Dacă învățăm cum să fim "umani", vom atinge stadiul cel mai bun posibil, mai confortabil, mai sigur și sănătos. Prin urmare, trebuie să fim recunoscători pentru situația și timpul în care ne aflăm, pentru că ambele ne-au adus într-o nouă eră, într-o lume care este în întregime bună.

Dacă începem să punem în aplicare legea unică din lăuntrul nostru, în câteva săptămâni scurte vom simți cum acționează, cum obișnuința devine o a doua natură și că nu mai trăim în relații potrivnice unii cu alții. Şi, presupunând că am pierdut-o și am uitat-o, ne-o va reaminti timpul petrecut împreună, uniți, când toți ne-am simțit unii pe alții și cât de minunată și de dorit a fost acea stare. In felul acesta, acea stare ne va aduce înapoi la ea.

Să sperăm că, printr-o garanţie reciprocă, vom fi capabili să atingem stadiul în care, faptul de a "acționa" din obișnuință, ne va conduce la a fi mai buni, la iubire.

CAPITOLUL 5

Toate sunt legate între ele

ESTE INTERDEPENDENȚA UN FAPT ?

Toate sistemele există - în Natură, în societatea omenească și în viața noastră personală - printr-o influențare reciprocă. De fapt, întreaga Natură acționează ca un singur mecanism. Cu cât studiem mai mult universul, cu atât descoperim că toate sistemele sale sunt interdependente. Planetele se învârt în jurul soarelui și cele mai multe au sateliți care se învârt în jurul lor. Acesta este un sistem uriaș și, cu cât îl studiem mai mult, cu atât constatăm că elementele sale se mișcă unele față de altele. Sunt atât de interdependente încât satelitul nostru (luna), de pildă, afectează tot ce se întâmplă pe Pământ - sănătatea noastră, sentimentele noastre, mișcările apei în oceane și multe alte schimbări. Soarele de asemenea ne influențează. Fiecare explozie solară ne afectează, iar unele dintre aceste explozii chiar prezintă pericol pentru sistemele electronice și de telecomunicații ale Pământului.

Pământul însuși este un bulgăre de foc în interior. Trăim practic pe crusta subțire, fragilă, a unui Vulcan. Cu toate acestea, toate se mențin într-un foarte subtil echilibru. Biologii, zoologii și botaniștii spun toți că pentru a crea o viață așa cum avem pe Pământ este nevoie de condiții foarte speciale care nu s-au găsit nicăieri în altă parte în univers. Existența vieții necesită condiții foarte speciale, care trebuie să funcționeze în armonie: gravitatea, cantitatea corectă de apă, presiunea, temperatura și multe alte elemente. Aceste condiții se combină într-o formulă complexă care permite crearea biosferei ce susține viața numai dacă formula este respectată ca la carte.

Clima este un alt exemplu de element extern care ne afectează viața. Putem prezice vremea, cu o precizie rezonabilă, cu o săptămână înainte. Complexitatea formulelor care iau în calcul temperatura, umiditatea, presiunea aerului, vântul și alte elemente necesită computere foarte puternice deoarece meteorologii trebuie să aibă în vedere vremea de peste tot în lume. Aceasta crează o cantitate imensă de informații numai pentru a prezice temperatura, viteza vântului și înălțimea valurilor.

Cu toate acestea, aceste informații sunt necesare deoarece nu mai suntem sedentari. Ne mișcăm de colo-colo folosind diverse tipuri de vehicule și, drept urmare, avem nevoie să știm cum este vremea pe drumul până la și la destinațiile noastre.

Vremea este un bun exemplu de legături strânse între nivelul mineral, care afectează nivelul vegetal, care îl afectează pe cel animal, care ne afectează pe noi oamenii. Vedem de asemenea modul în care Omul afectează aceste elemente din întreg lanțul. Viața noastră depinde de nivelul mineral deoarece trăim din ceea ce produce pământul. Suntem dependenți de nivelul vegetal deoarece agricultura este cea care crează oxigenul pentru noi. La fel, suntem dependenți de nivelul animal deoarece suntem creaturi vii care avem nevoie de hrană, fără de care nu am supraviețui.

Noi oamenii putem supraviețui într-o societate în care fiecare dintre noi joacă un anume rol și, datorită acestui rol, ocupăm un loc anume în mozaicul omenirii. Mai mult, devenim o societate din ce în ce mai complexă, în care suntem *din ce în ce mai dependenți unii de alții*. Transferăm bani de la o bancă la alta, de la un continent la altul și trimitem vapoare cu diverse încărcături în fiecare colț al lumii.

Dacă, de exemplu, mă uit la bluza pe care o port, voi afla că la producerea ei au luat parte numeroase țări - materiile prime, procesarea acestora, cusutul, vânzarea, transportul și așa mai departe.

Suntem deja obișnuiți cu această interdependență și o luăm de bună, dar deocamdată aceasta are în primul rând un caracter comercial și nu necesită nici-o participare emoțională din partea noastră. Totuși, în ultima vreme am început să vedem cum conexiunile dintre noi au ajuns să fie atât de profunde încât este nevoie de o participare mai amplă din partea noastră.

Suntem deja atât de legați împreună încât orice se întâmplă într-o țară îi afectează imediat pe vecini. De aceea astăzi țările se implică în afacerile interne ale altor țări și poate chiar cer înlocuirea guvernului, ca și când țările respective nu ar fi state suverane.

Un asemenea exemplu în constituie Siria. Țări din întreaga lume au o poziție critică față de ea și încearcă să pună capăt

uciderii civililor prin sancțiuni politice și economice. Această implicare demonstrează că interdependența ne obligă pe toți să ne îngrijim unul de altul.

Conexiunile dintre noi sunt atât de strânse încât impun mecanisme internaționale eficiente în comerț, știință și cultură, fără de care nu am fi capabili să existăm. Dacă dorim să trăim bine, trebuie să dezvoltăm o cultură, o educație și o abordare foarte asemănătoare a vieții peste tot în lume.

De exemplu, în ultimele patru decenii, turismul s-a dezvoltat extraordinar iar astăzi călătorim cu regularitate dintr-o țară în alta. Nu este o coincidență faptul că țările au devenit mult mai apropiate unele de altele în ce privește modul lor de viață și viziunea asupra lumii. Suntem cu toții hrăniți de aceleași rețele TV și canale de știri și avem legături virtuale prin Internet de acum circa 20 de ani. În curând vom fi capabili chiar să comunicăm fără bariere lingvistice folosind programe de traducere simultană. În acest fel, chiar cei care nu înțeleg limba engleză, limba internațională, vor fi capabili să comunice cu oricine altcineva.

Studiile arată că în ziua de azi suntem conectați într-o asemenea măsură încât cunoscând numai șase persoane, eşti de fapt conectat cu orice altă persoană de pe Pământ. Este aproape ca și când ne-am da mâna cu întreaga lume.

Astăzi, țările nu mai pot face ce vor, chiar în propriile teritorii, deoarece s-ar putea să schimbe echilibrul interior al Pământului, afectând astfel nu numai pe vecinii lor ci chiar și țări îndepărtate. Este rațiunea pentru care țările au încheiat acorduri pe diverse subiecte, cum ar fi Protocolul de la Kyoto care stabilește cotele de emisii de bioxid de carbon cu efect de seră.

Astăzi, aproape fiecare țară își are propria cotă pentru pescuit, pentru emisia de bioxid de carbon și pentru toate resursele naturale pe care le utilizăm. Cu alte cuvinte, am început să înțelegem că avem numai o planetă Pământ pe care trăim, care este casa noastră comună și, în ea, cu toții depindem unii de alții. Așadar, nu putem face orice vrem pe această planetă.

Din păcate, încă suntem în evoluție. Ne aflăm încă într-un stadiu egoist în care nu suntem suficient de atenți unii cu alții. Un exemplu de astfel de egoism este cursa pentru dominarea spațiului cosmic. Trimitem tot felul de nave cosmice în cosmos și am creat acolo o dezordine semnificativă. Sunt numeroși "bulgări" de diverse mărimi, cunoscuți sub numele de "gunoi cosmic" plutind fără viață în spațiul cosmic. Aceste piese ar putea cădea, provocând distrugeri, sau s-ar putea ciocni cu o navă cosmică aflată în drumul ei către sau dinspre Pământ.

Au fost, de asemenea, în ultima vreme, câteva fenomene naturale neplăcute, cum a fost erupția vulcanică din Islanda, care a

afectat întreaga Europă, până în Siberia, provocând închiderea majorității aeroporturilor de pe continent. La fel, tsunami-ul din martie 2011 care a lovit centrala nucleară din Fukushima, în Japonia, a afectat întreaga lume, făcându-ne pe toți să regândim construcția unor centrale nucleare și să preconizăm închiderea celor existente.

În mod clar, în ziua de azi nici-o țară nu poate să-și stabilească propria politică, mai ales politica externă, fără a lua în considerare zeci sau sute de elemente externe. La fiecare mutare potențială, fiecare țară trebuie să ia în calcul impactul acesteia asupra întregii lumi. Acest lucru este valabil chiar și pentru țările cele mai puternice, care și ele trebuie să-și calculeze pașii deoarece suntem cu toții interdependenți și orice schimbare într-o țară poate să le afecteze pe toate celelalte.

În fiecare zi, putem resimți mai profund faptul că trăim într-o lume din ce în ce mai complicată și mai interdependentă. De aceea este posibil să vorbești despre o lege comună care ne afectează pe toți: "Legea Garanției Reciproce". Această lege nu afectează numai țări, corporații internaționale și relațiile internaționale, ci *fiecare individ* face obiectul impactului acesteia.

Acest impact devine mai clar cu fiecare an ce trece. Astfel, dacă o bancă din Europa sau America se clatină, se va simți în toate țările, de asemenea, mai ales în China și India, care își produc și își vând produsele în aceste continente. La fel, o problemă în China va afecta jumătate de lume. Economia, finanțele și comerțul ne-au legat împreună în așa măsură încât menținerea contactului a devenit vitală pentru a supraviețui, deoarece mâncarea, îmbrăcămintea, încălzirea, medicamentele, electronicele și orice industrie depind de ele.

În ziua de azi nu există nicio țară în lume care să-și furnizeze singură propriile necesități. Cu o sută de ani în urmă, fiecare țară își era aproape în întregime suficientă sieși. Dar de când Anglia a cucerit India și a decis că era mai ușor să importe fructe și legume din India decât să le cultive ea însăși, s-a produs o mutație majoră. În loc de agricultură britanicii au dezvoltat industria și și-au importat hrana din India.

Oamenii au început să înțeleagă că merită să facă o diferențiere, care să facă posibilă o calitate mai înaltă la costuri de producție mai reduse, permițând oamenilor să cumpere unul de la altul ceea ce nu produceau, la costuri mai mici și la o calitate mai bună decât dacă le-ar fi produs ei înșiși. Inițial, fiecare fabrică producea aproape orice, de la piulițe și șuruburi la mașina completă. Chiar și electricitatea necesară pentru funcționarea fabricii era produsă "in house" (în interior).

După aceea, industria a început să împartă producția între diverse fabrici: una făcea piulițele și șuruburile, o alta părțile metalice, o alta producea elementele electrice, și așa mai departe. Astăzi, producerea unei mașini necesită un lanț de aprovizionare din mii de surse din numeroase țări.

În anii din urmă acest fenomen a devenit chiar mai extins. Astfel, mașinile japoneze sunt fabricate în prezent oriunde, din Statele Unite până în India, japonezii fiind cei care conduc oeprațiunile de la mare distanță. Uneori nici măcar nu sunt mașini japoneze deoarece chiar managerii nu sunt japonezi și din tot nu rămâne decât numele firmei.

Drept rezultat, este o asemenea confuzie în toate domeniile încât, în cea mai mare parte, nu putem spune ce fabricant produce ce și unde. În multe țări putem vedea mai multe fabrici din alte țări, uneori chiar benzinării sau restaurante fast-food.

Astăzi, în toate domeniile, sunt proprietari din străinătate care se asociază pentru o afacere. Guvernele nu se amestecă în proces deoarece profită din asta: cetățenii au locuri de muncă, guvernul colectează taxele și toată lumea este în câștig.

Odată ce țările dezvoltate au progresat suficient, ele au început să dezvolte alte țări, din "lumea a treia" – din Africa și Asia. Au construit fabrici și uzine pentru care a fost necesară educarea localnicilor, în felul acesta fiind înființate școli în aceste țări, în timp ce țările occidentale au început să aducă studenți din aceste țări în universitățile europene.

În felul acesta, lumea a devenit conectată prin educație, cultură, știință și industrie. Conexiunile la nivel global au devenit atât de puternice încât americanii obișnuiesc să spună, în glumă, că "pentru a da un telefon de la New York la Boston, trebuie să treci prin centrul de comunicații din India". Așadar, liniile de comunicații conectează întreaga lume, făcând ca distanțele și locația să fie irelevante.

Dacă privim mai în adâncime constatăm că întreaga noastră planetă este conectată printr-o uriașă, diversă, rețea pe mai multe niveluri. Astăzi este imposibil să faci ceva fără să capeți echipamentul, cunoștințele și resursele umane provenind de peste tot din lume.

Și totuși, în ziua de azi rețeaua la nivel global nu funcționează așa cum ar trebui. Sunt multe rațiunile pentru această situație, iar sociologii, experții în științe politice și economiștii își au toți propriile puncte de vedere. În cele din urmă, însă, există o singură rațiune pentru disfuncțiile noastre sociale: conexiunile noastre au devenit atât de puternice încât este necesar să ne adâncim raporturile dintre noi.

Pentru a ne continua evoluția, trebuie să ne conectăm mai îndeaproape în așa fel încât să înțelegem conceptul de "garanție reciprocă". Trebuie să realizăm că suntem cu toții interdependenți deoarece trăim pe aceeași planetă și nu avem de ales decât să ne simțim ca o singură familie.

Evoluția noastră a demarat atunci când am început să vindem și să ne trimitem unii altora mașini, alimente și îmbrăcăminte. Ulterior, am început să colaborăm la fabricarea acestora, pentru ca în final să înființăm Banca Mondială și alte entități financiare internaționale. Bursele de valori au început să utilizeze computerele și Internetul, iar astăzi oamenii pot tranzacționa în Tokyo, Germania, Moscova sau New York, fără să se miște din biroul lor deoarece toate bursele de valori lucrează la fel. Tot ce ai de făcut este să decizi unde și cât vrei să investești.

Mai mult decât atât, banii nu trebuie transferați efectiv niciunde. Ei sunt trimiși electronic. Banii înșiși pot fi plasați în orice țară din lume; ceea ce contează este ca ordinele de transfer al banilor să fie trimise prin email și pot fi transmise oriunde în lume.

Așa cum am mai spus, în ultima vreme s-a simțit faptul că aceste conexiuni între noi nu mai pot continua ca până acum. O putem constata foarte clar în Europa: pe de o parte, este un continent dezvoltat dar, pe de altă parte, este cel mai segregat dintre toate; lipsit de congruență, plin de neînțelegeri și neîncredere deoarece oamenii nu pot pricepe că aparțin cu toții aceluiași sistem.

Ei trebuie să realizeze că nu este destul să păstreze o piață comună doar pentru necesitățile economice. Mai degrabă, este important ca țările să se unească printr-o conectare mult mai intimă. Ele trebuie să fie mai apropiate în spirit, în modul de percepție al situației lor, în recunoașterea faptului că nu o pot face fără această uniune.

În aceasta rezidă, totuși, dificultatea. Acum, toate cele douăzecișișapte de națiuni ale Uniunii Europene trebuie să învețe că interdependența dintre ele este necesară. Problema este că, deși cei care iau deciziile, politicienii, oamenii de știință și oamenii obișnuiți înțeleg situația, ei sunt încă reticenți în a renunța la mândria lor națională.

Cu toate acestea, nu este nevoie ca ei să renunțe la modul lor de viață, la obiceiuri, cultură sau folclor. În schimb, trebuie să se ridice deasupra acestor diferențe și să se conecteze unii cu alții în sensul unei garanții reciproce. Deși suntem diferiți, trebuie să ne comportăm ca o familie.

Indiscutabil, nu este simplu. De pildă, dacă eu am părinți, la fel ca și soția mea, iar aceștia au alți copii, și astfel atât ea cât și eu avem frați și surori, precum și proprii noștri copii, într-un fel

trebuie să fim grijulii unii cu alții deoarece, atât la bine cât și la rău, depindem unii de alții. Nu intenționăm să ne schimbăm, și nici nu avem vreo intenție de a impune vreo schimbare cuiva. Înțelegem că suntem cu toții diferiți, că avem cu toții propriile priorități, însă suntem hotărâți să trăim împreună.

Prin această decizie comună, suntem de fapt de acord, chiar dacă nu o formulăm prin cuvinte, să trăim împreună, acceptând că poate să nu fie întotdeauna o grădină cu trandafiri. Realizăm faptul că va trebui, poate, să facem concesii și compromisuri, dar ne conectăm pentru a ne crea familiile noastre, viitoarea generație, și pentru că trebuie să ne susținem unii pe alții.

Această educație, care ne pregătește pentru a trăi împreună, lipsește astăzi tinerelor cupluri. Ei nu sunt învățați cum să treacă peste diferențe și neînțelegeri. În timp ce suntem liberi să ne alegem partenerii de viață, de mult ori greșim însă alegerea.

Lipsa educației privind modul în care să trăim împreună face ca dezintegrarea familiilor și divorțurilor să constituie o problemă serioasă. Jumătate din populația lumii, mai ales cei tineri, fie stau singuri, până târziu în viață, fie aleg să nu se căsătorească și să nu aibă copii vreodată. Ei văd că nu sunt în stare să aibă grijă nici de ei înșiși, cu atât mai puțin să-și asume responsabilitatea altora. Această criză, care a început cu circa trezeci de ani în urmă, nu face decât să se înrăutățească.

Putem compara situația din familia de azi cu aceea dintre țări. Fiecare țară se află atât în ipostaza de a primi cât și în aceea de a da, în relațiile cu alte țări. Prin urmare, și în diplomație, trebuie să învățăm cum să facem concesii și cum să ne unim, în ciuda diferențelor și lipsurilor. Nu am fost niciodată învățați cum să facem concesii, dar până la urmă, numai prin compromisuri putem să ne așteptăm ca ceva bun să se întâmple.

Ne aflăm în momentul de față într-o criză, care ne învață necesitatea garanției reciproce, când devenim fiecare "garanții" celorlalți. Sperăm că această necesitate va fi simțită în toată omenirea și nu se va sfârși printr-un "divorț" deoarece un divorț între țări înseamnă război. Trebuie să înțelegem că nu avem de ales decât să ne manifestăm reținut unii față de ceilalți. De aceea a fost creată ONU – pentru a fi locul unde națiunile ar putea să apară unite și să discute despre pace.

Tot de aceea au fost create multe alte organizații care să se ocupe de probleme cum ar fi educația și sănătatea. Am fost odată în Geneva, pentru a ține o serie de conferințe, și am fost surprins de uriașul număr de organizații care există acolo. Străzi întregi sunt ocupate de sediile organizațiilor, unele dintre ele despre care nu am auzit niciodată. O organizație atribuie frecvențele de radio și televiziune pentru întreaga lume astfel încât stațiile de emisie să nu

se interfereze între ele. O altă organizație stabilește standardele pentru producția de medicamente. O altă organizație din domeniul sănătății stabilește standardele de sănătate și promovează cooperarea dintre țări, în favoarea pacienților. Există chiar și o organizație care stabilește culorile drapelelor diverselor țări pentru a se evita utilizarea aceloraşi culori pentru mai mult de o singură țară.

Aceste organizații stabilesc standarde pentru orice domeniu imaginabil din cauză că țările au devenit atât de interconectate și apropiate încât trebuie să fie create norme comune pentru toate acestea. Tot așa cum parlamentul fiecărei țări în parte stabilește norme pentru întreaga țară, pentru ca viața modernă să poată continua, la fel trebuie stabilite norme pentru întreaga lume. Fără aceste organizații internaționale, care există de zeci de ani, ar fi foarte dificil pentru noi să menținem ordinea la nivel global.

În ziua de azi este important nu atât să definim teritoriul pentru fiecare țară, ca în trecut. Acum ne aflăm în situația în care trebuie să construim un "acoperiș comun" pentru toate națiunile. Acest "acoperiș" înseamnă că trebuie să ajungem să înțelegem și să simțim că suntem împreună toți, aparent în aceeași cameră. În această cameră, va fi foarte dificil să stăm împreună fără să alcătuim o înlănțuire, o bună conectare. În această legătură, trebuie să ajungem să ne simțim apropiați unul de celălalt; trebuie să simțim o asemenea interdependență încât ea să ajungă să ne constrângă să ne schimbăm atutudinea față de ceilalți.

Acest tablou, pe care putem deja să-l vedem în fața noastră, demonstrează cu claritate cât de interdependenți suntem în fapt, fie că ne place, fie că nu. Suntem interdependenți în ceea ce privește hrana, îmbrăcămintea, educația, cultura, tehnologia, industria, energia, apa și puterea. Suntem interdependenți în privința aerului deoarece dacă cineva nu respectă normele de poluare, poate polua aerul întregii lumi.

Organizațiile comunității internaționale sunt foarte importante deoarece ele ne dau un sens al dependenței reciproce care este mult mai complet decât cel al membrilor familiei. Într-o familie, un individ poate fi furios pe altul și poate chiar să înceteze să mai vorbească cu acea persoană sau să rupă relațiile. Între țări, nu există o asemenea prerogativă. Sutele de țări de pe întregul glob sunt dispuse într-un "mozaic" din care nimeni nu poate scăpa. Putem constata că de fiecare dată când o țară dorește să acționeze independent, eșuează și, după un timp renunță la idee.

Uneori țările desfășoară astfel de acțiuni de separare, dar totul este mai mult verbal decât *de facto*. Azi este pur și simplu imposibil să acționezi fără a ține seama de sistemul global.

Conexiunile dintre noi ne obligă, chiar, să fim conectați emoțional și nu numai din cauza climei, industriei, sistemului bancar global sau educației. În ziua de azi trebuie să stabilim bune relații unii cu ceilalți, așa cum o fac țările. Dezvoltarea noastră tehnologică și culturală, ba chiar întreaga noastră evoluție a ajuns la acest stadiu. Nivelurile mineral, vegetal și animal ale Naturii, ca și nivelul uman, au evoluat până la punctul în care devenim o singură entitate, aparent o singură persoană.

Acest fapt ne pune următoarea problemă: "Cum realizăm aceste schimbări în legăturile dintre noi, atâta timp cât nu vom fi capabili să supraviețuim, fără o conectare semnificativă între noi ?" Astăzi, bunele relații dintre noi sunt necesare, cu adevăreat, pur și simplu din cauza stadiului evoluției omenirii. Fără bune relații nu vom fi capabili să conturăm legile adecvate, necesare pentru economia, industria și comerțul de astăzi.

Într-adevăr, lumea s-a sălbăticit și este dezorientată. Nu știm ce să facem în continuare. Pare ca și când oamenii au pierdut contactul între ei, deoarece acum li se cere să stabilească între ei o legătură mai profundă, mai emoțională, cum n-a existat niciodată. Anterior mai curând ne-am fi înjosit unul pe altul sau ne-am fi conectat pentru că nu aveam de ales. Am fi putut fi chiar să fim foarte apropiați cu cineva dintr-un interes comun, cum ar fi industria, comerțul, educația, cultura sau sănătatea. Dar oamenilor din țări diferite nu li s-a *cerut* niciodată să se trateze reciproc cu amabilitate.

Astăzi ni se cere să facem eforturi de tip emoțional în relațiile cu ceilalți deoarece dezvoltarea noastră o cere. Simțim că fără aceste relații, nu vom fi capabili să continuăm să existăm împreună în "casa" noastră comună. Dacă am fi trăit împreună în aceeași casă pentru că nu aveam altă soluție, și fiecare locatar ar fi avut micul lui colț, ar fi fost bine. Dar astăzi nu avem colțul nostru. Mai degrabă suntem cu toții colegi de cameră, într-atât de dependenți unul de celălalt încât, fără o atitudine potrivită unii față de alții, viața noastră ar fi pur și simplu oribilă.

În momentul de față, nu avem de ales decât să căutăm o "reconciliere conjugală" care este de fapt "garanția reciprocă". Trebuie să instaurăm reciprocitatea în relațiile noastre, un angajament în care suntem toți convinși că viața noastră a fiecăruia depinde literalmente de celălalt. E la fel ca într-o unitate de elită a armatei, unde viața fiecărui soldat depinde de ceilalți. Dacă fiecare soldat nu este atent la ceilalți, ar putea toți să plătească cu viața.

Există asemenea sisteme în Natură întocmai ca și sistemele tehnologice care funcționează în dependență reciprocă. Ele sunt numite "sisteme integrate" sau "sisteme analogice", în care toate părțile sunt interdependente. Dacă oricare dintre părți este

îndepărtată, întreaga maşină nu mai funcţionează. Se pare că după toată evoluţia societăţii omeneşti, şi noi am ajuns la un astfel de stadiu al unei puternice conectări şi al unei complete dependenţe reciproce.

Cum ne îndreptăm pe noi înşine astfel încât să trăim bine şi în siguranţă ? Putem să o facem prin "reconciliere conjugală" cu ajutorul unei forţe din afară. De pildă, atunci când un cuplu se confruntă cu probleme în relaţie, ei apelează deseori la o terţă parte, un consilier profesionist, un terapeut, sau un prieten, care stă de vorbă cu ei cu scopul de a-i împăca. Acea persoană vorbeşte cu fiecare dintre cei ce formează perechea, apoi cu amândoi împreună. Acea persoană le poate pune întrebări sau le poate oferi răspunsuri, dar în final aceasta îi face pe cei doi să se deschidă unul faţă de celălalt şi să comunice, ajutându-i să se înţeleagă pe ei înşişi şi unul pe celălalt.

Astfel, în cele din urmă, fiecare parte va realiza că este cel mai bine să ajungă la un compromis şi nu să dea drumul la tot ce au unul împotriva celuilalt. În felul acesta, oamenii învaţă să ierte şi să accepte ceea ce nu le place la partener. În legătură cu asta, există o veche zicală, încă valabilă: "Iubirea acoperă toate fărădelegile".

Trebuie să înţelegem că "fărădelegile" noastre împotriva altora se petrec pentru că suntem cu toţii egoişti şi lipsiţi de atenţie când e vorba de familie, copii, în afaceri şi în fiecare domeniu al vieţii de zi cu zi. Totuşi, aşa suntem făcuţi de Natură, deci nu avem de ales decât să descoperim ce ne poate ajuta să ne conectăm unii cu alţii. Există o metodă în psihologie care spune că trebuie să ne deschidem unul faţă de celălalt şi să ne familiarizăm cu natura celuilalt. Nu trebuie să ne fie ruşine de ceea ce suntem; trebuie numai să o conştientizăm şi să ne construim conexiunile deasupra tuturor acestor lucruri.

Nu trebuie să opresăm sau să admonestăm pe nimeni pentru ceea ce este. În realitate, noi toţi avem greşelile noastre şi, totuşi, putem construi conexiuni deasupra acestora pentru că "Iubirea acoperă toate fărădelegile". Fărădelegile sunt în lăuntrul fiecăruia dintre noi, dar treptat, în afară de iubire, putem să nu mai vedem nimic altceva.

E ca o mamă care crede că puiul ei este cel mai bun şi cel mai minunat copil din lume. Ea nu poate să găsească nimic rău la el pentru că este orbită de iubire şi poate vedea numai virtuţile copilului ei, nu şi greşelile.

Dar dacă ai întreba o astfel de mamă despre copilul vecinei, ea îţi va spune exact opusul. Ea va vedea părţile rele, nu şi pe cele bune, pentru că nu simte nicio iubire pentru copilul vecinei. Dacă l-ar iubi şi pe acel copil, i-ar vedea numai virtuţile.

Chiar dacă am arăta o caracteristică sau un comportament negativ la copilul ei, ea nu le-ar accepta. Ba chiar ar găsi justificări complete pentru copilul ei și ar spune că acel comportament este justificat, sau nu ar fi de acord că vreun de atribut negativ chiar există la copilul ei. Nu ar fi capabilă să le vadă. Acesta este semnificația zicalei "Iubirea acoperă toate fărădelegile".

Prin urmare, trebuie să ajungem la "garanția reciprocă" într-un asemenea mod încât să fi început să învățăm despre conexiunile dintre noi chiar înainte să fi devenit apropiați. Studiul trebuie să aibă, de la bun început, drept singurul scop acela de a construi conexiuni mai bune, o înlănțuire a iubirii care ne eclipsează fărădelegile. Adică, va trebui să începem, chiar cu propriile puteri, să facem concesii deoarece aceasta este singura cale prin care ne putem uni la nivel emoțional și să ne simțim aproape unul de celălalt. Atunci lumea va fi cu certitudine una sigură și mai liniștită.

Într-un asemenea stadiu nu ne va mai fi teamă să ne lăsăm copiii afară singuri, noaptea – toți străinii vor avea grijă de ei la fel cum ar face-o părinții lor și vom avea grijă de ceilalți în aceeași manieră. Am avea o societate cu adevărat bună, una care respectă legea "garanției reciproce".

În prezent, în fiecare an ne trezim într-o criză și mai profundă. Crizele nu se petrec numai în economie. Am trăit experiența crizelor nerezolvate timp de decenii, cum ar fi problemele cu abuzul de droguri, depresiile, crizele din ecologie, educație și dezintegrarea familiilor.

Trebuie în cele din urmă să înțelegem că soluția la toate aceste probleme constă în stabilirea conexiunilor corecte dintre noi. Astfel de conexiuni vor afecta totul în viața noastră – de la relațiile familiale la cele naționale și internaționale.

Prin urmare, cunoașterea importanței construirii unor conexiuni corecte între noi este obligatorie și ne dictează stabilirea unor bune relații. Aceasta nu înseamnă că vom semna tratate și contracte unii cu alții, cum sunt tratatele de pace, pacturile comerciale și așa mai departe. Atunci când un cuplu decide să se căsătorească, ei fac o înțelegere și o semnează, dar este numai pe hârtie, nu în mod necesar în inimile lor. Când încep să trăiască împreună, dacă nu s-a format între ei un legământ de unire, după un timp nu mai pot susține relația și trebuie să o rupă.

Pentru a se evita conducerea lumii către un război mondial, drept urmare a unei alte izbucniri a ego-urilor noastre, trebuie să-i facem pe fiecare în stare să vadă conexiunea dintre noi așa cum este. Fiecare trebuie să realizăm cât de important este să stabilim între noi conexiuni autentice și sincere.

În Natură, totul este aranjat minunat. Toate resursele naturale, tot ce face parte din Natură, de la cele mai mari galaxii la cele mai infime particule, este conectat într-un singur sistem. Cu cât știința progresează, cu atât descoperim conectivitatea, integralitatea și reprocitatea care există în Natură. Ştim că dacă distrugem o specie, vor exista mii de alte repercursiuni în lume și în viața noastră.

Trebuie să înțelegem că această conectivitate există în societatea omenească, iar astăzi în mod foarte vizibil. De aici rezultă că succesul nostru depinde de construirea unor relații corecte între noi, ceea ce se numește "garanție reciprocă". În această conectare, fiecare trebuie să simtă că depinde de alții iar acei alții depind de toți ceilalți.

În consecință, trebuie să stabilim noi legi sociale și internaționale. Relațiile dintre soți și rude, între colegii de muncă și între oameni în locurile publice trebuie toate să se bazeze pe această regulă. Fiecare individ, chiar atunci când este singur, trebuie să aibă grijă de "marea familie" a noastră, familia umanității, pentru că ne aflăm cu toții într-un singur loc și suntem mai conectați decât niște rude care trăiesc în același apartament.

O astfel de interdependență ne dă tuturor încredere și o senzație de prosperitate și abundență. Oamenii simt că sunt oameni buni în jurul lor care le vor numai bine, iar întreaga lume devine o familie. În acest fel oamenilor nu le va mai fi teamă, rușine sau frică de nimic. Ei vor avea sentimentul că "întreaga lume este a lor; pot să tragă adânc aer în piept și să se simtă acasă oriunde ar fi – pe stradă, în casă și oriunde altundeva."

Pentru a crea acest sentiment de încredere și securitate, cheia o constituie educația. A vedea lucrurile așa cum tocmai le-am prezentat, a rezolva astfel relația cu ceilalți și a lucra la această determinare în noi înșine, necesită multă muncă. Şi totuși, aceasta este cea mai importantă muncă ce există. Acum că întreaga omenire va intra în noua eră, va trebui să facem această corectare în noi înșine și să devenim nu numai oameni ci și *umani*.

A fi umani înseamnă că suntem cu toții parte a speciei umane, care în realitate este o singură entitate, iar noi suntem părți ale acesteia. Sperăm că pe măsură ce Educația Integrală va evolua, fiecare dintre noi va putea să înțeleagă dovezile pe care ni le dă Natura că toți suntem unul. Cercetarea științifică, viața însăși și evoluția noastră, toate indică faptul că este de datoria noastră să facem această corecție a conectării. Dacă toți sunt convinși să se alăture acestei educații, noile cunoștințe îi vor ajuta pe fiecare să se schimbe în așa fel încât să putem pune bazele unei lumi mai bune.

În prezent, ne aflăm în pragul acestei lumi noi. Frumusețea ei constă în faptul că, de îndată ce cineva începe să se conecteze cu

ceilalți, începe să simtă lumea și viața prin ceilalți. Atunci când îmi iubesc copilul, aparent trăiesc experiența vieții alături de el: sunt cu el la școală, cu prietenii lui și oriunde se duce. Îmi place ce-i place lui și simt ceea ce simte el.

În mod asemănător, de îndată ce începi să te conectezi la întreaga lume, vei începe să primești impresii de la întreaga lume. Deodată, vei simți și vei ști ceea ce știu toți oamenii din lume. În felul acesta, vei putea să-și dezvolți viața într-o asemenea măsură încât vei înceta să trăiești în tine și vei începe să trăiești în toți ceilalți. Ajuns la acel prag vei putea să atingi punctul etern din lăuntrul tău, în măsura în care ești integrat cu oricine altcineva în cadrul sistemului de "garanție reciprocă".

Studiul principiilor garanției reciproce ar trebui să fie gradual. Mai întâi ar trebui învățată psihologia individului, apoi psihologia prieteniei între doi indivizi, apoi psihologia cuplului, relațiile părinți-copii, atitudinea față de vecini, rude și toate conexiunile care generează critici reciproce. În afară de acestea vom participa treptat la cercuri mai largi, chiar la locurile de muncă. După aceea, vom învăța cum să lărgim garanția reciprocă la nivel național și în final la nivel mondial.

Cu alte cuvinte, va fi un progres treptat începând cu cercurile apropiate și accesibile, pe care le putem înțelege și simți. Apoi, pe măsură ce căpătăm experiență și noi percepții, se va face trecerea la cercuri mai largi. În cele din urmă, vom învăța ce țări pot să se unească între ele, chiar care dintre parlamente și conducători pot să o facă. Vom imagina aceste sisteme în noua lor formă și vom vedea cât de mult facem parte din ele. Astfel, vom înțelege ce schimbări trebuie să se petreacă în lume.

În ziua de azi se pare că liderii lumii au devenit complet incompetenți. Din cauză că nu au fost niciodată educați în spiritul garanției reciproce, care ne învață despre sistemele integrale, ei nu văd lumea prin aceste lentile. În primul rând ei trebuie să absoarbă sentimente, entuziasm, înțelegere și metodele de a se ajunge la garanția reciprocă, iar în final la iubire.

Concesiile reciproce trebuie incluse în acest proces educațional. Inițial, trebuie să ne propunem să stabilim bune relații, să înțelegem că nu putem să fugim unul de altul. Când semnăm un contract sau un acord, trebuie să fie clar de la început că *nu* îl vom încălca. Același lucru este valabil la toate nivelurile, problema fiind realmente una de educație.

Există câteva căi prin care se poate ajunge la garanția reciprocă. O astfel de cale este ca oamenii să vadă și să simtă, prin multe exemple, cât de conectați și dependenți sunt de ceilalți și cât de bine este să fii conectat cum se cuvine. Oamenii trebuie să vadă și să simtă avantajele pe care le au din asta, cum și ceea ce vor

pierde dacă vor alege o altă cale. Acesta este unul dintre modurile de a convinge oamenii să se schimbe.

O altă cale este prin activități de grup. Prin întrebări și răspunsuri, jocuri, cântece și filme, oamenii vor fi mișcați emoțional, experiența trăită fiind pentru sau împotriva conectării și garanției reciproce, constatându-se cu claritate ce le aduce fiecare dintre aceste posibilități.

Cea de-a treia cale este utilizarea legii "Obișnuința devine o a doua Natură". Dacă oamenii capătă obișnuința de a fi atenți cu ceilalți și să se conecteze în grupuri mici, vor învăța treptat că merită să se conecteze. Atunci vor fi capabili să aplice ceea ce au învățat în cercuri mai largi până ce vor simți față de întreaga lume ceea ce au simțit față de cercul lor apropiat.

Totul se capătă prin influență și persuasiune de la mediul înconjurător, prin bune exemple de la alții, prin filme, cântece și orice altceva îi poate afecta pe oameni. Influența mediului înconjurător îl poate determina pe un individ să facă aproape orice. Poate chiar să îi "reprogrameze" pe oameni să-și urască proprii copii și să-i iubească pe cei ai vecinilor. Mediul înconjurător este mai puternic decât propria noastră natură deoarece acționează la nivelul uman, în timp ce natura noastră operează la nivelul animal. Prin urmare, trebuie să utilizăm puterea mediului înconjurător deoarece ne poate face să acționăm împotriva calităților noastre înnăscute și să întoarcă pe dos complet ceea ce am fost înainte de a intra in respectivul mediu.

În 1951, psihologul Solomon Asch a efectuat un studiu care a devenit cunoscut ca Experimentul Conformității Asch, prin care a demonstrat cum presiunea socială influențează comportamentul, părerile și convingerile unui individ. Folosind Testul de Apreciere al Liniilor, Asch a pus un participant naiv într-o cameră alături de alte șapte persoane cu care s-a convenit în prealabil care va fi răspunsul pe care îl vor da când li se va prezenta testul cu linii. Participantul naiv nu era la curent și a fost făcut să creadă că și celelalte șapte persoane erau participanți ca și el.

Fiecare persoană din cameră a trebuit să spună cu voce tare care dintre linii (A, B sau C) era cea mai apropiată ca dimensiune de linia etalon. Răspunsul era întotdeauna evident. Participantul naiv era așezat la capătul rândului și își formula răspunsul ultimul. Au fost efectuate în total 18 încercări iar participanții falși au dat răspuns greșit în 12 din totalul încercărilor.

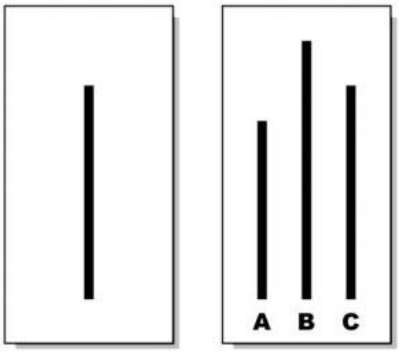

Rezultate: În medie, circa o treime (32%) dintre participanții naivi care au fost puși în această situație au mers pe mâna celorlalți și s-au conformat majorității care era clar incorectă. În cele 18 încercări, circa 75% dintre participanții naivi s-au conformat cel puțin odată iar 25% dintre ei nu s-au conformat niciodată.

Așadar, influența mediului înconjurător este mai puternică decât toate influențele, modificându-ne obiceiurile și compoziția. Depinde și de modul în care ne-am dezvoltat și de ce am fost învățați. Poți să înveți o persoană orice, iar ceea ce s-a învățat este foarte greu de șters. Prin urmare, scopul studiului este de a corecta distorsiunile egoiste astfel încât cu ajutorul celorlalți, cu ajutorul mediului înconjurător, oamenii vor fi în câștig ei înșiși.

Până la urmă, ei vor afla că cel mai sigur avantaj egoist este chiar garanția reciprocă, deoarece vor beneficia de faptul că toți cei din jur vor ține la ei și vor lua în considerare ce este mai bun pentru ei. Pentru ca acest lucru să se întâmple, tot ceea ce ne trebuie este să facem câteva concesii însă, oricum, deja plătim pentru tot. În realitate, nu e vorba aici de nici-o concesie deoarece în momentul în care oamenii relaționează între ei și o fac cu iubire, le va face plăcere să dăruiască.

Ideea este ca oamenii să nu fie permanent frustrați, stresați și să simtă că nu au de ales decât să fie amabili unii cu alții. Mai degrabă, ar trebui să folosim influențe din afară asupra oamenilor de tipul mass-media, pentru a-i schimba în așa fel încât să-și dorească în mod natural să acționeze astfel. În acest mod va începe să le placă atitudinea favorabilă față de alții. Vor simți că se află într-o lume perfectă deoarece sunt tratați bine din toate părțile, iar ei îi tratează pe ceilalți la fel. Totul trebuie să treacă de la modul obligatoriu la modul voluntar.

Pe scurt, criza actuală are multe fațete, toate conducând la ceea ce lipsește între noi - garanția reciprocă. Criza nu are loc deoarece ne dorim schimbarea ci, mai curând, pentru că este

determinată de Natură, de propria noastră evoluție. Primul pas înainte îl constituie concesiile reciproce, urmate de atenția reciprocă.

Garanția reciprocă este rețeaua care ne leagă pe toți împreună. În anii ’60 Clubul de la Roma a scris despre asta, iar la începutul anilor ’90 savanții au început să vorbească despre noi, oamenii, ca fiind conectați printr-un concept cunoscut sub numele de “Noosfera”. De atunci au existat numeroase studii pe această temă.

Pentru a ne cruța de viitoarele crize mondiale, trebuie să învățăm să introducem garanția reciprocă în toate sistemele vieții noastre. În acest scop, trebuie să construim un sistem de informații care să insufle cunoaștere și un sistem care să ne învețe etică și comportament, nu cunoaștere. Cu timpul, aceste sisteme îi vor afecta pe oameni, grupurile, mediul înconjurător, națiunea și toate națiunile împreună, până când vom fi toți educați în aceeași paradigmă – aceea care ne învață cum să trăim impreună cu succes. Am ajuns într-o eră în care *trebuie* să modificăm relațiile de la competiția egocentristă la garanția reciprocă și de acolo la iubirea reciprocă.

CAPITOLUL 6

Cât de repede o simțim

DESCOPERIREA CONEXIUNILOR INTERIOARE DINTRE NOI

Ne găsim într-o situație fără precedent. Pentru prima dată în istorie trăim experiența unei crize globale ce acaparează fiecare domeniu al vieții. Mulți experți din diverse domenii susțin că rădăcina crizei o constituie conexiunile greșite dintre noi.

Spre deosebire de până acum, schimbarea în sine a unei paradigme sociale sau economice nu va rezolva criza și nu o va face nici dezvoltarea unor noi tehnologii. Astfel de mutații, care anterior ne-au ajutat întotdeauna să mergem mai departe, nu ne vor fi de folos în cazul crizei actuale. În ziua de azi înțelegem că, fie și cu ajutorul unui progres tehnologic care să ne permită să ne dezvoltăm și să producem orice dorim, nu vom rezolva criza, pentru că nu ea constituie miezul problemei.

În schimb, trebuie să studiem direcția către care se îndreaptă dorințele noastre. În mod natural ne urmăm dorințele. Este ca atunci când un cuplu nu mai poate continua și doresc să divorțeze. Nici cele mai bune condiții materiale nu vor schimba ceea ce simt doi oameni unul pentru celălalt. Totuşi, dacă s-au iubit unul pe altul și au vrut să fie împreună, s-au mulțumit și cu o singură cameră. Spus sub altă formă, în ziua de azi realitatea ne cere ca mai întâi să ne îmbunătățim conexiunile, înainte de orice altceva.

Am evoluat, datorită dorințelor noastre, de la o generație la alta. În primele zile ale umanității, dorințele noastre erau destul de elementare – hrană, reproducere și familie. Viața noastră era

concentrată pe aceste aspecte. Pe măsură ce tehnologia a evoluat, am început să manifestăm interes şi faţă de alte preocupări, ne-am îndreptat către erudiţie, scris şi cultură iar cerinţa pentru acestea a crescut în toate clasele sociale. Am continuat să evoluăm, ne-am organizat politic în ţări, am pus bazele industriei şi am descoperit pământuri. Omenirea a evoluat printr-o permanentă dorinţă de mai mult. În secolul 20 am ajuns chiar în spaţiul cosmic şi am săpat mai adânc în pământ şi în mare, ajungând cât mai sus, mai departe şi mai adânc cu putinţă.

Apoi, însă, a avut loc o stagnare, aşa cum se întâmplă când simţim că nimic din ce facem nu ne interesează şi doar ne dorim să părăsim totul şi să ne lăsăm bătuţi.

În anii ’60 a apărut o nouă generaţie care a disprețuit totul şi a început să simtă că toate aceste preocupări anterioare erau fără sens. Li s-a spus “copiii florilor” sau “hippy”. Comentatorii au crezut că erau doar obosiţi, pentru că nu trecuse mult de la cel de-al doilea război mondial, iar războiul din Vietnam de-abia începuse. Sau au crezut că poate oamenii pur şi simplu erau plictisiţi, că “le fusese prea bine”, şi de aceea se răsculaseră.

Totuşi, nu acestea erau motivele. Era ceva mult mai profund. O dorinţă mult mai evoluată apăruse în acei tineri. Ei nu voiau să se mulţumească cu o viaţă mai bună; ei voiau să ştie *la ce era bună viaţa*. Le displăcea ideea de a creşte pentru se potrivi cu “rolul” ce le era destinat în societate şi protestau împotriva transformării oamenilor în “roboţi” pentru ca altcineva să se îmbogăţească sau să câştige puterea politică pe cheltuiala lor.

Dorinţele noastre încă evoluează. Astăzi, lucrurile au ajuns la un asemenea stadiu încât se simte o deznădejde şi o depresie generală. Dar dincolo de disperare, putem constata că există o anume direcţie în evoluţia Naturii: din ce în ce mai mulţi oameni încep să se întrebe care este scopul vieţii. Ei nu se pot mulţumi numai să trăiască, pe de-o parte pentru că viaţa a devenit din ce în ce mai dificilă şi, pe de altă parte, deoarece evoluţia dorinţelor le stimulează nevoia de a şti care este sensul vieţii.

În ziua de azi mulţi oameni primesc puţine plăceri de la viaţă şi chiar mai puţină speranţă, În schimb, starea de spirit predominantă este una de genul: “Ce poţi face ? Asta e viaţa”. În ciuda faptului că trăim într-o generaţie care realmente are de toate, din ce în ce mai mulţi cad pradă depresiei.

Totuşi, ce ne lipseşte ? Putem învăţa orice meserie dorim, putem fi artişti, putem deveni muzicieni, putem avea oricâte hobby-uri şi putem călători uriunde în lume. Şi totuşi, dorinţa ce se dezvoltă în noi nu pare să ne ducă nicăieri. Nu ne dorim nimic din ce ştim până acum, ceea ce este specific numai generaţiei noastre.

Aşadar, ne aflăm acum într-un punct mort din care putem ieşi numai dacă dăm răspunsul corect - găsirea sensului vieţii, şi găsindu-l exact în conexiunile dintre noi. Acesta constituie cu greu răspunsul pe care l-am fi aşteptat, dar crizele din jurul nostru şi respingerea a tot ce avem în viaţă, ne demonstrează clar că problemele noastre provin toate dintr-o singură sursă: lipsa unor conexiuni pozitive, puternice, între noi.

Să luăm de exemplu medicina. Oamenii îşi pierd încrederea în medici deoarece, mulţumită intensificării ego-urilor noastre, medicina a devenit o afacere. Astăzi, fără medicină privată, şi o asigurare de sănătate scumpă, nu este uşor să supravieţuieşti. Medicamentele au devenit produse iar industria farmaceutică încearcă să vândă cât mai multe posibil. Drept rezultat, suntem trimişi să facem numeroase investigaţii redundante, dintre care unele ne fac rău, inclusiv radiaţii şi injectarea unor materiale toxice. În locul medicului devotat al familiei pe care l-am avut cândva, cei care ne tratează acum, ne trimit de la un doctor la altul, parcă ar vrea să evite să-şi asume responsabilitatea, în acelaşi timp susţinând veniturile altor doctori.

Pe scurt, chiar dacă tabloul înfăţişat aici pare a fi o situaţie extremă, nu e nici-o îndoială că multe dintre problemele medicinii moderne îşi au originea în mercantilism. În aceste circumstanţe, nu trebuie să ne surprindă faptul că părţi din ce în ce mai mari din bugetul naţional se îndreaptă către sistemul de sănătate, fără să aibă, în realitate, mare lucru de arătat în ce priveşte sănătatea publică.

Acesta este un exemplu de lipsă de încredere în societatea noastră. Ego-ul a alterat relaţiile noastre şi acelaşi lucru se întâmplă în toate domeniile vieţii – cu autorităţile, la lucru, la coadă la supermarket şi, în general, oriunde sunt contacte umane. Pare să întâlnim din ce în ce mai mult situaţii în care oamenii par "să ne fi pus gând rău", ca şi când le-ar *face plăcere* răul altuia.

Oamenii se privesc acum unii pe alţii ca surse de profit, ignorând fiinţa umană din faţa lor, având în vedere numai posibilul câştig sau pierderea în legătură cu acel "obiect". În sistemul financiar, în comerţ şi în industrie, întâmpinăm obstacole deoarece oamenii au în vedere numai propriul câştig în loc de beneficiile *tuturor* părţilor implicate. De aceea avem nevoie de atâtea reglementări pentru asigurarea interesului public.

Încă şi mai rău, organizaţiile cheltuiesc milioane, dacă nu miliarde, numai pentru a-i împiedica pe competitori să facă profit, sperând să-i *facă* să eşueze în aşa fel încât să câştige ei înşişi în dauna celorlalţi.

Lipsa unor bune relaţii între noi constituie o piedică în funcţionarea propriilor noastre sisteme. Este deosebit de vizibil

acest aspect în educația copiilor. Nu există o coordonare între părțile implicate în educația copiilor - părinți, învățători și autoritățile abilitate să-i educe pe copii noștri. Fiecare element din sistem încearcă să-și promoveze interesele, iar rezultatul este acela că nu reușim să creștem generația următoare în mod corespunzător.

Această stare de rău îi face pe oameni să se gândească bine în primul rând de ce ar face copii, dacă în lumea asta au parte numai de suferință. Până la urmă, situația se deteriorează pe zi ce trece. Securitatea personală se diminuează cu rapiditate și există chiar predicții că în decurs de câțiva ani lumea, așa cum o știm, va sfârși printr-un război nuclear, dezastre naturale, lipsa alimentelor, a apei sau a energiei, sau toate astea la un loc. Într-o astfel de situație, de ce să ai copii ?

Relațiile dintre părinți și copii și dintre părinți și bunici sunt de asemenea pe cale să se schimbe. Nu există legături între generații iar unitatea familiei pur și simplu se destramă.

De asemenea, atitudinea noastră față de locurile natale s-a schimbat semnificativ. Astăzi ne putem muta în alt oraș sau în altă țară cu mare ușurință. Dacă putem depăși bariera limbii, putem trăi oriunde dorim. Cu toate acestea, asta nu face decât să sporească deconectarea. Sunt oameni care își petrec întreaga viață călătorind și nu au sentimentul că aparțin unui loc anume. Totuși, în noi există dorința de căldură, dorința unui refugiu sigur, a unui cămin. Este în natura noastră să ni-l dorim.

Putem constata că dacă rămânem pe drumul actual, nu vom putea să ne rezolvăm problemele. Neîncrederea și lipsa de bunăvoință dintre noi sunt miezul fiecărei crize. Am crezut dintotdeauna că ar trebui să gândim tehnic – să calculăm profitul, materiile prime și produsele. Nu ne-a păsat de oamenii din spatele acestor calcule.

Acum, însă, această attitudine nu mai funcționează. Descoperim că, în relațiile noastre, trebuie să insuflăm căldură, grijă și încredere, sau totul se va prăbuși.

Prin urmare, în spatele calculelor "seci", trebuie să adăugăm o atitudine favorabilă – să facem un pic de efort în relațiile noastre, să învățăm să facem concesii și să punem un pic din "noi înșine" în legăturile noastre. Fără o astfel de schimbare de atitudine nu vom putea să continuăm să funcționăm din cauză că dorințele noastre, cele care ne fac să acționăm, vor să fie împlinite și satisfăcute.

Și totuși, nu putem pune o etichetă cu prețul pe împlinire. Îmi place zâmbetul fiului meu pentru că îl iubesc. Nu l-aș vinde pentru nimic în lume. De asemenea, mă bazez pe faptul că cei apropiați au grijă de mine atâta cât pot ei, și nu poți să cumperi astfel de sentimente cu bani.

Cu alte cuvinte, de la viața de zi cu zi a familiei, la sistemul de sănătate, la educație, cultură, economie, comerț și securitate, totul se reduce la faptul că am pierdut contactul cu ceilalți. Nu am fost învățați cum să creem și să cultivăm conexiuni cu ceilalți.

În trecut, astfel de conexiuni între oameni erau mai firești, dar astăzi înțelegem o astfel de conexiune ca pe o obligație pe care mai curând am evita-o. Chiar atunci când cineva ne tratează bine, avem senzația că această atitudine ne împovărează. Şi totuși, fără iubire pentru celălalt, pur și simplu nu putem trăi.

Anterior, oamenii erau mai conectați cu pământul lor, cu orașul și cu țara lor. Erau fermieri, patrioți, legați de pământul și de țara lor de origine. Astăzi, aceste caracteristici au devenit confuze, iar atunci când ne pierdem originea, căminul, care sunt foarte importante pentru noi, avem un sentiment de inutilitate.

Nu este o coincidență faptul că acestă criză pe care o trăim acum acoperă toate domeniile vieții. În realitate, criza a început cu mult timp în urmă ca o criză în viața personală a oamenilor, extinzându-se la conexiunile din interiorul familiei, apoi la educație, cultură, sănătate și securitate iar, cel mai recent, la economie. În toți acești ani înainte de erupția în economie, nu i-am dat atenție. Ani de-a rândul, nu ne-am pus în minte să renunțăm la emoțiile noastre. Acum, însă, nu mai putem ignora situația pentru că am ajuns la capătul frânghiei. Dacă facem un pas înapoi de la aspectul financiar și privim înapoi în inimile noastre, vom constata că dacă nu refacem încrederea, nu vom continua să existăm.

Societatea noastră se dezvoltă mai apropiată, mai strânsă și mai legată. Este un proces firesc al dezvoltării. Putem să îl analizăm, să-l criticăm, să-l cercetăm, dar este fără îndoială un fapt și nu poți să te împotrivești realității. Fie că vrem, fie că nu, este un proces inerent în Natură care pur și simplu trebuie să prindă formă.

Prin urmare, nu avem de ales decât să ne contruim o societate în care oamenii sunt mai conectați, mai calzi unul cu celălalt și se tratează între ei cu considerație. Chiar este scris în multe surse vechi că noi oamenii trebuie, în cele din urmă, să ajungem să ne iubim între noi.

Oamenii care trăiesc apropiați de Natură o dovedesc de asemenea. Ei simt iubirea ce există în Natură și care străbate întreaga Natură și simt "grija" pe care o are Natura pentru tot ceea ce face parte din ea. Dar când privim Natura din punctul nostru de vedere egocentrist, ne este greu să vedem lucrurile astea.

L-am întrebat cândva pe un celebru primatolog și antropolog, Jane Goodall, care studiase comportamentul cimpanzeilor cu mulți ani în urmă, ce a simțit când a trăit printre ei în pădure, maimuțele acceptând-o ca pe una dintre ele. Ea mi-a

spus: “Iubire, asta am simțit că exista între ele”. Ea a descoperit și iubirea față de copaci, de pădure, față de cer și de pământ.

Inițial, ea a fost complet detașată de Natură, așa că a fost interesant de auzit despre procesul pe care l-a parcurs și ce a descoperit. O persoană care trăiește în sălbăticie mult timp, și a ajuns în junglă venind din jungla urbană, descoperă faptul că Natura este iubire.

Este oare posibil ca lungul proces prin care a trecut omenirea să fi avut drept scop dezvoltarea în noi a recunoașterii necesității iubirii dintre noi, în așa fel încât să ne deschidem către iubire și să o îmbrățișăm ? Până la urmă, iubirea nu poate fi forțată. Putem să-i facem pe oameni să se comporte mai politicos sau mai amabil unii cu alții și putem să obținem aproape orice cu bani, dar nu putem să cumpărăm iubirea.

Iubirea este un sentiment foarte special, superior tuturor emoțiilor omenești. Putem să dezvoltăm o relativă încredere, pe care o vom menține atâta timp cât avem nevoie unul de altul. Dar dacă o terță parte îi oferă unuia dintre noi o înțelegere mai bună, sau ne promite o plăcere mai mare, vom pierde încerderea și susinerea reciprocă dintre noi. Așadar, suntem la fel de importanți unul pentru celălalt pe cât am putea obține unul de la celălalt.

Acum ne aflăm într-o situație foarte specială. Evoluția ne-a adus în situația de a simți clar că suntem dependenți unul de celălalt și că avem nevoie de bune relații între noi. Trebuie să ne iubim realmente între noi sau nu vom avea încrederea necesară între noi pentru a întemeia o viață bună.

Dar nu din întâmplare am ajuns în punctul în care avem “bombe atomice” în spatele nostru. Viețile noastre sunt pline de cruzime, răutate șu frustrare dintr-un motiv foarte clar. Toate acestea se întâmplă pentru ca noi să înțelegem că nu avem de ales decât să schimbăm complet relațiile noastre la cealaltă extremă.

În mijloc - între iubire și ura dintre noi – se află criza care ne semnalează că dacă nu transformăm ura în iubire și nu construim o reală încredere în celălalt, nu vom fi capabili să supraviețuim pe pământ. Dincolo de crizele financiare, de bombele atomice și toate celelalte invenții, trebuie să înțelegm că trăim într-un sistem închis, circular și conectat. Este deja așa, fie că ne place, fie că nu, dar sistemul actual este încărcat de arme și de ură. Așadar, nu avem de ales decât să ne transformăm pe noi înșine. Criza ne demonstrează că în interiorul unui sistem conectat trebuie să transformăm ura în iubire, sau vom ajunge la stadiul în care nu vom mai avea ce să mâncăm.

Acestea nu sunt probleme pe care să le putem ignora, așa cum am putea face cu educația. Criza economică este pe cale să ne ajungă “la os”. Mulți oameni sunt deja incapabili să-și procure

pentru ei şi familiile lor necesităţile de bază pentru a trăi. Iar atunci când o ţară încetează să-i mai ajute pe cetăţenii ei, oamenii ies în stradă.

Lipsa de atenţie reciprocă va conduce la un stadiu în care nicio ţară nu va mai face faţă problemelor ei, chiar dacă este o ţară bogată ca Germania. Chiar dacă sunt depozite pline cu aur în trezoreria ţării, nu vor fi capabili să asigure condiţii de trai decente oamenilor din cauza lipsei noastre de consideraţie unii faţă de ceilalţi. Chiar în ziua de azi, în jumătate din lume se moare practic de foame în timp ce în cealaltă jumătate se aruncă destulă mâncare cât să asigure necesarul pentru întreaga lume, chiar în surplus. De aceea fără să învăţăm să ne iubim unii pe ceilalţi pur şi simplu nu vom supravieţui.

De ce trebuie să trăim într-o asemenea lume ? De ce există terorismul, războaiele, risipa de energie şi poluarea ? Nu sunt acestea toate rezultatul lipsei de consideraţie pe care o avem unii faţă de alţii ?

Trebuie să învăţăm ce înseamnă să fii atent şi să începem să construim sisteme similare, în care să încercăm să stabilim un nivel de viaţă mai echilibrat. Fără stabilirea unor relaţii de iubire între noi, nu vom reuşi nimic. Trebuie să ajungem la o completă consideraţie a unora faţă de ceilalţi, înţelegându-ne nevoile fiecăruia şi urmărind să le satisfacem. Altfel, viaţa pe pământ aşa cum o ştim se va sfârşi.

Dacă Legea Iubirii este o lege generală a omului, cum putem să o implementăm ? Trebuie să proiectăm dorinţele din noi, oricâte ar fi acestea - într-o astfel de manieră încât să nu le folosim pentru noi, ci mai degrabă pentru alţii. Fiecare dintre noi trebuie să fie conectat cu restul lumii. Asta nu înseamnă că fiecare trebuie să cunoaştem pe fiecare individ din lume, ci că toţi trebuie să simţim că suntem împreună, că ne pasă de ceilalţi aşa cum ne pasă de noi.

Cum putem schimba natura noastră egoistă într-o manieră atât de drastică ? Trăim într-o epocă foarte specială. Niciodată - în nici-o circumstanţă, internă sau externă – Natura sau propria noastră dezvoltare nu ne-au cerut să ne schimbăm. Totdeauna am mers înainte cu ego-ul amplificându-se, exploatând lumea în folosul abilităţilor noastre. Acum, pentru prima dată, trebuie să avem grijă de noi şi să ne asigurăm Educaţia Integrală şi globală care ne va determina să devenim atenţi faţă de ceilalţi, să fim precum copiii buni de la grădiniţă. Fără o astfel de atitudine, marea noastră bilă de marmură albastră nu va mai exista.

Dacă îi întrebăm pe sociologi şi psihologi, ne vor spune că cel mai adecvat cadru pentru un astfel de proces educaţional este grupul. Prin urmare, va trebui să stabilim grupuri în care să purtăm discuţii, să facem instruire, să desfăşurăm activităţi şi exerciţii prin

care vom descoperi beneficiile faptului de a fi împreună, constatând cât de mult câştigăm fiind atenţi cu cei din jur şi cât de multe lucruri minunate şi plăcute putem face când lucrăm în colaborare şi în garanţie reciprocă.

Pe măsură ce am evoluat, am început să ne ocupăm cu comerţul, cu industria şi ştiinţa. Dar dacă ne-am reeduca în dezvoltare, nu pornind de la egoism ci de la grija reciprocă, ne vom elibera de problemele şi preocupările referitoare la aprovizionare şi vor putea să stabilim o nouă industrie. De data aceasta, totuşi, va fi un complet alt tip de industrie – nu unul bazat pe tehnologie ci pe *inimă*. Va fi o "tehnologie spirituală". Dacă veghem la dezvoltarea noastră interioară, vom crea o nouă lume, una interioară, plină de emoţii, intuiţii, gânduri şi noi evoluţii şi discernăminte. Acestea vor apare în cadrul bunelor relaţii dintre noi. Când se va întâmpla acest lucru nu vom avea nevoie de Internet sau de liniile de comunicaţii pe care le utilizăm astăzi. Ne vom conecta *emoţional.*

De îndată ce vom include conştientizarea conectivităţii noastre în legăturile noastre deja existente, ne vom elibera pentru a trăi experienţa unei evoluţii foarte speciale, una *calitativă*. Vom începe să ne simţim unul pe celălalt aşa cum o mamă îşi simte copilul multiubit.

În acest stadiu, va fi ca şi cum fiecare va fi contopit emoţional cu ceilalţi. Vom începe să simţim ce se întâmplă în ceilalţi oameni şi ei vor simţi ce se întâmplă în noi. Astfel, vom ajunge la consideraţia reciprocă şi la o conectare integrală cuprinzătoare între noi. Vom începe să simţim ceea ce Jane Goodall şi mulţi alţii aveau în minte când spuneau că iubirea este legea generală a realităţii, că iubirea este ceea ce există în Natură.

Sociologii şi psihologii explică faptul că prin exerciţii în grupuri mici, putem realiza astfel de evoluţii profunde prin care le vom simţi realmente forţele inerente care există în fiecare dintre noi. Procedând astfel, vom simţi iubirea învăluitoare ce există în natură.

Dacă ne ameliorăm relaţiile, vom obţine cu certitudine o Piaţă Comună mai mult decât de succes. Vom reuşi în fiecare domeniu al vieţii, vom avea o viaţă fericită.

Astăzi cam o treime din bugetele statelor se duc către sănătatea publică. Cu toate acestea, numai o fracţiune este utilizată în realitate în beneficiul cetăţenilor. Alte hălci mari din bugetele statelor se duc pentru apărare, securitate şi alte aspecte birocratice. Dacă am acţiona cu grijă reciprocă am elibera cam 90% din timpul petrecut pentru lucruri care nu ne aduc niciun beneficiu, oricare ar fi acestea. Vom simţi deodată că nu are sens să muncim atât de mult.

Întocmai cum criza actuală ne forțează să ne regândim atitudinea față de viață, va trebui să înțelegem că omul trebuie să fie liber și că trebuie să fim mult mai atenți unii față de alții. După aceea, oamenii vor *căuta* de lucru fiind preocupați de ceilalți. Ei vor construi, vor produce hrană și vor fabrica îmbrăcăminte și alte mărunțișuri și vor crea mașinăriile necesare. Cu toate acestea, în primul rând nu vor avea nevoie de energie periculoasă nucleară și alte lucruri excesive. Pe scurt, lucrurile vor fi puse la punct ținând cont de atenția față de ceilalți, exact opusul tendinței actuale.

Karl Marx, ale cărui idei au stat la baza comunismului, a sesizat caracterul pervers al relațiilor umane din punct de vedere economic. După calculele sale, prezentate în lucrarea sa *Capitalul*, a arătat că dacă lucrurile rămâneau așa cum erau, metoda se va fi distrus singură. A avut dreptate. Putem să fim, sau nu, de acord cu Marx, dar el a sesizat faptul că ego-ul va epuiza revoluția și numai la sfârșitul evoluției ego-ului vom descoperi cât de limitat este acesta, așa cum se întâmplă astăzi.

Prin urmare, cu cât mai repede vom înțelege că lumea globală și integrală ne cere să avem considerație, înțelegere și iubire unul față de altul – ceea ce constituie Legea generală a Realității – cu atât mai repede vom ajunge la sfârșitul crizei și începutul unei vieți bune.

Va trebui să începem să ne mișcăm în acest sens, poate cu pași mici la început, chiar dacă și numai pentru copiii noștri, adică pentru generația următoare. Dacă ne vom educa în sensul de a fi un pic mai atenți cu ceilalți, ei vor fi mai fericiți.

Putem deja să începem să creionăm sistemul pe care trebuie să-l construim în așa fel încât să influențăm acele schimbări în societatea omenească. Cu siguranță, la început trebuie să-i pregătim pe învățătorii și pe educatorii care înțeleg aceste lucruri. Învățătorii trebuie să se simtă mai întâi pe ei, atâta timp cât fără să devii ceea ce predai, nu vei putea să-i înveți pe alții. Prin diverse activități, oamenii vor deveni atenți unii față de alții și vor afla care sunt beneficiile acestei reciprocități, atât în termenii de liniște interioară cât și chiar în conturile lor bancare.

Cei care ies în stradă să protesteze demonstrează că sunt fericiți să fie împreună, să simtă că aparțin împreună de ceva, că au ceva în comun. Ei o simt atunci când au ieșit afară pentru a se plânge și a protesta împreună, este adevărat, dar este oare aceasta calea cea mai bună de a o face ? Nu am putea să ne realizăm obiectivele protestului prin organizarea de festivaluri, picnic-uri de mari dimensiuni, la care oamenii să se adune ? De ce să nu introducem, mai bine, un mod pozitiv de a trăi evenimentele ? De ce oamenii să nu simtă că formează un parteneriat, că sunt atenți unii față de alții, că sunt conectați, că formează o unitate ?

Formarea în curs ne va face să ne simțim cât de mult avem de câștigat prin unire. Suntem pe cale să aflăm cât de mult avem de câștigat prin apropierea unora față de ceilalți și cu cât va fi lumea mai sigură și mai sănătoasă. Bătăușii nu-i vor mai amenința pe copiii noștri la școală iar copiii nu vor mai fi expuși drogurilor și nu le va mai fi teamă să iasă în stradă. Vom fi atenți la drum când șofăm, astfel încât să nu mai existe oameni uciși în accidente rutiere. Vom sista cursa înamărilor și vom însănătoși sistemul de asistență medicală. În general, vom construi chiar noi, ca o singură familie călduroasă, mai presus de toate lipsurile și problemele.

Și o vom face *împreună* cu ego-urile noastre. Nu ne vom suprima ego-urile, ci vom lucra împreună cu ele, precum o familie ai cărei membri înțeleg că fiecare este diferit, unic, și trebuie să fim atenți cu fiecare.

Iubirea înseamnă că îl iubesc pe celălalt, deși poate nu e chiar așa cum mi-aș dori să fie. Acesta este modul în care vom ajunge să avem o lume "circulară", unde fiecare îl va completa pe celălalt, invocând în celălalt - prin iubire - schimbările pe care ar vrea să le vadă în acesta, astfel încât să-l iubească, realizând în felul acesta pacea și plenitudinea.

Pentru a realiza asta, trebuie să punem bazele unor sisteme care să-i învețe pe oameni. Odată ce un individ a parcurs treptat schimbarea, ca urmare a participării la cursurile în care elevii înțeleg prin exerciții, individul ajunge să *vrea* ca societatea să fie mai echilibrată și să aibă un standard de viață relativ uniform.

În primul rând, trebuie să ajungem în stadiul în care fiecare dintre noi dispunem de necesitățile de bază pentru a trăi. În decurs de cinci ani, vom atinge nivelul la care fiecare să aibă un acoperiș deasupra capului, suficiente provizii de alimente și îmbrăcăminte și tot ce este nevoie pentru o gospodărie, după definiția fiecăruia privind "nevoile gospodăriei".

Furnizarea de necesități se va baza pe surplusuri. Dacă facem un calcul, vom găsi că avem un surplus de circa 90%. Când oamenii se iubesc unii pe alții, ei dăruiesc fără să aibă sentimentul că pierd. De asemenea, dacă oamenii cedează zece procente din salariul lor în favoarea altcuiva, la urmă, nu vor simți lipsa.

Schimbarea trebuie să se petreacă la nivel de țări la scară globală și trebuie să se întâmple prin *educație*. Educația vine pe primul loc. Schimbarea nu se poate petrece cu forța, ci prin voință proprie. Bolșevicii din Rusia au încercat să impună schimbarea și am văzut cum s-a sfârșit. Așadar în primul rând, avem nevoie de educație.

De fiecare dată când facem ceva pentru ceilalți, avem nevoie să arătăm ce am realizat. Trebuie să le arătăm

binefăcătorilor bogați ce primesc cei săraci și cum contribuie ei la sentimentul de echilibru și fericire al tuturor,.

Trebuie să arătăm că prin participarea reciprocă ne putem elibera de surplusuri, că nu producem mii de medicamente inutile numai pentru a se îmbogăţi cineva, în timp ce îmbolnăvim şi otrăvim restul omenirii. Trebuie de asemenea să reanalizăm cheltuielile noastre cu securitatea și apărarea și să evităm risipirea unor averi pentru a ne procura inutil arme.

Natura ne-a adus într-o nouă eră în care trebuie să corectăm sistemele egoiste pe care le-am creat. Criza a atins un asemenea nivel încât dacă nu acționăm pentru a o rezolva, populația se va diminua iar noi nu vom fi în stare să susținem sistemele inutile egoiste pe care le-am creat. Acesta este motivul pentru care lumea se află în declin și devine pradă crizelor. Trebuie să înțelegem de ce atitudinile noastre corupte sunt cauza tuturor relelor și de ce atitudinile pozitive revelează comori, o adevărată mină de aur.

Şi pentru a rezolva criza globală, în primul rând avem nevoie de educație. În loc să vorbim despre soluții economice, deficituri și distribuirea surplusurilor, trebuie să înțelegem că în urma evoluției noastre ca oameni, am ajuns într-un punct de la care trebuie să începem să ne conectăm deoarece o rețea de conexiuni apare între noi, obligându-ne să întreținem bune relații unii cu alții.

Conexiunile greșite dintre oameni sunt motivul tuturor crizelor - în familie, educație, cultură și economie. Aceste crize nu se vor liniști până nu le vom rezolva printr-o sinceră considerație și încredere reciprocă. Numai atunci vom fi capabili să dezvoltăm sisteme care să corecteze ceea ce trebuie îndreptat.

În lume, la fel ca și în noi înșine, apare o formă globală, integrală. Nu ne putem refugia nicăieri. Nu din întâmplare Natura a oprit evoluția noastră, așa cum s-a desfășurat până acum.

Înainte ca cineva să descopere răul, înainte să accepte că nu are de ales decât să se schimbe, deoarece se află într-o situație care îi pune în pericol viața, acel cineva nu va veni să participe la noul sistem de educație. Trebuie să ajungem la concluzia că nu avem altă soluție și că trebuie să ne reeducăm și să creem noi sisteme de a trăi.

Psihologii spun că pentru a crea astfel de sisteme, putem să utilizăm puterea grupului. Sociologii menționează şi alte sisteme, cum sunt politicienii, învățătorii, educatorii și antrenorii echipelor sportive. Va trebui să fim asistați de orice sau oricine putem. Trebuie să creem sisteme care să-i facă pe oameni să înțeleagă de ce este necesar să se schimbe, dar și cum să o facă. Aceste sisteme vor exista acolo unde oamenii pot învăța aceste lucruri.

Natura ne împinge către situația în care *trebuie* să ne stabilim următorii pași ai evoluției. Ne-am dezvoltat întotdeauna

orbește, dar acum, pentru prima dată, trebuie să evoluăm pe cont propriu. Până astăzi ego-urile noastre au fost cele care ne-au împins să evoluăm. Ne-am năpustit să dezvoltăm orice am putut, am descoperit și am dezvoltat numeroase lucruri, în timp ce mulțimi de oameni și-au vândut produsele unii altora. În felul acesta am evoluat.

Acum, deodată, are loc o stagnare. Este pentru prima dată când trebuie să ne oprim și să ne gândim unde am ajuns și ce s-a întâmplat. Copiii noștri nu ne mai iau drept modele; par să ne spună: "De ce ne-ați adus pe lumea asta ? De ce ne-ați născut ?"

Am alergat înainte, dar acum ne-am oprit și ne întrebăm unde să fugim mai departe, și de ce. Într-adevăr, unde ne-a adus această goană, decât într-un deșert al dezolării și vidului interior ?

Așa că în primul rând, trebuie să recunoaștem situația care s-a creat în evoluția noastră. Trebuie să o acceptăm și să o *înțelegem*, sau nu vom atinge stadiul în care fiecare ține seama de ceilalți. În trecut, politica era decisă de o mână de savanți și politicieni, de înțelepți, sau de un rege. Lucrurile s-au schimbat. O nouă lege apare, pe care *toți* vor trebui să o respecte. De aceea avem nevoie de educație.

Este imposibil să forțezi oamenii să respecte această lege, să-i amendezi sau să-i bagi la închisoare pe cei care nu o fac. Trebuie să inculcăm această lege chiar în relațiile noastre cu ceilalți, în inimile oamenilor. De data aceasta nu mai e vorba să vindem sau să cumpărăm unii de la alții; este o situație nouă și specială.

Astăzi mulți oameni vorbesc despre un proces care este doar la început și care constituie un alt nivel al evoluției. Acest proces se numește "evoluția omului". Creem între noi o singură imagine, un sistem reciproc, o conexiune reciprocă numită "Om". Nu poate exista nimeni, nicăieri în lume, care să nu dorească să fie parte din el. Nu avem de ales; *trebuie* să ajungem la toți pentru că suntem cu toții interdependenți.

Dar mai întâi, trebuie să existe o revoluție reală în educația copiilor din noua generație. În felul acesta vom vedea cel puțin cum noua generație începe o viață bună, echilibrată, a atenției și siguranței, o viață în care nimeni nu rănește pe nimeni, nu vinde droguri copiilor și nu-i atrage în prostituție.

Copiii noștri sunt reflecții ale noastre. Pentru că nu ne-am schimbat, nu putem să-i îndemnăm să se comporte altfel decât o facem noi. Cum le putem cere să se comporte bine când le dăm exemple proaste ? Acesta este motivul pentru care copiii noștri ne resping. Pot fi mai răi decât noi, dar nu fac decât să continue o direcție în care am pornit noi. Nu se poate spune că sunt răi, ci că

am pornit la vale iar copiii noştri ne-au luat-o un pic înainte deoarece ei sunt generaţia următoare.

Ni se oferă o oportunitate de introspecţie. Putem trăi experienţa tuturor stadiilor evoluţiei interioare şi să facem mutaţia către o complet altă direcţie. Trebuie să o facem deoarece viaţa ne obligă şi nu din cauză că un cineva "înţelept" gândeşte aşa. Trebuie să analizăm toate datele ştiinţifice din psihologie şi sociologie, şi pe cele din viaţa noastră, şi să vedem cum putem crea o lume nouă împreună.

Într-o lume a relaţiilor de iubire între oameni, unui individ egoist îi va face plăcere să-şi folosească ego-ul într-o manieră inversată, văzând exemple de comportament prosocial şi imitându-le, mulţumită puterii societăţii. Astfel, vom învăţa cum să ne realizăm într-o manieră prosocială, care va fi susţinută de societate. Lucrul acesta ne va afecta prin recompensare sau penalizare şi prin susţinere din partea rudelor noastre deoarece punem preţ pe aprecierea lor.

Putem să ne jucăm cu ego-ul în multe feluri, în funcţie de mediul pe care l-am creat în jurul nostru. Există patru niveluri ale evoluţiei - cel mineral, cel vegetal, cel animal şi cel al vorbirii (uman). În funcţie de aceste niveluri, trebuie să creem un mediu structurat pe niveluri.

De exemplu, putem influenţa oamenii prin intermediul rudelor lor. Dacă proprii mei copii mă privesc şi apreciază cât de benefic sunt eu pentru societate, s-ar putea realmente să mă mişte. Trebui de asemenea să utilizăm influenţa vecinilor, a colegilor de muncă şi a alor cunoscuţi.

Trebuie să creem oamenilor un mediu înconjurător din care nu se poate scăpa, ca un fel de închisoare. Trebuie avute în vedere ego-urile noastre deoarece natura noastră o cere. Trebuie să îi învăţăm pe oameni ce vor avea de câştigat nu prin suprimarea ego-ului, ci prin utilizarea lui corectă în aşa fel încât să le facă plăcere să-l folosească în beneficiul societăţii.

Dacă am copii şi pot utiliza ego-ul meu pentru a face avere pentru a le asigura viitorul, asta înseamnă că e rău că-mi folosesc ego-ul ? Problema noastră nu e că ne folosim ego-urile; ego-ul poate fi un bun de preţ, important. Singura întrebare este "Cum îl folosim ?" Dacă societatea ne constrânge să-l folosim de o manieră pozitivă, putem să-l expunem tot şi să-l utilizăm favorabil. Dacă îl utilizăm într-o manieră nu aşa de favorabilă, societatea ar trebui să mă grăbească să îl corectez. Totul depinde de cadrul social. Omul este rezultatul propriului mediu înconjurător şi de aceea trebuie să acţionăm fără presiune sau opresiune.

Toţi trebuie să urmăm cursuri pe tema noii lumi, de psihologie umană, relaţii între oameni, relaţii părinţi-copii, relaţii

între cupluri, educația copiilor, structura societății, istoria evoluției egoismului și să studiem sisteme globale și integrale prin modul de funcționare a corpului omenesc și a întregului univers. Trebuie să fim un pic mai mult conștienți de ceea ce se întâmplă în lume. Cu toate acestea, trebuie să învățăm toate lucrurile acestea într-un mod plăcut – fără teste, ci prin discuții și respect reciproc, în grupuri de studiu.

Nu va fi un curs la care studiezi și pleci acasă la sfârșitul zilei ci, mai degrabă, te vei afla într-o atmosferă specială deoarece trebuie să reușești să te cunoști pe tine însuți și lumea în care trăiești. Va fi asemănător cu modul în care învață copiii, deoarece dorim ca ei să cunoască şi lumea în care trăiesc și cum pot mai bine să folosească tot ce este în jurul lor.

Acum trebuie să ne dăm exact aceeași educație și nouă, "copiii maturizați", deoarece nu am căpătat-o atunci când eram copii. În realitatea, învățăm acum despre "mine" și despre "lume|, despre cum "eu și lumea" va trebui să devină "noi și lumea" și după aceea cum "noi și lumea" devin un singur "unu" integral.

Trebuie să educăm oamenii pentru o asemenea realitate pentru că Legea generală a Naturii este echilibrul. În consecință, trebuie întotdeauna să ne străduim să fim în cea mai confortabilă poziție. Totul tinde către echilibru. Trebuie să demonstrăm oamenilor că legile echilibrului acționează în fizică, chimie, biologie și zoologie. Prin urmare, societatea omenească trebuie și ea să fie organizată corespunzător acestei legi.

Acesta nu este misticism; este știință. Utilizând criza globală, Natura ne obligă să respectăm această lege. Pentru a o face, apelăm la experți din diverse domenii, cum sunt oamenii de știință și psihologii, pentru a ne asista la crearea viitoarei noastre societăți.

Pentru a face un rezumat, schimbarea trebuie să înceapă chiar în acest moment. Problema este că oamenii sunt obșnuiți mai mult cu răul decât cu binele. Bunicul meu, de exemplu, a fost un om foarte modest. El avea o saltea veche cu o adâncitură în mijloc. De-a lungul anilor, trupul lui a luat forma acestei adâncituri. Când i-am propus să-i cumpăr o saltea nouă, ca să nu mai doarmă ca într-o strachină, el m-a refuzat spunându-mi "Mi-e bine. M-am obișnuit deja cu ea".

Asta *nu* este o viață bună; este o obișnuință. Oamenii se obișnuiesc cu o mulțime de lucruri; s-au obișnuit chiar să se lupte între ei, iar obișnuința devine, în curând, o a doua natură. Obiceiurile șterg orice sentiment negativ și-l transformă în ceva firesc. Obiceiurile ne liniștesc cu familiaritatea lor.

Am stat de vorbă, odată, cu un om care petrecuse 25 de ani într-un lagăr de muncă în Siberia. Când a fost eliberat, nu voia să

plece. Nu avea nici-o idee cum să facă față afară deoarece întreaga lui lume fusese închisoarea. Aproape de închisoare era un oraș ai cărui locuitori erau cu toții foști condamnați. Ca și el, nu voiau să se ducă nicăieri, așa că se stabiliseră în acel oraș pentru tot restul vieții. Orașul se afla într-un loc foarte pustiu și nu era nimic acolo, dar deținuții eliberați nu-și puteau imagina cum ar face față în lume, în timp ce Siberia avea tot ceea ce le era clar și familiar.

De îndată ce ne vom simți unul pe celălalt, vom putea să descoperim rețeaua de conexiuni dintre noi, comunicațiile interioare de la inimă la inimă și de la minte la minte. Oamenii de știință susțin că suntem conectați într-un singur câmp, la nivel uman. Întocmai cum sunt câmpurile de forțe electrice, câmpurile de forțe magnetice și câmpurile de forțe gravitaționale, există și alte câmpuri de forțe. Știm că există un câmp de forțe ale gândurilor, în care cineva poate gândi ceva iar altcineva va înțelege instantaneu, sau cineva va dori ceva și altcineva va dori imediat același lucru. Există mulți oameni care sunt sensibili și pot detecta aceste lucruri.

Pe măsură ce studiem. Ne dezvoltăm sensibilitatea față de alții astfel încât începem să ne simțim și să ne înțelegem unul pe altul, chiar fără cuvinte. Putem ieși din noi și simți întreaga umanitate ca și când ne-ar fi rude, prieteni, ca și când ar intra din ce în ce mai adânc în inimile noastre, iar atunci noi avem sentimentul că și noi am intrat din ce în ce mai adânc în inimile lor.

Se formează o conexiune între noi, o conexiune ce nu are nevoie de Internet, cuvinte sau orice altceva. Mai curând, acest "limbaj de la inimă la inimă" este tot ceea ce ne trebuie. Este la fel ca îndrăgostiții care nu spun nimic ci se privesc pur și simplu în ochi și zâmbesc cu acele zâmbete prostești. Acel sentiment că sunt unul în inima celuilalt, este tot ce le trebuie.

Dar vorbim aici despre mai mult decât atât. Nu este numai un sentiment de infatuare. Mai degrabă e vorba de toate firele Internetului, toate modalitățile de comunicare, tot comerțul, cultura și educația ale căror experiență începe să fie trăită în noua "tehnologie lăuntrică". Descoperim deodată prin conexiunile interne un loc unde putem crea o nouă umanitate, o nouă lume plină de emoții și gânduri comune. Iar acolo, în lăuntrul nostru, în acea senzație, putem că creem o lume nouă, în întregime.

Aceste relații ne vor împlini în locul muzicii, literaturii, teatrului sau filmelor. Vom găsi totul în ele și nu va mai trebui să facem nici-o mișcare fizică pentru a fi inspirați de formele interioare ale conexiunilor noastre. Dacă toate formele de artă vorbesc despre impresiile omului, noi le vom simți în conexiunile noastre. Vom dezvolta tehnologii pentru nevoile noastre și vom petrece restul timpului bucurându-ne de viață.

Într-adevăr, plăcerea este un concept abstract. Pot să mă bucur de viață fără să produc munți de beton și sticlă în jurul meu. Elementul important este împlinirea *interioară*; pentru asta trăim.

Ce face un individ bogat sătul să aibă în bancă sume de bani cu 10 cifre ? El are un *sentiment*. Ceea ce contează este senzația. Dacă acei bani ar fi furați iar omul bogat nu ar afla, s-ar simți în continuare grozav. Cu alte cuvinte, putem să le prilejuim oamenilor atât de multe împliniri încât nu-și vor mai dori nimic altceva decât să-și întrețină trupul fizic, în timp ce împlinirea lor ca oameni va crește în mod constant.

Prin urmare, tot ceea ce constatăm dovedește faptul că trebuie să evoluăm prin noi înșine, să ne creem noi înșine următorul pas către viitorul nostru stadiu. Noi îl creem; fără să fim împinși cu forța de la spate. În schimb, în primul rând descoperim că suntem actualmente într-o situație mizerabilă și atunci vom începe de bunăvoie să construim un viitor mai bun. Cu toate acestea, vom ajunge la acest viitor mai bun dacă îl vom înțelege, îl vom accepta, și îl vom dori, și atunci îl vom construi noi înșine.

Următorul pas este clădirea unei omeniri fericite, în stadiul perfect, în care toți suntem împreună, uniți cu întreaga Natură.

CAPITOLUL 7

Munca și ocuparea forței de muncă în Lumea Nouă

PROGRAMUL NOSTRU ZILNIC ESTE PE CALE SĂ SE SCHIMBE

Astăzi mulți oameni sunt nesiguri și îngrijorați în legătură cu viitorul. Economiștii, finanțiștii și sociologii estimează că în curând sute de milioane în toată lumea nu vor mai avea de lucru. Nu vor avea nici-un venit și nici-o perspectivă de a avea vreunul. În conformitate cu statisticile, unul din șase oameni în Statele Unite se bazează pe bonuri de masă pentru cumpărături. Multe milioane primesc alte tipuri de ajutoare, fie că este vorba de o supă gratuită, donații de haine, Asigurări Sociale, sau toate la un loc.

Cu toate acestea, a nu avea un venit și a nu avea un loc de muncă sunt două probleme *diferite*. Prima problemă, lipsa unui venit, apare atunci când o persoană nu poate să se întrețină pe sine și familia sa, nu-și poate plăti facturile, nu poate economisi pentru bătrânețe și nu-și poate asigura copii în viitor. În absența unui venit, presiunea crește și devine anxietate.

Cea de-a doua problemă este șomajul. Cei care-și pierd locul de muncă își caută în mod normal un altul. Dar până să-și găsească un alt loc de muncă - proces care poate dura luni de zile poate chiar ani – ei au o mulțime de timp liber pe care trebuie să și-l petreacă într-un mod care să merite. De asemenea, zonele în care sunt șomeri devin adeseori zone ale criminalității, unde prostituția, drogurile și alte activități sociale negative sunt în creștere. Problema este că pentru a îndrepta situația, societatea va trebui să

plătească mult mai mult decât dacă i-ar angaja pe aceşti şomeri pentru a presta servicii sociale utile.

O persoană fără loc de muncă timp de mai mulţi ani este adeseori incapabilă să şi-l păstreze mai târziu. Chiar şi o persoană educată poate fi incapabilă să se angajeze într-un post pentru că, atunci când eşti şomer mai mult timp, nu mai ai starea de spirit pentru a fi angajat şi a-ţi păstra locul de muncă. Asta presupune capacitatea de a te supune, de a face ceva forţat, de a da socoteală şi de a te duce la muncă cinci zile pe săptămână.

Acest lucru constituie o problemă uriaşă pe care societate s-ar putea să nu fie în stare să o stăpânească. Drept urmare, frustrarea şi furia vor erupe sub formă de revoluţii şi răscoale când sute de milioane de oameni sunt incapabili să-şi găsească de lucru. Va fi ca un tsunami care va spăla întreaga planetă, o epidemie socială ce va exploda într-o ţară, şi care va genera nelinişti, proteste şi mişcări, ca un virus, de la o ţară la alta. Nimeni nu va fi scutit.

Cu alte cuvinte, problema concedierii oamenilor de la locul de muncă o constituie indolenţa şi proastele obiceiuri care se dezoltă în timp. Astăzi, societatea abia dacă mai poate să o lungească cu plata şomajului încă un an sau poate doi înainte de a-i lăsa pe şomeri să se descurce pe cont propriu.

Şi ce este cel mai rău, numărul celor care nu pot să-şi găsească de lucru este relativ mic. Dar dacă vorbim de milioanele care-şi pierd locul de muncă, deja nu mai este o problemă financiară. Nu este vorba de a le da unora care nu au dreptul un colac de savare, atâta timp cât ei nu-l cer. Dacă sunt milioane de astfel de oameni, ei vor avea ceva de spus la alegeri şi vor avea ceva de spus în cadrul protestelor. Avem deja exemple de unde poate duce un asemenea traseu. Ar putea fi mult mai rău decât Primăvara Arabă. De fap, ar putea fi o Primăvară Europeană sau o Primăvară Americană.

Problema este că nu i-am învăţat niciodată pe oameni despre care este rolul muncii în viaţa lor. Nu am parcurs atitudinea faţă de viaţă pe care o poţi dobândi - redefinind conceptul de a "nu avea de lucru". Aşadar, mai întâi, să clarificăm conceptul din spatele cuvântului "muncă" (a lucra).

Dacă ne uităm în istorie, constatăm că pe măsură ce am evoluat, pentru a obţine necesităţile traiului, ne-am îndepărtat din ce în ce mai mult de muncă. În schimb ne-am orientat către comerţ, industrie, cultură, educaţie, artă, legislaţie, contabilitate, modă, mass-media – niciunul dintre acestea nefiind un domeniu strict necesar pentru existenţă. Toate sunt mai curând secundare faţă de necesităţile noastre, deşi alcătuiesc 90% din ocupaţiile societăţii omeneşti.

Oamenii din marile oraşe nu lucrează în agricultură. Nu se ocupă cu creşterea animalelor şi nu lucrează în industrie. Ei îşi câştigă traiul prestând altora, în diverse feluri, servicii care nu sunt necesare pentru subzistenţă.

De fapt, milioane de oameni în marile oraşe ar putea, potenţial, să rămână fără locul de muncă şi să fie incapabili de a se întreţine singuri. Ei nu-şi pot furniza singuri hrana iar, în cazul unui cutremur economic şi a unor disponibilizări în masă, cum vom întreţine miliardele de oameni care trăiesc în marile oraşe ?

Până acum aproximativ 200 de ani, oamenii lucrau relativ multe ore pe zi, dar nu existau maşini, şi nici tehnologia modernă. Aşadar, ceea ce produceau era folosit pentru supravieţuirea personală. În acele timpuri, abia dacă existau câţiva furnizori de servicii în meserii ce nu erau necesare pentru supravieţuire.

Ulterior, industria şi tehnologia s-au dezvoltat iar, astăzi, o singură unitate industrială poate produce mii de maşini zilnic. Magazinele au o asemenea abundenţă de produse alimentare încât nu mai este nevoie să preparăm nimic acasă. Utilizând instrumente precum cuptorul cu microunde, putem prepara mâncarea repede şi fără efort, spre deosebire de numărul mare de ore şi munca necesare pentru gătit în trecut.

Forţându-ne în permanenţă, am dezvoltat un nou mod de viaţă, modern. Am dezvoltat tehnologiile care să ne permită să creem tot ce avem în jurul nostru. Drept rezultat, odată cu progresul, ni s-a oferit timp liber din abundenţă şi l-am umplut cu numeroare ocupaţii care nu au nimic de-a face cu necesităţile, deşi am putea să le considerăm ca atare.

De exemplu, în loc de un medic generalist avem acum sute de medici specialişi, mii de instrumente şi mii de medicamente. Drept rezultat, suntem complet confuzi. Folosim numeroşi consilieri, contabili, economişti, finanţişti şi bancheri. Există o întreagă industrie financiară, o industrie a comerţului internaţional. În ultimii 200 de ani, ne-am înconjurat de afaceri care nu au nici-o valoare sau justificare reală.

Un bun exemplu de afacere împovărătoare, excesiv de pretenţioasă şi, în mare măsură, inutilă este sistemul de sănătate. În ultimii 50 sau 60 de ani, medicina a devenit o afacere de multe milioane de dolari. Există numeroase analize medicale, medicamente, experţi, instrumente şi vaccinuri. Dar pe lângă aceste îmbunătăţiri evidente, mecanismele de sănătate au devenit exacerbate şi expandate sub forma unei afaceri al cărui scop este profitul de pe urma oamenilor, mai mult decât servirea acestora.

O cotă semnificativă a bugetului naţional merge către sănătate, deşi oamenii mai trebuie să plătească şi asigurarea medicală privată. Ne-am pierdut încrederea în medici deoarece

mintea lor este orientată către propriul profit, spre deosebire de medicii din trecut a căror loialitate era dedicată exclusiv maximizării sănătății pacienților lor. Astăzi, fără asigurarea de sănătate privată, nu poți avea o îngrijire medicală decentă.

Dacă eliminăm din sistemul de sănătate acele elemente ce reflectă ego-ul, specula, puterea și succesul, vom descoperi că în marea lui majoritate este inutil.

Astăzi, cei mai mulți doctori se specializează în domenii specifice ale medicinii. Dacă acest lucru se justifică în unele cazuri, ar fi mai de apreciat dacă am elimina problemele cauzate de lucrurile importante din viața noastră, locurile de muncă, frustrările, presiunile și diversele variante de poluare pe care le creem.

Este ușor să demonstrezi că dacă trăiești fără presiunea de a acumula ci, mai degrabă, lucrezi la a deveni mai social, întrând într-o societate sănătoasă, fericită și bucurându-te de relații pozitive, sistemul tău nervos și restul sistemelor tale fizice vor primi o susținere sănătoasă. Atunci probleme precum poluanții, steroizii din mâncare și alte probleme ale vieții moderne vor înceta să existe. Când vom privi aceste elemente ca pe un singur mecanism, interdependent, vom constata că atunci când trupul omului este echilibrat, are loc o vindecare generală - în familii, în indivizi și în societate.

Am privit odată la TV ceremonia din noaptea de absolvire a tuturor facultăților de drept din Israel, o țară cu șapte milioane de oameni. Un stadion era plin cu absolvenții și rudele lor. M-am întrebat, de ce societatea are nevoie de atâția avocați ? Este pentru că în permanență avem nevoie să ne protejăm unii de alții ?

De ce avem nevoie de contabili și sitemul complex de impozitare ? Nu am fi avut nevoie de astfel de profesioniști dacă am fi muncit pentru a ne asigura noi înșine nevoile pentru noi și familiile noastre și ne-am fi petrecut restul timpului învățând cum să creem o societate dreaptă, contruită în baza dreptății sociale și a garanției reciproce.

Dar problema principală este aceea că ne umplem timpul cu ocupații ce au ca scop prioritar satisfacerea impulsurilor și pasiunilor noastre. În timpul rămas nu facem decât să ne jucăm în loc să facem ceva important, cum ar fi să ne ocupăm de aspectele noastre *umane*. În loc să ne pierdem timpul ar trebui să ni-l petrecem învățând un sistem care să ne permită să creem o societate a garanției reciproce.

Dacă ne analizăm modul de viață actual, vom descoperi că muncim zece până la douăsprezece ore pe zi. Ne trezim devreme, le spunem la revedere copiilor, îi plasăm la creșe de când au câteva luni și ne grăbim la muncă, unde ne petrecem cel puțin opt ore.

Seara, venim acasă, ne oprim să cumpărăm ceva de mâncare și să-i luăm pe copii. Când ajungem acasă, avem multe lucruri de făcut în ultima clipă cum ar fi să-i hrănim pe copii, să-i spălăm și să-i punem în pat. Suntem într-o permanentă presiune.

Odată ce copii au adormit, putem fie să terminăm mărunțișurile pe care le-am lăsat când am plecat la muncă, fie să ne uităm la televizor sau să navigăm pe Internet. Așa se termină ziua noastră. Dacă mergem într-o vacanță, este pentru că la locul de muncă se plătește bine. Munca a devenit centrul vieții noastre, acesta fiind motivul pentru care este atât de greu pentru noi să facem față fără ea.

Ne-am *obișnuit* să fim într-o permanentă cursă a șoarecelui, într-atât ne umplem timpul cu munca. De aceea ne întrebăm: "Ce o să mă fac atunci când mă voi pensiona ? Aș putea să înnebunesc neavând nimic de făcut." Când începem să fim interesați de o persoană, aflăm ce face pentru a-și câștiga viața, nu ce este ca persoană, ce o interesează, care îi sunt hobby-urile și care ar putea să-i fie preferințele.

Ocupația este, cu siguranță, ceea ce contează cel mai mult. Identitatea și statutul cuiva sunt determinate de locul pe scara ocupațiilor și de banii pe care îi câștigă. Cu alte cuvinte, nu analizăm oamenii ci *pozițiile* lor.

De la începutul revoluției industriale, părem să fi pierdut umanul din Om. În timp ce am dezvoltat industria, comerțul și afacerile, ne simțim totuși ca niște sclavi ai propriilor ocupații. Cel mai important lucru de făcut pentru noi este să reușim la locul de muncă; acesta a devenit punctul central al vieții noastre.

Spus altfel, suntem născuți să muncim și ne pregătim pentru asta pe parcursul primului deceniu al vieții noastre. Mulțumită progreselor medicinii, putem trăi zece până la douăzeci de ani după anii de muncă, dar atâta timp cât suntem puternici și sănătoși, lucrul important este munca. Singura întrebare pe care trebuie să o avem în vedere este dacă: "Pentru asta ne-am născut și pentru asta existăm ?"

La începutul epocii industriale, Karl Marx spunea că dezvoltarea industrială ar putea să nu continue în forma sa actuală. El se concentrase pe natura evoluției, care trebuie întotdeauna să se termine cu o criză. Totuși, la acea vreme nu exista o conștientizare a problemelor ecologice pe care industrializarea le-ar aduce – ruinarea planetei, epuizarea resurselor naturale cum sunt gazele, petrolul, apa, pământul fertil și problema centralelor nucleare.

În plus, am dezechilibrat sistemele Naturii. În mod clar, nu putem să ne mai comportăm ca înainte. Criza actuală impune o schimbare.

Familiile noastre s-au dezvoltat de asemenea sub forma unor structuri familiale deformate, cu copiii plecați de acasă toată ziua și o dezbinare între soți și soții care sunt ocupați în afara casei în cea mai mare parte a zilei. Drept rezultat, nu ne dezvoltăm ca ființe umane. Suntem în întregime concentrați pe profesii și toate gândurile legate de dezvoltare sunt concentrate pe lucru, pe cursuri și instruire profesională.

Criza din ziua de azi este rezumatul și concluzia evoluției noastre din ultimile două secole. Din vremea lui Marx, mulți au prezis că acest mod de gândire - muncă, muncă și iarăși muncă - va ajunge într-un punct mort. În anii '60, unii au prezis că dacă omenirea ar fi continuat să meargă pe calea de atunci, lumea nu ar mai fi putut să existe. Totuși, cei mai mulți dintre noi am privit viața dintr-o perspectivă egocentristă; eram orbi și insensibili. Nu voiam să recunoaștem faptul că eram pe cale să ruinăm Pământul, să ne distrugem pe noi, copiii noștri și viitorul nostru.

Acum când criza este aici, nu mai avem de ales decât să transformăm totul. Dar în ce direcție ar trebui să pornim mai întâi ? În primul rând, criza va "curăța" întreaga societate omenească. Ca atunci când iei o haină și o scuturi de praf, criza va curăța toate acele profesii și roluri care nu sunt necesare existenței umane. Aceste profesii constituie cauza dezechilibrului în Natură deoarece sunt inutile și nu ne fac decât să trăim mai greu. Ele ne constrâng de asemenea să muncim mai multe ore decât este necesar pentru întreținerea de bază. Aceste profesii fac rău atât societății cât și pământului în general.

Criza va pune capăt și tendinței de a pune preț pe ocupația cuiva sau pe condițiile de muncă și nu pe *cel în cauză*. Ne vom relaționa cu latura umană a celor din jurul nostru, aceea pe care fiecare dintre noi trebuie să o întregim.

Scopul Creației, așa cum ne apare urmare evoluției noastre, este acela de a ne aduce într-o societate unică, integrală, în echilibru cu întreaga Natură. Acum descoperim că această criză globală ne constrânge să facem exact acest lucru. Fie că ne place sau nu, pentru a ne pune din nou viețile în ordine, trebuie să ne conectăm.

Pentru a ne conecta, trebuie să învățăm cum să reorganizăm întreaga noastră societate. Pentru că, treptat, suntem forțați să renunțăm la ocupațiile noastre, trebuie să ne dedicăm timpul rămas disponibil, ca urmare a lipsei locurilor de muncă, învățării modului în care să ne transformăm pe noi înșine. Trebuie să începem să creem conectarea integrală, reciprocă și să ajungem la garanția reciprocă. Trebuie să ne schimbăm, să găsim umanul din noi și să facem ca acesta să contituie o latură vitală a noii societăți unite.

Pentru a pune bazele unei astfel de societăți, avem nevoie de Educația Integrală, care va fi accesibilă tuturor. Trebuie să înființăm o rețea care să ne țină ocupați ca și înainte, cu excepția faptului că activitățile noastre vor fi împărțite în două ore de muncă și șase sau șapte ore de activități de instruire.

În timpul acestor ore, vom învăța, internaliza și ne vom schimba alături de alții astfel încât să putem pune bazele acestei societăți integrale. După aceea, îi vom aprecia pe oameni ca ființe umane, în funcție de eforturile și reușita lor în a fi umani, și nu în concordanță cu poziția sau ocupația lor.

Aceasta este o sarcină uriașă dar, fără a o realiza, nu ne vom ridica la următorul nivel pe care Natura ni l-a pregătit, care se revelează datorită crizei actuale. Criza ne arată care este stadiul nostru următor. Ne arată imperfecțiunile din noi, în comparație cu următorul stadiu. Constatăm că trebuie să punem ordine în familiile noastre, în educația copiilor noștri, în relațiile dintre soți, dintre vecini, dintre națiuni și, apoi, în relația cu întreaga omenire, și cu tot ce am făcut în Natură, căreia până acum nu i-am făcut decât rău.

Pentru a reuși toate aceste lucruri, va trebui să ne schimbăm dinăuntru. Trebuie să înțelegem cât de dependenți suntem unii de alții și să tragem concluziile corecte. Altfel spus, trebuie să ne creem pe noi ca oameni, ceva ce nu am făcut niciodată până acum deoarece nu am simțit că ar fi necesar.

De-a lungul istoriei, am fost îngrijorați în legătură cu modul în care ne-am câștigat existența și ne-am asigurat traiul. Într-adevăr, până acum circa 200 de ani, trebuia să ne îngrijim de necesitățile vieții. În ultimele două secole, însă, industria și tehnologia au evoluat într-atât încât produc *lucruri inutile*. În prezent ne-am supra-dezvoltat industriile. În realitate, acum este timpul să "recunoaștem răul", este momentul în care realizăm că ego-ul ne-a împins să ne utilizăm capacitățile într-un mod eronat, și ne îndreaptă într-o direcție greșită.

În loc să ne oferim nouă înșine un supliment de șase sau șapte ore eliberate de grija pentru nevoi, am dedicat aceste ore unor lucruri inutile. Acum, mulțumită crizei, am realizat în fine că trebuie să eliberăm acest timp și să-l dedicăm pentru a ne clădi ca ființe umane.

Ca și copiii noștri, avem nevoie de educație. Până acum, am fost preocupați în primul rând de a le da copiilor noștri o educație care să le asigure o meserie. N-am dat aproape deloc atenție formării noastre ca ființe umane. În schimb, am pus accentul pe a avea o slujbă și a învăța cum să-i manipulăm pe toți în așa fel încât să-i întrecem pe alții.

Acum trebuie să ne concentrăm educația noastră pe edificarea noastră și a copiilor noștri, ca ființe umane. Când o vom face, vom cunoaște o lume bună, integrală, toate crizele care ne afectează astăzi vor dispare și se va naște o nouă lume.

Schimbarea va fi de așa natură încât nu vom mai percepe viața ca muncind de dimineața până-n noapte, cu numai două ore seara - în cel mai bun caz - pentru a ne vedea familia și a alerga să facem ultimele comisioane. Trebuie să ne transformăm viața în ceva complet diferit. Trebuie să construim sisteme în care toți să lucreze numai numărul de ore necesar și să-și petreacă restul timpului învățând, instruindu-se și educându-se. De fapt, este momentul să schimbăm întreaga noastră structură socială. Aceasta este provocarea cu care ne confruntăm acum.

În cea mai mare parte, în acest moment, vedem criza globală legată de comerț, industrie și finanțe. Totuși, avem probleme și cu atmosfera Pământului, dezintegrarea familiilor, criza din educație, cultură și practic cu tot ceea ce facem. Cele două crize majore care ne afectează sunt criza financiară și cea ecologică. Aceste crize ne pun în pericol viața: sistemul financiar provoacă stres, revoluții, războaie și răzmerițe, iar sistemul ecologic completează criza cu lipsa de alimente și clima extremă.

Într-adevăr, costul dezastrelor naturale în anul 2011 a fost printre cele mai ridicate vreodată în întreaga lume. Aceste costuri au atins suma de 35 miliarde de dolari americani, datorită unei creșteri semnificative a acestor evenimente în comparație cu anii precedenți. Astăzi, prețul dezastrelor cunoaște o tendință crescătoare. Experții prezic faptul că daunele provocate de clima extremă și dezastrele naturale cum sunt tsunami și cutremurele, tornadele și uraganele, vor provoca daune enorme și vor afecta mult mai mulți oameni decât înainte. Putem constata încă efectele cutremurului urmat de tsunami, în Japonia, în anul 2011.

După cum se dovedește, aspectele ecologice sunt legate și de echilibrul economic. Ne este greu să înțelegem faptul că noi suntem cei care provocăm dezechilibrul din Natură și nu numai prin epuizarea resurselor naturale. Mediul care susține viața pe Pământ constă dintr-un înveliș foarte subțire, dedesubtul căruia există o masă uriașă de magmă în mișcare. Continentele sunt mici porțiuni de pământ, care încalecă oceanele ca niște coji de uscat încins. Aceste coji sunt singurele zonele locuite de pe Pământ și cu toate astea le secătuim solul de toate mineralele, inclusiv petrolul și gazele.

Oamenii de știință prevăd că, atunci când calota de ghiață polară se va topi datorită încălzirii Pământului, nivelul apei în oceane ar putea crește cu mai mult de 20 de metri peste nivelul actual. Gândiți-vă ce suprafață de pământ va fi acoperită de apă,

cât de mulți oameni vor pieri și imaginați-vă ce tip de viață vor trebui să ducă cei rămași.

Ne confruntăm cu dezastre teribile iar ego-urile noastre ne țin legați la ochi. În realitate, dacă nu am fi trecut prin criza financiară, nu am fi sesizat nimic până în ultimul moment. Ne-am fi aflat într-o situație de "mănâncă, bea și fii vesel, pentru că mâine vom dispărea". Dar problema este că nu se întâmplă mâine. Chiar azi, există pericolul unor tulburări civile violente care vor face ca guvernele și guvernarea să se simtă neajutorate.

Din acest motiv, trebuie să începem să-i educăm pe oameni, să ameliorăm conexiunile dintre ei și să-i aducem în acea stare care trebuie să înceapă să existe între noi. Criza este numai un simptom al conexiunilor greșite, care ne arată că nu mai putem continua în direcția în care am pornit cu două secole în urmă.

Marx a pus în discuție faptul că este nechibzuit ca omenirea să continue pe același drum pentru că va sfârși într-o criză. El era împotriva revoluțiilor și spunea că schimbarea trebuie să vină ca urmare a unei dezvoltări *treptate* iar oamenii trebuie să fie evoluați și educați. El a prezis că vom ajunge într-un punct în care nu va mai fi de lucru iar oamenii vor ieși în stradă și se vor răscula, ceea ce se întâmplă în zilele noastre. De aceea el a sugerat că, în loc de dezvoltare tehnologică, avem nevoie de o dezvoltare a oamenilor.

Succesorii săi au părăsit ceea ce era important, au păstrat ceea ce era lipsit de importanță - schimbarea sistemului de guvernare - și au decis că primul lor scop era instaurarea unui regim comunist. Cum s-ar fi putut întâmpla, însă, acest lucru dacă populația nu și-o dorea iar cei bogați și-l doreau încă și mai puțin ? Soluția a fost generarea unei revoluții.

Percepția oamenilor referitor la comunism a fost teribil de distorsionată de cei care au ajuns la putere după Marx și Engels. Engels l-a înțeles mai mult sau mai puțin pe Marx, dar conducătorii care au urmat în Uniunea Sovietică au creat o percepție denaturată a acestei ideologii.

Pe măsură ce te uiți la progresul istoriei și la modul cum se petrec schimbările, în valuri de transformări și de dezvoltare a societăților și a mișcărilor, constați cum unii oameni se ridică deasupra celorlalți și dirijează procesul istoric. Acest lucru se întâmplă nu prin ceea ce fac ei, ci prin acțiunea unui imens sistem, global care ne conduce la concluzia că *trebuie* să învățăm cum să devenim asemănători acestui sistem.

În ziua de azi am devenit critici și dorim să schimbăm drumul pe care ne-am aflat în ultimele două secole. Ne-am eliberat de utilizarea industriei și tehnologiei, dar în loc de a ne bucura de timpul liber, am creat obiceiul orelor suplimentare cu care nu

facem decât să ne ruinăm planeta și propria noastră viață; am devenit sclavii industriei noastre.

Exact aceste ore suplimentare sunt cele de care trebuie să ne eliberăm pentru a putea să învățăm să devenim *umani*. Trebuie să vedem viața dintr-o nouă perspectivă, printr-o percepție integrală, care constituie scopul nostru principal. De aceea a fost făcut omul și acesta este scopul pentru care am evoluat în toți acești ani.

Pe scurt, avem de ales între a degenera în regimuri de extremă dreapta și un al treilea război mondial, sau a implementa Educația Integrală, care ne va conduce la echilibru. Ne aflăm astăzi la o răscruce de drumuri: fie lăsăm ego-urile din noi să ne conducă, fie activăm Educația Integrală în conformitate cu legea Naturii pentru a ajunge la un echilibru complet.

Cu Educația Integrală ne vom modifica percepția în așa fel încât nu vom mai privi viața ca pe o sclavie a unei slujbe, sursa noastră de subzistență. Mai degrabă vom învăța să ne vedem pe noi înșine ca demni de respect și totodată să ne respectăm noi pe noi înșine, iar împreună cu mediul nostru înconjurător, va trebui să începem să proiectăm noua umanitate și astfel să atingem plenitudinea.

Atunci când vom începe să trăim experiența sistemului integral, vom începe să simțim desăvârșirea și perfecțiunea Naturii, iar această senzație ne va umple și ne va împlini. Societatea noastră va deveni pentru noi o singură entitate și, cu entuziasm, inspirație, cu aceeași dorință și aceeși gândire, vom intra în stadiul care ne va reînsufleți. Nu ne vom mai simți singuri deoarece vom fi parte a unui sistem complet.

CAPITOLUL 8

O altă formă de Dezvoltare

O UTILIZARE CONSTRUCTIVĂ A EGO-ULUI

Vrem să ne vedem trăind într-o nouă generație. Am vrea să vedem că cel puțin copiii noștri vor ajunge acolo. Nu vrem ca ei să crească într-o societate a competiției în care vor trebui permanent să se apere de alții, în care țările sunt într-un permanent conflict și sub amenințarea distrugerii cu arme nucleare, pe care le-am făcut atât de abundente.

Nu ne dorim ca și copiii noștri să treacă prin aceleași chinuri prin care am trecut noi și care încă se amplifică. Nu ne dorim, de asemenea, ca ei să trăiască într-o societate în care este imposibil să ieși afară după apusul soarelui, în care nimeni nu știe ce se poate întâmpla în clipa următoare, sau în care condițiile de trai se înrăutățesc cu fiecare an.

Rata divorțurilor crește și, la fel, numărul celor care suferă de depresie, disperare și stres, ceea ce duce la creșterea ratei sinuciderilor. A crescut chiar și numărul bolilor rezistente la medicamente ca și numărul violurilor și a altor forme de abuz.

Se constată de asemenea o creștere în toată lumea a șomajului, ca și o creștere a incidentelor de violență la școală și a dependenței de alcool și droguri. Simultan, a crescut, peste tot în lume, numărul locurilor în care pot avea loc conflicte datorate lipsei de alimente și problemelor de securitate, și cel al tulburărilor sociale și al revoltelor.

Dezastrele naturale au devenit mai frecvente iar tsunami-urile, cutremurele, erupțiile vulcanice, uraganele și tornadele se petrec mult mai des. Defecțiunile tehnice, cum sunt scurgerile de

ţiţei, provoacă de asemenea catastrofe de mediu şi, cu fiecare an, astfel de tragedii devin din ce în ce mai frecvente.

Suntem într-o situaţie cu adevărat periculoasă. Oamenii au încetat să mai sesizeze pericolele, nu pentru că nu ar exista ci pentru că nu putem să ne gândim la ele, aşadar preferăm să ne rupem de realitate şi să ne lăsăm "în voia curentului". Cu toate acestea, dacă am sta şi ne-am gândi la ce tip de lume le lăsăm copiilor noştri, vom înţelege că nu le asigurăm o viaţă bună, paşnică şi sigură, care să le ofere mulţumire, căldură şi încredere.

De-a lungul istoriei, am evoluat odată cu ego-urile noastre în permanentă creştere, care ne-au împins să ne dezvoltăm şi să descoperim noi forme de viaţă socială, politică şi economică. Am dezvoltat ştiinţa şi tehnologia, am făcut multe lucruri măreţe folosind dorinţa noastră de a evolua şi a prospera. Acum, însă, am rătăcit drumul; nu ştim cum să punem în aplicare enormele posibilităţi care ne stau la îndemână.

Astăzi omenirea este ca un grup de oameni care s-au pierdut în deşert, neştiind încotro să o apuce. Liderii lumii, cei care iau deciziile, gânditorii şi savanţii se adună în diverse întruniri, cum sunt G7, G8 sau G20 şi, cu toate astea, nu ştiu ce hotărâri să ia. Nu au nici-un plan de salvare pentru ţările lor sau pentru lume.

Ego-urile noastre ne stimulează în permanenţă, dar ce se va întâmpla dacă vom continua să ne dezvoltăm ca până acum ? Dacă o facem, am putea să sfârşim printr-o distrugere în masă, foamete, epidemii şi o catastrofă climatică şi ecologică. Există vreo altă formă de dezvoltare pentru care am putea să optăm ?

Ştim că omul de dezvoltă cu ajutorul mediului social. Suntem literalmente produse ale influenţei acestuia, aşadar nu ar trebui oare să ne creem un mediu care să ne dezvolte şi datorită căruia să ne dezvoltăm într-o direcţie pe care am ales-o ? Poate că tocmai asta este ceea ce trebuie să facem în generaţia noastră.

Există un motiv serios pentru care Natura nu ne mai constrânge să ne dezvoltăm ca până acum. Este ca şi cum Natura ar sta în aşteptare. Acum avem cunoştinţele şi sensibilitatea şi, poate, şi mijloacele cu care să organizăm o societate în aşa fel încât, pentru prima oară în istorie, să fim capabili de a ne stabili propria dezvoltare.

Ar putea fi urmare a faptului că, după milenii de dezvoltare obligatorie prin Natura lucrurilor, avem acum suficiente informaţii, minte şi capacitate analitică, pentru a dezvolta, noi înşine, un mediu înconjurător care să ne facă să progresăm. Acum, singura noastră opţiune este aceea de a ne plasa într-un mediu bun şi să-l lăsăm să ne formeze cum trebuie.

Dacă utilizăm puterea mediului în mod corespunzător, vom putea să ne corectăm propria noastră natură. În loc să fim

egocentrici, trebuie să învățăm să utilizăm ego-urile noastre pentru a construi un bun mediu înconjurător. Până acum am fost orbi, atâta timp cât se vede unde ne-au dus ego-urile noastre și ce ne-au făcut, și putem deja să vedem că nu mergem în direcția bună, către prosperitate, siguranță și pace a minții.

Trebuie să ne creem un mediu corect care să ne transforme în oameni buni ce-și folosesc energiile și abilitățile în mod constructiv. În felul acesta, nu va trebui să construim nimic de la început - cu excepția unui nou mediu înconjurător.

Am putea crea un mediu similar modului în care am creat un mediu înconjurător pentru copii - unde fiecare copil primește educația potrivită iar mediul este dirijat de educatori care știu cum să folosească în mod constructiv energiile copiilor.

Dezvoltările noastre în domeniile tehnologiei, economiei și comerțului ne permit să alocăm o mare parte din timpul și energia noastră creerii noului mediu. În realitate, optzeci de procente ar trebui să fie suficiente pentru crearea mediului înconjurător și numai 10-20 de procente ar trebui să fie dedicate pentru cele ce ne sunt necesare pentru a ne susține.

Cercetările indică faptul că 10% din populația lumii are, în mod natural, înclinații pentru a-i ajuta pe alții. Ei se antrenează în organizații caritabile, îi ajută pe cei săraci și bolnavi, lucrează în cantine pentru săraci și călătoresc în locuri îndepărtate pentru a-i ajuta pe cei aflați în situații disperate.

Totuși, asemenea idealiști sunt prea puțini. Dorința lor de a-i ajuta pe alții este și ea născută din ego-ul care îi împinge să facă asemenea acțiuni. Deși s-ar putea ca ei să aibă dorința de a-și dedica viața pentru binele și progresul societății, acești născuți în mod natural "egoiști-altruiști" nu au tipul de concentrare specific noii educații. Mai degrabă, ei se concentrează în special pe oameni obișnuiți care își urmăresc numai propriile avantaje. Ideea este ca toți să adopte transformarea pozitivă astfel încât lumea să se schimbe, iar toate aceste forțe care în prezent concură la distrugerea lumii să fie întoarse în beneficiul Omului.

Singurul instrument pentru inducerea unei asemenea schimbări este, cu certitudine, educația. Educația constă dintr-o serie de măsuri pentru învățare și furnizarea de informații. Trebuie să punem la punct cursuri, un mediu virtual, cultura, teatrul, muzica, filme și cărți, toate acestea urmând a înfățișa mediul ce trebuie creat în noua lume.

Deși mai avem, încă, de transformat aceste schimbări în realitate, putem să ne educăm pe noi înșine prin crearea unui mediu pentru adulți întocmai celui pe care-l vom crea pentru copii. Adică ne vom ridica la un nivel mai înalt, mai matur, de la care vom construi sistemul care ne va afecta în modul cel mai pozitiv.

Procedând astfel, oamenii vor fi "invadați" de o multitudine de exemple care vor ilustra toate modurile prin care putem fi afectați de lumea exterioară, până la punctul în care ne vom obișnui să fim influențați de exemple. După care vom ști cum trebuie să ne comportăm. Nu avem altă opțiune deoarece mediul înconjurător ne va influența să procedăm așa, pentru că deja știm care este puterea influenței mediului asupra noastră.

Chiar dacă o facem în mod artificial, exemplele pe care le vom primi tot ne vor afecta. Chiar dacă aceste exemple vor proveni din surse diferite, uneori împotriva dorinței noastre, ele vor funcționa totuși, la început fără voia noastră iar după aceea din proprie voință. Încetul cu încetul le vom accepta deoarece obișnuința ne va deveni o a doua natură. Vom fi doritori să adoptăm noile valori pentru copiii noștri și de dragul propriei nostre siguranțe și pentru un viitor mai bun. Acum, trebuie să începem să ne organizăm în direcția acestui nou mod de viață.

Toate crizele prin care trecem, toate situațiile din jurul nostru, în tot ceea ce facem, sunt în prezent manifestări ale unor greșeli pe care nu le mai putem îndrepta în natura noastră. Prin urmare, mai întâi trebuie să înțelegem că "noua viață" presupune să ne-o putem imagina și visa. Noua viață constă în cele mai bune condiții, chiar utopice. De aceea, în primul rând trebuie să ne cufundăm în acest vis.

În mod clar, cea mai bună și mai sigură condiție pentru întreaga lume este aceea de a forma o singură familie, armonioasă, trăind în spiritul atenției reciproce, în care fiecare depinde de toți ceilalți, bunăstarea fiecăruia depinde de bunăstarea întregii societăți, în care toți sunt pentru unul și unul este pentru toți. În consecință, fiecare membru al societății va face tot ce-i stă în putință pentru binele tuturor, întocmai cum astăzi muncim pentru binele nostru și de dragul familiei noastre. În schimb, fiecare va primi ceea ce îi trebuie pentru subzistență, în timp ce muncește pentru bunăstarea societății.

Cu siguranță, oamenii sunt foarte diferiți. Societatea omenească este diversă, cu o multitudine de religii, credințe și obiceiuri. De aceea, trebuie să îi tratăm pe toți cu înțelegere și respect, incluzând fiecare segment sau sector al societății omenești. Trebuie să facem loc pentru toată lumea și să respectăm angajamentele și obiceiurile oamenilor. Ideea este de a nu turna într-o singură formă pe toată lumea sau să ștergem diferențele și să impunem o cultură uniformă pentru toți. Dimpotrivă, ideea este ca fiecare să rămână așa cum este și să adauge societății noastre spiritul bun care există între noi.

Numai tipul de educație care îi modifică treptat pe oameni ne va stimula în direcția marilor schimbări din structura noastră

socială, structura politică și relațiile internaționale. Schimbarea va duce la desființarea granițelor internaționale și, în cele din urmă, la desființarea chiar a statelor, urmând să se creeze o singură omenire globală, "circulară".

Nu stabilim legi și structuri cadru, în afară de faptul că tot ceea ce facem trebuie să fie în favoarea omenirii integrale. Totul trebuie să fie făcut, de asemenea, prin propria noastră voință, ca urmare a influenței unui mediu înconjurător corect care să ofere un sentiment al apartenenței, alături de capacitatea de a face concesii și a fi atent cu ceilalți până la a-i iubi. În felul acesta vom clădi viitorul.

Trebuie să înțelegem că este nevoie să ne organizăm pentru a face față amenințărilor cu care ne confruntă viața în ziua de azi - creșterea costului vieții, criza din educație, cultură și toate celelalte lucruri din jur cărora le sunt expuși copiii noștri. Trebuie să ne luptăm cu abuzul de droguri și alcool, prostituția și slaba educație, astfel încât copiii noștri să poată reuși în viață.

Trebuie să ne "tratăm" pe noi înșine cu ajutorul unui mediu înconjurător corect pe care-l vom construi cu sprijinul educatorilor, psihologilor și oamenilor care înțeleg modul în care societatea ar trebui construită, și cât de mult ne poate afecta acesta. Este imperios necesar ca noi toți să considerăm binevenit acest mediu iar, noi și copiii noștri, să dorim să fim influențați de el. Va trebui să începem să creem astfel de sisteme până când toți se vor afla sub influența lor benefică și vor începe să se schimbe.

În mod firesc, trebuie să punem la punct aici un sistem de comunicații, un sistem de educație, un sistem de diseminare a informațiilor și un nou sistem de valori. În acest sens, avem nevoie de numeroși profesioniști din partea tuturor agenților de influență existenți.

Cu toate acestea, nu vom proceda așa cum o fac cei care controlează guvernul și mass-media, manipulând oamenii în propriul lor interes utilizând toate mijloacele de care dispun. Dimpotrivă, vom face aceste lucruri *alături* de oricine, explicând cu claritate ceea ce facem. Construim anvelopa acestui mediu astfel încât să ne influențeze, însă cu participarea maselor, cu toți oamenii, în așa fel încât *noi toți* să facem împreună progrese în modul de a percepe și a înțelege propria noastră edificare.

Așadar, prin auto-edificare, oamenii se vor ridica la nivelul de autonomie și vor participa la propria lor educație. Toți vor fi implicați în crearea mediului înconjurător care, în schimb, îi va dezvolta.

Dacă facem toate aceste lucruri, există speranța că, pornind de la un grup de oameni care s-au pierdut în deșert, vom contrui pentru noi un viitor bun. Acesta nu va fi un viitor utopic sau

fantastic ci unul foarte real, în care ne vom dezvolta în concordanță cu capacitatea noastră de a fi educați, schimbându-ne reciproc prin această anvelopă pe care o construim.

În această manieră reciprocă, vom îmbunătăți permanent această anvelopă - mediul pe care l-am creat - pentru a ne educa ceva mai mult. Şi de fiecare dată când vom ajunge la un alt nivel de educație, vom reconstrui și reconforma un mediu care să continue să ne influențeze prin judecăți limpezi și cerințe mai înalte.

Astfel, ne vom afla într-o permanentă stare de mișcare, datorită auto-analizei și auto-recunoașterii, și vom extrage ce e mai bun din noi, pentru ca pornind de la situația din prezent, să urcăm chiar sus pe scara reciprocității, bunăvoinței, respectului și iubirii.

Pentru prima oară în istorie, nu evoluăm împinși de ego. Dimpotrivă, evoluăm prin auto-educație folosindu-ne de mediul înconjurător. Devenim mai puțin egoiști, mai amabili și mai cooperanți. După aceea, marea criză a omenirii - care a explodat datorită lipsei de educație integrale a omului timp de milenii - va fi rezolvată, iar Omul, ca centru al Creației, se va afla la un nivel care-i va permite să creeze un mediu înconjurător favorabil și convenabil. În felul acesta Omul și întreagul glob vor desăvârși corecția unul prin celălalt.

Sloganurile pe care le auzim strigate în timpul protestelor, peste tot în lume, de către aceste mase care cer dreptate socială, distribuire corectă, împărțirea profiturilor, un trai demn și locuințe pentru tota lumea, spun în acest moment: "Putem să o facem. Să contruim noi înșine o astfel de societate. Planeta noastră este pregătită; are tot ce trebuie; depinde de noi cum o utilizăm."

Astăzi constatăm că oamenii au o opinie, o voce și putere atunci când se conectează și cer ceea ce au nevoie cu adevărat, atunci când cererile sunt realmente relevante. Nu este cazul atunci când cererea este pentru lucruri de care se vor bucura numai o mică parte dintre oameni, în timp ce restul sunt uitați. Prin urmare, speranța de a avea o viață decentă, deasupra limitei de sărăcie, o viață în siguranță și cu o educație bună, depinde de crearea unui mediu adecvat și a unei societăți corecte.

Omul este singura creatură cu un ego, care se dezvoltă de la generație la generație, de la un an la altul și de la o zi la alta. Ne dezvoltăm foarte diferit de animale și plante și, ca orice fenomen natural, ar trebui să o privim ca pe o manifestare a forței binelui.

Dar atunci când Omul începe să folosească ego-ul pentru sine, există motive de îngrijorare și trebuie să prevenim acest lucru prin educație. Trebuie să demonstrăm că, până la urmă, nu merită să folosim ego-ul pentru noi înșine, că mediul înconjurător nu o va tolera deoarece îi provoacă rău și în cele din urmă îi face rău și

celui care greşeşte. Procedând astfel, facem ca ego-urile noastre să devină forţa binelui din noi, o calitate pozitivă datorită căreia evoluăm.

Dacă înainte trebuia să trudim de dimineaţă până seara pentru a ne hrăni familia, pentru a creşte animale şi a cultiva pământul, astăzi - mulţumită progresului generat de ego-ul nostru – producem maşinile şi tehnologiile ştiinţifice care ne permit să lucrăm două ore pe zi pentru a ne procura strictul necesar, inclusiv hrana, îmbrăcămintea şi adăpostul.

Astăzi, populaţia lumii a trecut de cifra de şapte miliarde, şi totuşi fiecare individ poate lucra numai o oră sau două zilnic, pentru a-şi asigura strictul necesar lui şi familiei lui, fără să trăiască sub limita sărăciei, fiecare membru al familiei având tot ce-i trebuie – alimente, locuinţă, haine, încălzire, asistenţă medicală, pensie, libertate şi educaţie. Putem realmente să creem această realitate.

Instrumentul cu care putem să ne focalizăm pe noi înşine, favorabil sau nu, este intenţia îndreptată către beneficiul altora. Ar trebui să ne clădim societatea cu aceeaşi intenţie, o societate în care nimeni nu foloseşte acest instrument numai pentru el ci în beneficiul celorlalţi. Numai o educaţie care să ne furnizeze o asemenea intenţie, în beneficiul altora şi al mediului nostru, ne poate salva, făcându-ne pe fiecare dintre noi să ne focalizăm corect în relaţia cu munca noastră şi comportamentul nostru.

Pentru a ne feri bebeluşii să nu se rănească, ne asigurăm că nu există obiecte contondente sau vârfuri ascuţite în proximitatea lor, că jucăriile nu sunt fragile sau prea grele şi că aceste obiecte de joacă sunt suficient de mari ca să nu le poată înghiţi. Altfel spus, ne anvelopăm cu un mediu în care bebeluşii să se poată dezvolta în siguranţă şi favorabil. Atunci când cresc mai mari şi ştiu cum să-şi folosească jocurile în mod corespunzător şi în condiţii de siguranţă îi lăsăm să aibă mai multe astfel de jocuri deoarece ştim că nu le vor utiliza într-un mod periculos. În felul acesta ei află care este limita dincolo de care ego-ul nu mai este bun.

Ca societate, trebuie să le arătăm exemple potrivite nivelului lor de dezvoltare şi nivelului de educaţie primit. Numai după aceea îşi pot ei monitoriza şi direcţiona ego-urile în mod corect, în beneficiul tuturor.

Putem defini fiinţele umane de astăzi ca pe nişte egoişti care s-au rătăcit şi şi-au pierdut orientarea în viaţă, care nu ştiu cum să-şi creeze o viaţă bună şi pozitivă. Oamenii de azi au multe dorinţe pe care nu ştiu cum să şi le satisfacă. Ei nu ştiu cum să-şi întreţină familiile şi se tem pentru copiii lor, care au devenit aşa de răi şi de neascultători din ziua în care părinţii lor nu au mai putut să întrevadă un viitor bun pentru ei. Oamenii de azi sunt pe cale să-şi

piardă speranța în legătură cu ei, familiile lor, rudele lor și întreaga lume. Dar pentru că se abțin să se gândească la asta, sunt încă capabili să tolereze această viață, care de multe ori pară să fie mai rea decât moartea.

Omul este frânt, ruinat și pierdut. El face parte dintr-o criză cuprinzătoare la toate nivelurile - cel al mediului, cel personal, cel social, în Natură și în ecologie.

Chiar și cadrul noastru de viață obișnuit este în criză, adică slujba căreia i-am fost atât de dedicați și înrobirea noastră de către angajatori, televiziune și mass-media ca întreg. Toate acestea au avut un efect advers asupra noastră, așa încât astăzi ne găsim în situația de a nu avea nici de lucru și nici o orientare și avem senzația că am fost realmente stângaci pe toate fronturile. Drept urmare, am început să ne punem întrebarea: "Ce se va întâmpla mai departe ?" și devenim mai deschiși cel puțin pentru a avea în vedere o nouă direcție de dezvoltare.

Trebuie să vedem cum putem obține securitate, sănătate, o bună viață de familie și o educație corespunzătoare pentru copiii noștri. Trebuie să vedem ce este necesar să fie făcut pentru ca oamenii să aibă de lucru, precum și alte împliniri în viață, inclusiv speranță și o bună atmosferă de securitate.

Pentru a avea toate aceste lucruri, trebuie să ne schimbăm atât noi cât și societatea - fiecare dintre noi cât și conexiunile dintre noi. Se poate face asta datorită unicei opțiuni libere pe care o avem, singurul mijloc prin care ne putem schimba noi și mediul social: influența mediului înconjurător. Așadar, trebuie să creem acest mediu conștient și cu înțelepciune.

Stadiul nostru actual este cel al neputinței dar, din fericire, Omul este o specie inteligentă care se poate autoeduca. Fără nicio îndoială, educația de astăzi este orientată greșit; cu toate acestea o putem corecta. Trebuie să studiem ce tip de societate putem clădi pentru a ne autoeduca. Nu există cineva care să poată veni să ne spună: "Faceți așa sau așa; încetați să vă mai bateți; fiți buni". Noi înșine trebuie să ne creem mediul înconjurător cu înțelepciune și maturitate.

Natura ne-a făcut "deliberat" așa cum suntem, să putem să ne schimbăm și să ne ridicăm noi înșine cu ajutorul mediului înconjurător. Dacă mediul este singurul factor care poate afecta pe cineva, atunci trebuie să creem mediul care să ne afecteze în cel mai pozitiv mod cu putință. Într-o astfel de situație, noi de fapt ne autoeducăm. Nimeni nu va veni să ne educe; în schimb, toți împreună discută problema, cu speranța că se va găsi forma de dăruire care ne va schimba și va crea un nou mediu înconjurător.

Adevăratul educator îi tratează pe fiecare cu respect și are încredere în capacitea oamenilor de a recunoaște ce este greșit.

Educatorul are de asemenea încredere în capacitatea de analiză a studentului și abilitatea de a evolua până la un nivel la care întregul Creației este înțeles. Prin urmare, nimeni nu va veni din cer și va începe să educe omenirea ca și când am fi într-o uriașă grădiniță. Acum suntem pe cale să ne corectăm noi și întreaga omenire în maniera în care o vom face de acum înainte.

Pentru prima oară în istorie, este vorba de un nou gen de dezvoltare pe care omenirea și-o construiește singură. Criza actuală nu ne lasă nici-o altă opțiune decât aceea de a merge înainte prin scoaterea în evidență a umanului din fiecare dintre noi. Fiecare individ trebuie să se ridice la nivelul de participare, reciprocitate, respect și garanție reciprocă, nivelul lui "Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți." Asta se numește "a te auto-educa pentru a atinge nivelul uman". Mai mult decât atât, trebuie să o facem prin înțelegere, recunoaștere și conștientizare.

La început, poate nu vom fi conștienți de această schimbare dar, treptat, au ajutorul grupurilor de activități și conversațiilor, în care vom ajunge la legăminte și înțelegere comună, vom realiza că avem nevoie de un astfel de mediu. Și în timp ce suntem într-un grup, creem un astfel de mediu pentru noi înșine.

Adică vom ști ceea ce facem, de ce o facem și ce schimbări ar trebui să se petreacă în noi. Fiecare dintre noi va fi propriul său analist și va îndeplini acest rol și pentru ceilalți din grup. Fiecare individ trebuie să devină un expert în natura umană.

Pare să existe o contradicție aici pentru că la început trebuie să-i tratăm pe oameni ca și când nu știu nimic. Desigur, nu este vina lor; acesta a fost modul în care au crescut și care i-a adus în starea de criză. Și totuși, toți trebuie tratați cu respect pentru abilitățile lor și pentru potențialul de a schimba întreaga lume.

Am început prin a spune că suntem precum cei care s-au rătăcit în deșert. Acum trebuie să ne găsim destinația - o viață bună, pe care acum o cercetăm amănunțit. Pe parcursul acestei cercetări și după aceea, vom crea o lume a abundenței chiar în mijlocul deșertului nostru.

Mai întâi, vom acționa în favoarea grupului, apoi în favoarea celor din vecinătate, apoi în favoarea statului și în cele din urmă în favoarea lumii, în funcție de ritmul dezvoltării noastre.

În acest fel, în oameni se vor petrece schimbări, așa încât vor înțelege că aceste acțiuni sunt necesare pentru a continua, atâta vreme cât nu avem altă opțiune. Într-adevăr, fie omenirea degenerează într-un război nuclear și distrugere globală (care ar putea avea loc și fără războaie), sau va face mutația într-o direcție favorabilă. Aceasta este răscrucea în care ne aflăm acum.

Forma utopică trebuie să fie aceea în care în cele din urmă cu toții vom trăi la același nivel, primind ce avem nevoie pentru un

trai complet, decent, în timpul ăsta fiind preocupați de ceilalți. Vom fi capabili să participăm la viața întregii societăți. Pasiunile Omului nu vor fi suprimate și încă vor exista competitivitate, invidie, patimi și nevoia de respect și dominare. Ego-ul va rămâne așa cum este, dar vom fi găsit noi expresii pentru acesta care vor lucra în beneficiul umanității.

Aici va trebui să lucrăm într-o manieră nouă, interesantă. Acestea sunt lucruri care pot constitui provocări pentru oricine – cum să folosești invidia, patimile, dominația, căutarea onorurilor, a cunoșterii și inerenta șiretenie, într-un mod favorabil, adică mai curând contrariul lor. Asta nu înseamnă că va trebui să ne preocupe hrana, familia, adăpostul, siguranța, sănătatea sau orice altceva. Mai degrabă, vom putea să creștem standardul de viață în întreaga lume menținând în același timp echilibrul cu Natura. Într-o stare de echilibru nu vom mai suferi catastrofe naturale și vom putea să propășim și să prosperăm pentru totdeauna. Nu ne gândim ca oamenii să trăiască precum animalele, stabilind un minim. Dimpotrivă, *toți* vor trăi *peste* pragul de sărăcie.

Pentru aceasta, avem nevoie de noi tribunale în care oamenii să fie judecați în funcție de comportamentul și acțiunile lor potrivite sau nepotrivite. Cu alte cuvinte, mediul va fi totuși unul de educare, dar fiecare va ști, după cum va reacționa mediul înconjurător față de ei, dacă se comportă corect sau nu.

Dacă intenția cuiva este îndreptată în direcția beneficiului mediului înconjurător, persoana și familia acesteia vor fi recompensați cu onoruri și alte beneficii. Dar dacă un individ acționează contrar, presiunile sociale îl vor influența să-și schimbe comportamentul. Cu toate acestea, lucrurile acestea *nu vor fi făcute prin persecuție ci numai sub forma unor reproșuri din partea prietenilor, familiei și mediului social*. Obiectivul va fi acela de a ne simți bine atunci când facem ceva corect.

Trebuie să stabilim dacă oamenii solicită numai ceea ce este necesar pentru o viață sănătoasă, sau nu. Nevoile tuturor trebuie stabilite și înregistrate în funcție de caracterul individului, de obiceiuri și circumstanțe, iar serviciul va asigura tuturor ceea ce le este necesar conform acestor informații.

Sunt multe lucruri pe care trebuie să le clarificăm referitor la modul în care vom gestiona mediul social. Va fi acesta asemănător celor care există în momentul de față, sau va trebui să stabilim altele noi ? Va trebui să examinăm fiecare aspect și să încercăm să îmbunătățim ceea ce avem.

Construim în permanență mediul înconjurător ca element al propriei noastre educații. Mediul ar trebui să fie întotdeauna pe o treaptă mai bună și mai avansată decât ceea ce avem acum pentru a

ne influența în mod pozitiv. În felul acesta ne putem ridica la un nivel superior.

Caut în permanență o imagine care ar putea să mă învețe cum să mă comport corect. Cum ar trebui să mă afecteze această imagine ? Cum aș putea să o țin în fața mea ca pe o imagine educativă cu care să pot rămâne în contact ? De fapt, această imagine sunt eu, cel care am atins un nivel superior.

Și pentru că imaginea este "sinele meu mai bun", mă străduiesc să aduc calitățile mele din prezent la nivelul celor din imaginea pe care am creat-o. Trăsăturile din această imagine sunt cele pe care mi le imaginez, dar nu sunt fantezii. Mai degrabă sunt ușor mai bune decât propriile mele trăsături. Le conturez studiind trăsăturile mele de acum și stabilind care sunt în prezent trăsăturile mele greșite. Stratul negativ ce mi s-a înfățișat acum este cel pe care îmi doresc să-l corectez.

Ulterior, îmi imaginez acest strat în forma sa opusă, în imaginea având rol educativ a mediului înconjurător, întrucât imaginea educatorului și imaginea mediului sunt una și aceeași.

Trebuie să studiezi modul în care vrei să te imaginezi dacă ar fi să-ți corectezi trăsăturile negative în relație cu ceilalți. Ceea ce înseamnă că te-ai creiona pe tine însuți la un nivel superior în termeni de bunăvoință și grijă pentru mediul înconjurător. Îi spunem "imaginea educatorului" sau "imaginea mediului înconjurător", "imaginea societății". Pe ansamblu, este vorba de "alegerea unui mediu mai bun de fiecare dată".

Pe măsură ce devii impresionat și inspirat de această formă, vei încerca să te ridici la nivelul acelor principii și valori, de fiecare dată imaginându-ți o formă mai bună și încercând să fii atras de ea. Îți imaginezi forme care sunt mai bune decât tine și ajungi într-un punct în care-ți dorești să progresezi, numai că nu știi cum. Atunci, tot ceea ce îți trebuie este să ceri mediului înconjurător să te afecteze. Dacă te afli într-un mediu mai bun, vei fi încurajat să ajungi la forma pe care ți-o imaginezi.

Cum ajungem în situația de a simți că stăm rău ? Trăim într-un anume mediu social, un cerc social. Acest mediu înconjurător este constituit din alții care, ca și mine, participă la Educația Integrală. În cadrul cercului social descopăr unde mă aflu cu greșelile și ce anume trebuie să corectez. Este vorba de "a recunoaște unde greșesc în relație cu mediul social". Acest mediu îmi arată stadiul meu următor și îl pot înțelege deoarece mă aflu în cadrul mediului. Dacă nu aș fi fost, cum aș fi putut să recunosc răul ? Avem nevoie de mediu ca de un standard conform căruia să ne apreciem pe noi înșine.

Dacă nu aș fi avut dorințe greșite, aș fi fost conectat cu ceilalți, într-o aparentă îmbrățișare cu ei în ce privește calitățile

mele interioare, în echivalență cu ei. "Echivalență" înseamnă conectarea lăuntrică până la punctul în care să obținem forma perfectă. Aș fi fost conectat cu ceilalți într-o asemenea manieră încât mi-aș fi dorit să îi îmbrățișez ca și când nu ar fi fost nici-o diferență între noi.

Desigur, toate cele de mai sus nu au nimic de-a face cu îmbrățișarea fizică ci cu dorința mea de a-i trata pe ceilalți așa cum și ei mă tratează pe mine - adică bine. Recunoașterea răului este măsurată de atitudinea față de ceilalți, de modul în care mă compar cu ceilalți. Pentru aceasta trebuie să existe un standard, o scală, iar asta este ceea ce sesizez – atitudinea lor bună față de mine, opusul propriei mele atitudini greșite față de ei. Numim această diferență dintre cele două: "recunoașterea răului".

Prin influența pe care o absorbi de la mediul înconjurător, simți cât de inferior ești în comparație cu el. Atitudinea mediului înconjurător față de tine este considerată mai bună decât atitudinea ta față de el. Pentru că te afli la un nivel inferior, o simți ca pe o imperfecțiune a ego-ului tău. Asta te împinge să te faci mai bun în relație cu mediul.

Cu alte cuvinte, pe de-o parte simți un punct slab în ego-ul tău iar, pe de altă parte, nu ai altă opțiune decât aceea de a te egaliza cu el. Așadar, mediul îți dă în permanență astfel de exemple iar tu nu ai de ales decât să te potrivești cu el din ce în ce mai mult, întocmai ca și copiii care învață la grădiniță de la profesorii lor.

Pentru a strânge legăturile cu mediul înconjurător, trebuie să facem eforturi. Trebuie să ne influențăm unii pe ceilalți pentru a deveni mai apropiați și mai conectați. Astfel, dincolo de conexiunile noastre firești, vom fi martorii schimbărilor în fiecare dintre ceilalți.

Drept rezumat, cel mai important lucru este pentru noi să continuăm să examinăm spiritul global al mediului nostru înconjurător, străduindu-ne întotdeauna să ne păstrăm orientarea către conectare, respect, reciprocitate și iubire. Atunci ne vom schimba fie că vrem, fie că nu. În mod firesc, nimeni nu vrea să se schimbe. Cunoaștem natura umană. Dar nu avem altă opțiune decât să intrăm în sistemul care ne va schimba în ciuda dorinței inițiale - în ciuda naturii noastre egoiste.

Mediul înconjurător nu ne va schimba într-un mod care să ne pervertească împotriva noastră. Mai degrabă, va schimba numai modul în care ne utilizăm ego-ul - de la o utilizare egocentrică la una constructivă - în favoarea celorlalți, mediul înconjurător și omenirea. Atunci, toți cei cărora li s-a dat această educație se vor schimba și vor crea astfel noua lume.

CAPITOLUL 9

Sfârșitul Ego-ului

CE S-A SCHIMBAT ÎN RELAȚIILE NOASTRE ?

După secole de dezvoltare științifică, descoperim că există în lumea noastră legi fundamentale care ne afectează atât pe noi cât și calitatea vieții noastre. Ceea ce avem de făcut pe lumea asta este să evoluăm și să descoprim acele legi naturale ale lumii din jurul nostru. Ca ființe inteligente, ne deosebim de lumea animală și putem verifica și studia acele legi ale Naturii – ce ne este benefic, ce ne face rău, cum să ne ameliorăm viața și cum să ne asigurăm un viitor mai bun.

Omul nu este un animal care acționează din instinct, ghidat numai de impulsurile naturale, care-i dictează comportamentul din interior. Spre deosebire de animale, omul are, în acțiunile sale, libertatea de a alege. Dar această libertate produce rezultate de nedorit. Oamenii își fac singuri rău, uneori, în timp ce animalele nu. Animalele nu utilizează droguri sau alcool, nu se rănesc inutil unele pe altele. Se mănâncă unele pe altele, dar numai pentru subzistență, nu pentru că ar avea un ego sau pentru că sunt înclinate spre a le face rău sau a le domina pe altele.

Cu alte cuvinte, oamenii au o "dorință în plus" care nu face subiectul vreunei legi absolute a Naturii. Mai curând, ne putem utiliza cum vrem dorința noastră - și la bine și la rău. Dorințele noastre merg dincolo de a mânca, a ne reproduce și a ne construi un cuib sau un bârlog. Noi vrem să și călătorim, să vedem lumea, să dezvoltăm știința, cunoașterea, cultura, educația și orice altceva ne face viața plăcută.

Din anumite motive, oamenii își duc traiul mai rău decât o fac animalele. Uneori invidiez pisicile și pe câini pentru că viața

lor este bună și sigură și par să aibă tot ce-și doresc. Oamenii sunt în permanență în suferință, stresați, în competiție și mâncându-se unii pe alții. Când ne uităm la alții, îi invidiem și îi urâm, deși le pretindem să ne respecte. De-a lungul istoriei, nu am știut niciodată cum să ne folosim trăsăturile noastre superioare, umane. În loc să ne întemeiem o viață bună, fericită, am ajuns într-o stare de depresie, lipsită de speranță.

Viața unui individ începe de la o picătură de spermă a tatălui. Natura ne-a pregătit un loc sigur în care să ne dezvoltăm, un pântec care să ne protejeze. Odată ce am crescut sub învelișul protector al pântecului, ne naștem în lumea aceasta. Ne odihnim în brațele iubitoare ale mamei și tatălui care veghează asupra noastră deoarece suntem dependenți de ei și nu putem face față de unii singuri.

Societatea, de asemenea, veghează asupra copiilor și îi tratează cu înțelegere până se fac mari. Așa a fost timp de generații până recent, când a fost împiedicat până și acest lucru. Dar până la maturitate, când stăm pe picioarele noastre și ne întreținem singuri, primim suport din partea rudelor și din partea societății în general, care ne ajută în evoluția noastră.

Suntem indulgenți cu copiii și le asigurăm ce este necesar deoarece nu le poți cere să fie independenți în timp ce încă se dezvoltă. Relația noastră cu noua generație face parte instinctiv din noi prin Natura lucrurilor.

După aceea, când copiii devin adulți, ei se alătură cercului vieții, iar atitudinea societății față de ei se schimbă destul de abrupt. Legile Naturii o pun pe seama responsabilității, iar familia și mediul înconjurător necesită responsabilitate și încredere. Greșelile pe care le facem când avem 10 ani, care ar putea fi socotite nevinovate, vor fi tratate foarte diferit atunci când vom avea vârsta de 20 de ani și când putem fi pedepsiți pentru ele.

Există o inversare reală în atitudinea societății față de noi. Atâta timp cât suntem tineri, Natura și mediul social manifestă grijă și bunăvoință. Deîndată ce ne maturizăm, însă, atitudinea față de noi se schimbă și devine aparent nepăsătoare, în timp ce noi am prefera să fim în continuare tratați ca niște copii, nu să fim obligați să creștem. Ne-ar place să fim scutiți și tratați la fel de frumos ca înainte, circumstanțele însă s-au schimbat. Acum se așteaptă de la noi să îndeplinim anumite roluri dacă ar fi să fim bine tratați de mediul înconjurător. Iertarea cu care ne-am obișnuit în toată perioada copilăriei și adolescenței s-a dus.

Schimbarea atitudinii față de noi din partea Naturii este extremă. Între animale, părinții îi păzesc pe pui până ce sunt pe picioarele lor și se pot mișca și se pot duce să-și cunoască împrejurimile. În decurs de câteva luni până la doi ani, în funcție

de specie, puii sunt lăsați liberi și trebuie să-și asigure singuri hrana, securitatea, să-și crească proprii pui, sau să devină parte din haită.

S-ar părea că nu ar trebui să fie la fel și pentru noi deoarece societatea este formată din oameni inteligenți, informați și înțelegători. Ne folosim inlteligența pentru a schimba lumea, pentru a o face mai bună și mai confortabilă. Așadar, de ce nu am putea face o lume mai bună pentru adulți ? Odată ce am ajuns la maturitate și începem să ne ducem traiul, de ce nu suntem în stare să ne creem relații bune și favorabile și continuăm în felul acesta ? La urma urmelor, constatăm că Natura care ne-a susținut de-a lungul evoluției, s-a asigurat că vom suferi și ne vom schimba datorită presiunilor, pedepselor și chinurilor, așa că probabil *putem* să învățăm din îndrumările Naturii.

Într-adevăr, dacă relaționăm corect cu mediul social și construim împreună o societate sănătoasă, vom trăi ca și înainte să ne fi născut, când eram protejați în pântec, și cum o facem după naștere în "incubatoarele" familiei, grădiniței și școlii. De ce oare nu putem să relaționăm între noi în acest fel și să continuăm într-o manieră favorabilă ? De asemenea, dacă înainte era așa, ce ne oprește să continuăm acest mod de viață bun și sănătos ?

Dacă studiem istoria vom constata că generațiile anterioare trăiau în clanuri, ca la sat, unde fiecare avea grijă de toți ceilalți. Bărbații, toți, vânau împreună pentru a aduce hrană pentru clan, iar femeile stăteau toate acasă, pregăteau mâncarea și îi supravegheau pe copiii. Toate aveau grijă de copii tuturor celorlalte. În ziua de azi încă mai poți găsi această formă de viață în diferite locuri în lume.

Așadar, de ce nu am continua să dezvoltăm această formă, păstrând acest mediu favorabil la o scară mai mare, utilizând tehnologia, cultura și educația pe care le-am dezvoltat ? Ce a distrus aceste relații ? Ce s-a schimbat ?

Ce s-a întâmplat este faptul că ego-urile noastre au evoluat și, drept rezultat, ne-am îndepărtat unii de alții. Am început să ne privim între noi nu ca niște frați, ci ca niște competitori, evaluând cine merită mai mult și cine mai puțin. Acum vrem să-i dominăm pe ceilalți, să-i "cumpărăm" ca angajați sau sclavi. Vrem chiar să le furăm ce este al lor deoarece nu mai avem nimic în comun cu ei, cum ar fi să avem aceeași gospodărie împreună.

Ego-urile noastre au început să ne separe și să ne detașeze de acea societate primitivă, acea comună primordială și a stricat lucrurile pentru noi. Dacă ego-urile nu s-ar fi amplificat și noi n-am fi evoluat numai în cunoaștere, lucrurile ar fi mers mai bine.

Problema este că ego-ul crescând este cel care ne-a stimulat să acumulăm cunoaștere și să descoperim lucruri noi. Presiunea din

partea ego-ului, în creştere, de a ne dezvolta şi dorinţa de a primi din ce în ce mai mult, sunt toate bune. Dar dacă dorinţa ar fi evoluat către obţinerea unor lucruri bune nu numai pentru noi ci şi pentru mediul înconjurător, ar fi fost şi mai bine. Dacă am fi ştiut-o din timp şi am fi avut grijă de ambele în acelaşi timp, am fi depăşit ego-ul şi nu ne-am fi separat. Vom constata asta prin faptul că toate acţiunile sale - pentru hrănirea dorinţelor din noi - vor fi întoarse în beneficiul mediului înconjurător.

Dar oare este posibil ? Istoria o dovedeşte că nu. Până acum, am evoluat în timp ce ego-urile noastre au devenit un munte de ură, invidie, patimă, vanitate şi o dorinţă de a domina pe toată lumea. Din această cauză ne aflăm astăzi într-o astfel de criză. Avem de toate însă, din cauza atitudinii noastre ostile unii faţă de alţii, nu putem face legi bune, suntem nefericiţi, suferinzi şi nesiguri. Din cauza competiţiei dintre noi, am distrus Natura şi ecosistemele, pentru că ne utilizăm ego-urile pentru a-i răni pe alţii. Nu putem să ne controlăm ego-ul şi, drept rezultat, viaţa noastră este din ce în ce mai rea.

Natura, care ne dezvoltă conform legilor sale şi cu ajutorul mediului înconjurător, ne tratează în două moduri. Pe de-o parte, ne intensifică ego-urile. Pe de altă parte, ne arată cum ego-ul, crescând în noi în permanenţă, ne separă şi ne poziţionează unii împotriva altora. Aceasta este cauza a tot ceea ce este rău, iar noi suntem pedepsiţi din acest motiv.

Dar ce pot să fac dacă în mine se manifestă două forţe contrare ? Pe de o parte, există în mine o înclinaţie care mă face să mă simt satisfăcut atunci când profit de pe urma altora. Pe de altă parte, aceeaşi înclinaţie mă face să nu am nici-o satisfacţie deoarece atunci când fac uz de ea, rezultatul este acela că toate - societatea, ştiinţa, educaţia, cultura şi viaţa personală - sunt distruse de aceeaşi putere de dezvoltare, anume ego-ul. Întrebarea care se pune este următoarea: “Putem oare schimba modul în care ne utilizăm ego-ul ? Iar dacă da, în ce fel ?”

Natura este forţa care ne înconjoară şi acţionează asupra întregului realităţii într-o manieră uniformă, respectând o singură lege - legea unificării, a participării şi a iubirii, Legea Dăruirii. Acesta este modul în care Natura acţionează în toate elementele sale la fiecare nivel – cel mineral, cel vegetal, cel animal şi cel uman. De aceea există evoluţia, care nu ar fi posibilă dacă Natura nu ar contribui în permanenţă cu căldură, hrană şi orice altceva este necesar pentru creştere.

Dacă nu putem găsi în noi puterea de a restrânge ego-ul, trebuie să găsim în Natură o forţă care să ne permită să-l utilizăm într-o manieră pozitivă. Asta nu înseamnă că ar trebui să încetăm să fim egoişti, deoarece exact datorită acestei motivaţii am obţinut

multe alte lucruri dincolo de hrană, îmbrăcăminte, adăpost şi sănătate. Într-o treime din zi, în aşa zisul "timp liber" al nostru, putem face o mulţime de lucruri care ar fi bune pentru toţi.

Dacă ego-ul ne-a adus la o astfel de excelenţă în dezvoltarea tehnologică, ar trebui să învăţăm să-l utilizăm în modul cel mai bun, să-l valorificăm şi să-l îndepărtăm de ura faţă de alţii şi să-l îndreptăm către iubirea faţă de ceilalţi. Astfel vom menţine standardul nostru de viaţă şi vom continua să evoluăm în toate domeniile vieţii în această lume, în familie, în educaţia copiilor, cultură, sănătate şi în orice altceva.

Dacă măcar am fi ştiu cum să utilizăm natura noastră egoistă în favoarea mediului înconjurător şi a societăţii, ne-am fi edificat pe noi şi ceea ce este în jurul nostru şi am fi făcut-o într-o manieră corectă şi favorabilă. Ne-am fi gândit la cum să-i facem pe oameni să poată avea în vedere întreaga societate, în aşa fel încât să simtă ce simţeau oamenii în urmă cu mii de ani când trăiau în clanuri, în sătulețe, când eram cu toţii înrudiţi. Îi vom ajuta pe oameni să iasă din starea de ignorare a celorlalţi.

Cu mult timp în urmă, oamenii îi considerau pe toţi ca o singură entitate deoarece ego-ul nu se dezvoltase încă în ei. Dar pot oare oamenii, astăzi, să evolueze în aşa fel încât să se situeze deasupra propriului ego, considerându-i pe toţi ca fiind legaţi între ei, ca o familie ? Putem oare găsi, deodată, un remediu care să ne facă să privim lumea dintr-o perspectivă integrală, să înţelegem că toţi suntem unul ? Cum pot să-i consider pe cei şapte miliarde de oameni ca făcând parte din mine, adică ceva ce nu am ştiut sau simţit până acum ?

Va fi ceva foarte diferit de ceea ce sunt azi, când îi patronez pe alţii. Mai degrabă, voi simţi că trebuie să-mi pese de ei cel puţin la fel cum îmi pasă de mine sau de copiii mei, de care mă îngrijesc chiar mai mult decât de mine însumi. Ce este "remediul" cu ajutorul căruia putem să corectăm relaţiile noastre şi atitudinea noastră faţă de mediul înconjurător şi faţă de omenire ? Dacă îl găsim, fără nici-o îndoială, vom putea să continuăm să prosperăm în ciuda crizei care aparent ne-a frânat dezvoltarea. Acum, este ca şi cum n-am avea încotro să ne mai dezvoltăm; ne găsim într-un punct mort, simţindu-ne ca şi cum ne-am fi rătăcit în deşert fără să ştim în ce direcţie să mergem.

Prin urmare, trebuie să reflectăm de unde putem să căpătăm forţa de a ne utiliza propria natură într-un mod pozitiv şi nu negativ. În prezent, dorim mereu să aducem întreaga lume sub dominaţia noastră, în beneficiul nostru personal. Cu toate acestea, noi suntem cei care suferim din pricina acestei intenţii, deşi acţionăm în felul acesta instinctiv. Dacă ne-am inversa atitudinea şi ne-am gândi la bunăstarea celorlalţi şi la mediului înconjurător aşa

cum ne gândim la proprii noştri copii, instinctiv, lumea ar fi plină de iubire.

Mai mult decât atât, poate că vom înţelege în cele din urmă că noi suntem cei care distrugem lumea; corupţia nu vine din afara noastră. Poate că dacă am stabili între noi relaţii bazate pe amabilitate, respect şi unitate, am face ca Natura şi mediul înconjurător să devină unite şi respectate, la fel de bine.

Studii recente au arătat că toate componentele Naturii sunt interconectate, că Natura este "circulară" şi integrală şi că afectăm în mod negativ nivelurile Naturii, cel mineral, cel vegetal şi cel animal. Dacă stabilim bune relaţii între noi, atunci se va schimba nu numai comportamentul nostru faţă de Natură şi faţă de mediul înconjurător, în comparaţie cu tendinţa actuală de alterare şi distrugere, ci se va îmbunătăţi, la fel de bine, şi calitatea relaţiilor noastre.

Relaţiile dintre noi sunt bazate de asemenea pe energiile noastre, cea mentală şi cea intelectuală, energii ale dorinţei noastre. Acestea sunt, în realitate, cele mai mari energii. Aceste forţe există în acelaşi câmp, străbătând întreaga noastră lume, de la un capăt la altul, şi guvernează toate sistemele – de la cel interstelar la cel uman. Prin urmare, putem, prin echilibrarea relaţiilor noastre, să inducem un mai mare echilibru în Natură. Nu numai noi vom deveni echilibraţi, ci întreaga noastră lume va deveni mai liniştită şi mai echilibrată.

Natura ne învaţă că singura cale prin care îi putem influenţa pe oameni este prin intermediul mediului înconjurător, tocmai din cauza dorinţelor noastre egoiste de a-l stăpâni. Cu alte cuvinte, în afară de faptul de a fi în viaţă, oamenii depind de mediul înconjurător, dorind să-l domine, utilizându-l pentru propriul avantaj şi "proiectându-l" pentru a-l putea stăpâni. Dacă plasăm o persoană într-un mediu care reprezintă contrariul său - aşteptându-ne ca persoana să fie bună şi grijulie, fie că mediul o va accepta fie că o va respinge – respectiva persoană va trebui să-şi inverseze tendinţele originare (către invidie, patimă, vanitate, şi putere), pentru a respecta cererea societăţii de a-i favoriză pe ceilalţi.

Tocmai această înclinaţie din noi către rău este cea care cere o conectare cu mediul, cu excepţia faptului că în prezent conexiunea este de aşa natură încât tendinţa către rău este cea care domină. Fără a reconsidera această conectare, mediul ne poate face să înţelegem că dacă ne dorim să fim măreţi şi mândri, trebuie să acţionăm cu blândeţe, nu cu cruzime. Treptat, deoarece depindem de societate, persoana de care vorbim va înţelege că dorinţa de a fi favorabilă sieşi, în detrimentul societăţii, trebuie inversată pentru a fi în favoarea societăţii.

O putem constata în exemplele rele din lumea noastră. Să luăm un individ care dorește să fie ales Președinte. De fapt, acesta dorește să domine, să arate tuturor că este măreț, că poate face legi noi, stabili un nou regim și crea o nouă guvernare, fiind în același timp mai bun decât ceilalți. Candidatul le spune, însă, tuturor exact *opusul*: "O să servesc nevoilor voastre mai bine decât oricine; Am în minte numai interesul vostru; Eu sunt pentru voi cea mai bună alegere; O să fiu ca un părinte pentru voi".

Acesta este comportamentul obișnuit în multe situații. Intențiile noastre în relație cu mediul înconjurător ar putea să fie complet egoiste, înțelegem însă că trebuie să acționăm pe dos, așa că pretindem că o facem așa.

Așadar, există o singură cale prin care putem induce schimbarea. Dacă arătăm oamenilor un mediu înconjurător care îi va educa în spiritul noilor valori, nu vom avea nici-o problemă. Un individ egoist care vrea să fie Președinte, care a promis tuturor o slujbă, un adăpost, vacanțe, asistență medicală și securitate, va fi tratat în acest mod de societate: societatea va spune "Dacă vrei să fii Președinte, mai întâi lucrează pentru noi, obține rezultate bune și, după aceea, vei fi apreciat. Vei primi ceea ce meriți în funcție de lucrurile bune pe care le poți face pentru noi."

Cu alte cuvinte, ne întoarcem la situația în care nu ne putem plânge nimănui. Dacă încercăm să ne schimbăm viața, nu putem cere nimănui să se schimbe. Nu arătăm cu degetul către oameni, cerându-le să se schimbe. Această pretenție, ca întreaga abordare de altfel, este complet lipsită de înțelepciune. Ce putem face este să ajungem la fiecare individ în parte *indirect* prin intermediul mediului înconjurător și să-l influențăm în așa fel încât să primească tot ceea ce are nevoie, fără nici-un efort. Acel individ se va dezvolta ca într-o seră, cu temperatura și umiditatea corectă, în condiții ideale și, jucându-se și acționând, se va mula pe tiparul noii societăți și va fi fericit, întocmai precum copiii care învață jucându-se și devin astfel mai inteligenți la maturitate.

Cu alte cuvinte, totul depinde de influența mediului asupra individului. Dacă suntem isteți, nu va trebui să ne gândim la modul în care fiecare dintre noi trebuie să se schimbe. Vom crea, în schimb, un "teatru", un joc al vieții, care să fie distractiv de jucat. Vom petrece timpul liber pe care ego-ul ni l-a făcut disponibil pentru a crea un mediu înconjurător corect, potrivit pentru noi. Cu ajutorul educatorilor, asistenților și profesorilor, și fără vreo intenție profundă sau efort, vom evolua ca niște copii care se dezvoltă jucându-se, realizând schimbarea cu ușurință. Tot ce trebuie să știm este cum să folosim cu înțelepciune timpul liber și legile despre care învățăm și cum să ne aducem la forma corectă.

Nu am făcut-o înainte deoarece nu știam nimic despre asta. Eram prea naivi pentru a sesiza răul din noi. Credeam că ego-urile noastre ne ajută să ne dezvoltăm și nu le-am privit ca fiind rele. Simțeam că ne împing înainte, să ne edificăm pe noi înșine, familiile, societățile și țările noastre. Dar nu am simțit cât de îndepărtați am devenit unii de alții. Nu am realizat că ego-ul ne-ar putea cauza atâta distrugere și rău.

Numai în anii din urmă am început să realizăm cât de disperați suntem. Numai prin crearea unui nou mediu înconjurător potem să ne influențăm pentru a crea "oameni noi" într-un mediu ca un incubator, sau o seră. Lafel precum un sculptor, acest mediu ne va modela ca ființe noi. În loc de a folosi puterea pe care o avem în plus față de animale pentru a fi oameni răi, o vom folosi pentru a deveni oameni buni.

Pentru ca aceasta să se întâmple, vom utiliza energia care există în societate, în mediul înconjurător, în omenire, orientată într-o direcție pozitivă. Oricine va începe să se contopească cu ceilalți va simți că se află împreună cu ceilalți în inimă și suflet, o singură minte și aparent un singur trup. Va fi atât de puternic acest sentiment încât vom percepe acele gânduri și dorințe care străbat lumea și fiecare dintre noi va părea că include în sine întreaga umanitate.

După aceea vom constata cum evoluția și impactul Naturii asupra noastră ne-au adus într-un stadiu minunat în care fiecare dintre noi se simte precum întregul. Vom ajunge la un nivel la care individul, care trăiește senzația unei vieți scurte și limitate, începe să simtă lumea integrală prin întregul umanității. În felul acesta, vom înțelege forța primordială a umanității. Ego-ul, care ne separă și ne ridică deasupa nivelului animal, ne va ridica atunci la nivelul uman.

Ca animale, suntem diferiți de celelalte prin faptul că noi avem dorința de a utiliza mediul înconjurător fie în favoarea noastră, fie în detrimentul mediului însuși. Utilizarea mediului în favoarea mea înseamnă că vreau să primesc orice are mediul omenesc de oferit. Dacă vreau să utilizez mediul într-o manieră crudă, adică în detrimentul său, atunci pot să exploatez banii altora prin fraudă, sau să invadez o altă țară pentru a-i înrobi pe oameni și a le lua resursele naturale.

Cu alte cuvinte, Omul se ridică deasupra nivelului animal sub două aspecte: în legătură cu mediul înconjurător și în legătură cu înțelepciunea omenească. Pe de-o parte, mediul omenesc este ceva ce animalele nu au. Totuși, Natura a creat mediul omenesc pentru noi, strâns legat de ea, și ne constrânge să trăim în acest mediu, dacă dorim să trăim în confort. Nu am putea exista ca ființe

umane fără acesta. Dacă ar fi trebuit să trăiesc în junglă, aș fi coborât la nivelul animal.

Prin urmare, atunci când utilizăm mediul înconjurător în detrimentul acestuia, în cele din urmă vom ajunge la o criză, pentru că suntem interdependenți, iar această interdependență este cea care face să ne urâm unii pe alții. Atunci, totul ajunge la o sincopă iar viața nu mai este una bună. Nu mai produce nici bucurie, nici libertate, nici căldură. Dimpotrivă, viața este atât de mecanică și intimidantă încât preferăm să ne refugiem în droguri sau alcool sau chiar încercăm să-i omorâm pe alții deoarece nu știm ce să facem cu cei din jurul nostru.

Este o situație teribilă, dar aceasta este realitatea noastră. Suntem nemulţumiţi de viață, ne uităm la școlile copiilor noștri și la atmosfera de acolo și nimeni nu este satisfăcut de ceea ce vede. Tot ce putem face este să ne spunem că este ultima dintre toate relele.

Pe de altă parte, avem inteligența omenească, pe care animalele nu o au. Cu aceasta, putem să criticăm lucrurile pe care le întâmpinăm și să tragem concluzii, cum ar fi în legătură cu viața noastră dificilă și atitudinea noastră față de mediul înconjurător. Dacă atitudinea este întoarsă către bine, vom fi capabili, de pildă, să hrănim lumea întreagă numai cu surplusul de alimente produse pe care în prezent le aruncăm. Fondurile pe care le cheltuim pentru arme ar fi suficiente pentru construirea unei locuințe cu piscină pentru fiecare individ din această lume ! Sunt de asemenea multe lucruri pe care le putem face pentru a proteja ecologia în fiecare zonă a planetei.

Cu câțiva ani în urmă oamenii s-au entuziasmat în privința noului accelerator de particule din Elveția care încerca să descopere particula boson a lui Higgs, care se presupune că depășește viteza luminii. Construcția acelui accelerator a necesitat strângerea de fonduri de-a lungul mai multor ani, dar totalul necesar pentru finanțarea întregului proiect a fost egal cu suma de bani cheltuită de armata Statelor Unite în timp de două săptămâni în Irak.

Este numai un exemplu de ce putem face cu banii dacă atitudinea noastră față de mediul înconjurător ar fi diferită și nu am cheltui astfel de averi pe apărare și înarmare. Putem vedea ce bogății avem, o mină de aur pe care o aruncăm în mare, iar ego-urile noastre consumă orice, împiedicându-ne să ne folosim resursele în scopul unei vieți mai bune.

Dacă am reuşi să analizăm ce am putea realiza dacă ar fi sistată cursa de înarmare la nivel global și dacă ar înceta pierderile datorate supra-producției, am constata că cinci până la zece procente din populația lumii ar putea asigura necesarul pentru

întreaga omenire. Cu alte cuvinte, singura raţiune a supra-producţiei o constituie ego-urile noastre.

Aşadar, nu ne-am gândit că dacă am produce numai ceea ce avem nevoie pentru subzistenţă, ne-ar rămâne restul timpului pentru a ni-l petrece stând la plajă. Pentru a păstra o atitudine corectă faţă de mediul înconjurător, va trebui să luăm parte la *crearea* acestui mediu favorabil câteva ore pe zi. Acesta este motivul pentru care ni s-a dat acest timp "liber". Fiecare individ eliberat de grija pentru sine va trebui să accepte tot ceea ce presupune lumea cea nouă şi noile relaţii şi, atunci, să se îngrijească de noile conexiuni. Pentru a fi eliberaţi de grija pentru sine, va trebui să încurajăm relaţiile noastre cu mediul înconjurător, dându-le în permanenţă prevalenţă înaintea înclinaţiei ego-urilor noastre.

Discutăm despre utilizarea forţelor cunoscute ale Naturii, dar oamenii vor fi de acord cu aceasta numai atunci când nu vor avea altă opţiune, când milioane de şomeri vor ieşi în stradă iar mamelor le va fi teamă să-şi trimită copii la şcoală din cauza violenţelor, drogurilor şi prostituţiei. Aceasta va fi o situaţie în care oamenilor le va fi frică să iasă în stradă şi nimeni nu va şti ce se va întâmpla mâine în privinţa securităţii personale şi a asistenţei medicale.

Intr-un asemenea stadiu, întreaga evoluţie a culturii - care este foarte importantă pentru noi ca oameni - va fi stopată. Trebuie să fim de acord că a trăi o asemenea viaţă nu poate fi considerată viaţă.

Chiar astăzi, din ce în ce mai puţini oameni îşi doresc să se căsătorească sau să aibă copii. Proprii noştri copii nu vor să existe şi ne întreabă de ce i-am adus pe lume. Am ajuns la o generaţie care nu întrevede niciun viitor şi nu putem trăi, cu atât mai puţin nu ne putem dezvolta, fără să avem în vedere un viitor. De aceea disperarea şi depresia sunt maladiile cele mai răspândite în întreaga lume, cu antidepresive date până şi animalelor noastre de companie.

Teoretic, am fi putut evolua minunat, ca şi generaţiile anterioare când ne-am dezvoltat instinctiv, ca fraţii, toţi împreună. Am eşuat, însă, deoarece în timp ce am evoluat firesc cu ego-urile noastre, am ajuns la un stadiu în care numai acum putem sesiza că ego-ul este înclinaţia noastră dăunătoare, care ne face rău. Cine dintre noi şi-ar fi imaginat că ego-ul lui este dăunător ?

De pildă, atunci când eram copil îmi plăcea tehnologia şi ştiinţa, aşa că le-am studiat la şcoală. Am participat şi la diverse cursuri şi mai târziu am mers la universitate. Când mi-am terminat studiile academic, am lucrat la un centru de cercetare. Ego-ul meu mă împingea permanent către lucruri care credeam că sunt utile.

Am vrut să ajung să cunosc lumea. Acesta era un anume tip de dorință de control, cu excepția faptului că nu urmărea dominarea cu forța a altora ci se ridica deasupra.

În acea vreme credeam că nu îmi pasă de omenire; nu doream să mă uit la toate aceste creaturi mici patetice. Voiam să fiu ca un zeu, să știu tot ceea ce se întâmplă, să fiu la nivelul legilor, al celor mai înalte calități ale Naturii care îl guvernează pe om. Voiam să înțeleg și să absorb totul - înțelepciunea Naturii, capacitățile Naturii - și nu numai să fiu superior la nivelul omenesc. Deși în acea vreme această trăsătură nu era așa evidentă pentru mine, retrospectiv realizez faptul că pornea dintr-o dorință de control.

Îmi amintesc cum mă raportam la omenire și la tot ceea ce este pe Pământ. Nu-mi doream numai să absorb planeta noastră, voiam să fiu la nivelul la care să fiu absorbit de întregul univers. Dacă această abordare este egoistă, în acele vremuri ea m-a condus înainte către dezvoltare. Abia mai târziu am realizat că dacă dezvoltarea nu este în favoarea umanității, atunci este "rea".

În realitate, există câteva niveluri ale "rău"-lui. Puteam să mă dărui omenirii pentru că nu aveam altă opțiune, sau pentru că mi-aș fi dorit recompense mai mari pentru mine. O altă posibilitate ar fi fost că pur și simplu iubeam omenirea. Deși mă gândesc că pot beneficia din a dărui, încep să înțeleg că procedând astfel este bine, chiar dacă nu primesc imediat o recompensă. Există o forță specială în interiorul acestei însușiri care îmi încălzește inima și îmi amplifică senzațiile astfel încât să mă bucur numai iubindu-i pe ceilalți, nu de ceea ce aș putea primi de la ei în schimb.

Dintr-o dată, în trăirile și percepția noastră își fac apariția mari sincope de care pe moment nu suntem conștienți. Treptat, însă, ca într-o relație cauză - efect, ne activăm din ce în ce mai multe calități care erau în noi latente și care acum se dezvoltă. Deși acestea sunt lucruri banale pe care le folosim deja, adică aceste calități se află deja în noi, dat fiind faptul că până acum nu am avut nici-o recunoaștere a răului, nu le-am putut folosi pentru a ne trata.

Trebuie să înțelegem că tocmai creșterea ego-ului este cea care ne împinge să devenim mai înțelepți. Acesta este felul în care ne încurajează. Deși este ego-ul, nu este vorba de înclinația negativă. Există două niveluri ale ego-ului. Un nivel este acela în care doresc să mă umplu de cunoaștere, de senzații plăcute, mâncare, sex, familie. Este ca și când aș fi singur pe lume, nefăcând rău nimănui, întocmai oricărui alt organism care se satisface pe sine. Un alt nivel al ego-ului este acela unde există o înclinație negativă, când doresc să mă umplu de bogăție, onoruri și cunoaștere, lucruri pe care le pot obține numai exploatând mediul înconjurător și exploatându-i pe alții.

Bogăție, onoare și cunoaștere sunt gradații deasupra nivelului animal. Acestea sunt dorințe omenești, pe care le folosesc pentru a satisface partea omenească din mine. Ele derivă din ego și își au originea în dorința mea de a mă satisface cât mai mult posibil. Aceasta este partea numită "înclinație negativă", când doresc să mă satisfac prin opresarea altora.

Există de asemenea o altă parte care se manifestă atunci când îi folosesc pe alții așa cum și ei mă folosesc pe mine, într-o manieră pozitivă, ca într-o familie, cu cei iubiți. Într-o familie, îi folosesc pe cei pe care îi iubesc și ei mă folosesc pe mine pentru plăcere reciprocă, beneficiu reciproc și împlinire. Aceasta este partea de înlănțuire: putem fi prieteni, un cuplu sau chiar oricine altcineva. Pentru că este implicată folosirea altora, este considerată de asemenea ca fiind ego, înclinație, dorință, dar nu este negativă deoarece nu presupune intenția de a le face rău altora.

Numai dacă am intenția de a obține plăcere cu forța se consideră a fi o înclinație negativă deoarece doresc să mă bucur fără să-mi pese de alții, sau în timp ce le fac rău altora.

Există aici o largă gamă de relații. S-ar putea să primesc plăcere fiind indiferent față de alții sau aș putea să dobândesc plăcerea făcându-le anume rău altora. Dar peste toate acestea, dorința mea de a mă bucura de suferința pe care o cauzez altora - sau faptul că nu am nici-un respect față de altul și nu-mi pasă dacă altul suferă sau nu - poartă numele de "rău".

Să presupunem că am comis o fraudă bancară și am reușit să fur un dolar de la fiecare client, după care am dispărut și am primit niște milioane. Aș putea să mă bucur de faptul că am devenit bogat, dar aș putea să mă bucur și de faptul că i-am umilit pe alții prin faptul că am reușit să-i fur.

Acestea sunt numai o parte dintr-o gamă de atitudini pe care aș putea să le am față de mediul înconjurător, începând cu a fi nechibzuit și sfârșind cu a mă bucura de suferința altora. Dacă sunt pur și simplu nechibzuit, îi las pe alții să lucreze pentru mine și îi tratez ca pe niște mașini pe care le comand. Primesc ceea ce îmi trebuie ca și când am fi acum 200 de ani, când muncitorii erau tratați ca niște sclavi. Dacă țin seama și de capacitățile celorlalți, încerc să-i folosesc cât mai mult posibil, adică iau în considerare porsonalitățile, cunoștințele și abilitățile lor. Astăzi, înclinația noastră rea a evoluat în așa măsură încât noi ca omenire ne bucurăm făcându-le rău altora.

Aceste plăceri egoiste sunt semn că am atins cel mai avansat nivel de egoism. În evoluția noastră, fiecare se află la un anume nivel, iar ego-ul meu se bucură luând în considerare cu cât de mult îți sunt eu superior ție, sau cum pot eu să te exploatez.

Nu mai este destul să fiu bogat dacă nu știe nimeni în afară de bancherul meu. Mă bucur numai dacă toată lumea îmi vede mașina de lux, iahtul, faptul că am companii și controlez oameni. De asemenea, mă bucur să-i asupresc pe alții deoarece banii singuri nu mă mai mulțumesc. Întrucâtva, mă măsor în relație cu ceilalți.

Toate cele de mai sus se încadrează în ce se cheamă "folosirea altora în detrimentul lor" deoarece îmi doresc să fiu deasupra lor. Asta este ceea ce cauzează astăzi prevalența sentimentului de nemulțumire și creșterea cifrei de sinucideri în țările mai bogate. Nimic nu ne mai este destul; ne aflăm într-un punct mort și nu putem să mai primim nici-o plăcere.

Cu toate acestea, ego-ul ne ajută și să ne maturizăm. Ne aduce într-un stadiu în care nu știm încotro să mergem. Ne-a adus într-un punct în care nu ne mai bucurăm nici de dorința de a fi superiori altora. Iar dacă nu mai pot să mă bucur de superioritatea față de alții, nu mai am unde să evoluez și nici pentru ce să trăiesc, deoarece fiind mai bogat și mai puternic nu-mi oferă nimic, așadar de ce să mă mai deranjez dacă nu-mi mai dă satisfacție ?

În ziua de azi, Omul și-a pierdut motivația pentru a evolua, care este fundamentală, este motorul dezvoltării. El nu mai are nimic care să-l propulseze să continue. Nu-i mai pasă dacă are mai mult sau mai puțin. Este indiferent cu privire la viitorul tuturor. Asta este o proiecție a lipsei noastre de dorință, această neajutorare din noi. Anterior, ne-am dorit să fim bogați, puternici și înțelepți. Astăzi nu mai vrem nimic. În realitate, nu vrem nici măcar să perpetuăm specia; ne întrebăm de ce oare ne-am dori să avem copii.

Toți se află în această confuzie generală. Situația este foarte complicată, pe mai multe niveluri. Soluția se găsește numai în relația noastră cu mediul înconjurător și în relația acestuia cu noi. Dacă stabilim bune relații, corecte, între noi, vom fi capabili să creem o viață splendidă și vom primi noi energii, nu ca acum când suntem fără putere și nu avem ce continua și nici unde.

Până astăzi fiecare dintre noi s-a dezvoltat individual, liniar, ca pe o linie dreaptă, de la începuturi până în ziua de azi. Dorințele noastre au evoluat atât cantitativ cât și calitativ și ne-au adus realizări. Dintr-o dată, însă, a intervenit o sincopă, nu mai există nici-un motiv pentru a continua. Am ajuns aici alergând și ne-am oprit în mijlocul drumului pentru că nu mai avem motive să alergăm. Ne-am rătăcit în mijlocul deșertului. Este ca și când am pluti în spațiul cosmic.

Motivația individuală a dispărut, și de aceea ne-am lăsat cuprinși de disperarea care a început cam cu cincizeci de ani în urmă și a provocat crizele din toate domeniile - educație, cultură și

viețile noastre personale. În realitate, aceste crize sunt cele care au cauzat sincopa. Această motivație nu se va reface și de aceea am ajuns la capăt și nu mai avem pentru ce trăi, ceea ce pot atesta medicii care prescriu antidepresive. Statistic, rata de sinucideri este de circa un milion în fiecare an în întreaga lume, înregistrând o creștere de 60% în ultimii 50 de ani.

Vrem acum să salvăm pacientul numit "omenire", înainte să moară. Situația este critică, dar nu este fără speranță. Putem să o îndreptăm utilizând energii suplimentare care să ducă omenirea mai departe. Este o forță care nu vine din lăuntrul oamenilor, deoarece nu mai avem de unde să extragem alte dorințe de a trăi. În schimb, atunci și numai atunci când oamenii încep să se conecteze cu alții ei găsesc energii suplimentare.

Putem constata cum pacientul numit "omenirea" primește energii suplimentare și iese din depresie, din neajutorare și din punctul mort. Putem vedea cum ea capătă viață de la ce este în jur și descoperă că mediul încojurător este în realitate ea însăși, adică faptul că suntem cu toții unul. Cu alte cuvinte, unindu-ne, ne recăpătăm părți care în realitate sunt ale noastre, dar pe care nu le simțeam ca atare.

Este întocmai cum pentru o femeie faptul de a deveni bunică îi dă o nouă viață. Ea își iubește nepoții mai mult decât și-a iubit proprii copii deoarece acum este singura plăcere pe care o mai poate avea în viață. Pentru ea, nepoții sunt literalmente o binefacere.

Pe scurt, stadiul nostru actual este astfel încât dacă nu căpătăm de la mediul înconjurător dorințe suplimentare care să ne provoace plăceri deosebite suplimentare, nu numai că vom sfârși în disperare și depresie, ci în terorism și războaie mondiale. Vom fi neajutorați, lipsiți de speranță, și nu vom înțelege de ce într-o astfel de lume este mai bine să fii mort decât viu. Ne vom conduce după zicala: "Mănâncă, bea și fii fericit, pentru că mâine vom dispărea".

Vom trăi experiența erupțiilor și furtunilor doar pentru a putea ignora întrebarea: "La ce e bună viața ?" Chiar și acum putem lua în seamă întrebarea, dar lucrurile sunt încă la dimensiuni miniaturale. Oamenii caută pacea și liniștea în multe feluri, dar nu le pot găsi. Mai târziu, vor rezulta erupții care vor duce la războaie.

Putem să disperăm deoarece nu putem găsi un remediu pentru situația noastră, dar un astfel de remediu este prezent. El constă în înlănțuire și unire. Numai prin unire cu Natura și cu ceilalți fiecare dintre noi va primi noi energii, susținere și căldură. Și prin noua dorință pe care o vom primi de la mediul înconjurător, vom căpăta noi împliniri.

Atunci când ne vom conecta cu toții, vom descoperi în interior împlinirea mediului înconjurător care ne va ridica la

nivelul uman. Vom începe să ne simțim viețile deasupra nivelului animal. Vom simți perfecțiunea și eternitatea Naturii și liniștea relativă care ne înconjoară acum. Vom recunoaște de asemenea faptul că răul care a fost deja revelat ne permite să îndreptăm cu succes situația.

CAPITOLUL 10

Să facem din nou lumea prosperă

ECHILIBRAREA BINELUI ŞI RĂULUI DIN OM

Pe parcursul vieții noastre, trecem printr-un proces de evoluție. La început nu întrevedem sfârșitul acestui proces așadar nu înțelegem necesitatea fiecărei etape. Ceea ce este clar, totuși, este faptul că toate cele prin care trecem în viață ni se par fie incorecte, fie inutile. Nu ne simțim bine cu caracterul și obiceiurile noastre și, în cea mai mare parte a timpului, suntem nemulțumiți de noi și de cei din jurul nostru.

Putem compara procesul revoluționar prin care trecem cu cel de coacere a unui măr. Inițial, este mic, tare și acru. Pe măsură ce se coace, însă, absoarbe apă, minerale, gaze esențiale precum CO2 și lumină de la soare. Treptat crește și se coace. Nu înțelegem care este rostul fiecărei etape a procesului dar în final avem un fruct minunat și gustos, opus gustului acru de la început și până s-a copt.

Lafel ca mărul, parcurgem un proces având un anume scop, numai că noi nu-l putem înțelege. Nu pricepem necesitatea etapelor prin care trecem sau la ce folosește întreg procesul. Ne sfârșim viețile fără să fi înțeles că ne mișcăm înspre o situație mai bună în care fiecare este înțelept, bun și blând.

Spre deosebire de mere sau de alte plante sau animale, oamenii progresează de la o generație la alta. Următoarea noastră generație este întotdeauna mai evoluată decât cea dinainte. Din această cauză nu putem privi viața din perspectiva unei singure

generații. Evoluția umanității de-a lungul mileniilor este asemănătoare cu modul în care se maturizează un individ, de la început până la stadiul său ideal, prin împlinirea propriului destin.

În felul acesta evoluăm. De aceea există zicala că: "nu-i arăți unui nebun o treabă făcută pe jumătate". Diferența dintre un înțelept și un nebun este că înțeleptul întrevede viitorul. Înțeleptul știe care este sfârșitul și poate în felul acesta să justifice procesul pe care-l parcurgem. Noi însă suntem nebuni; noi nu putem întrevedea viitorul lucrării, așa încât ne este dificil să explicăm situațiile a căror experiență o trăim de-a lungul drumului.

Adevărat, procesul este unul de durată, greu și dureros. Progresăm prin lovituri, greșeli, necazuri și tot felul de probleme, deși într-un fel sau altul mergem înainte. În situația actuală, însă, ne aflăm la o răscruce, sau chiar mai rău, într-un punct mort. Este ca și când ne-am fi rătăcit, suntem pierduți în deșert și nu avem nici-un indiciu încotro să o apucăm. Din nou, trebuie să învățăm de la Natură, a cărei parte suntem. Natura tinde către echilibru, iar echilibrul cu Natura înseamnă să avem aceleași calități ca și Natura.

Devreme ce ne aflăm în toiul unui proces revoluționar, trebuie să descoperim forța generală a Naturii, să învățăm către ce tinde ea, ce "dorește" ea și ce susține ea în noi. Dacă o facem, vom fi capabili să înțelegem că evoluăm în sens pozitiv și că aceasta este calea prin care vom putea recunoaște ceea ce este negativ, ego-ul din noi. Atunci vom înțelege cât de amară am făcut viața noastră și a altora.

Învățăm că, atunci când dorim să reușim pe seama mediului înconjurător, să-i exploatăm pe toți și să devenim puternici, bogați și dominatori, lucrul acesta se întoarce împotriva noastră și acționează în detrimentul nostru. Putem să o constatăm doar uitându-ne la societatea pe care am construit-o, la genul de umanitate ce am devenit. Omenirea posedă o mare înțelepciune și bogăție, așadar cum de am ajuns într-o situație la care nu ne-am pus în gând să ajungem ?

Care este motivul apariției tuturor acestor rele ? De ce continuăm să facem greșeli și tragem concluzii eronate privind motivul pentru care suntem nefericiți ? Continuăm să ne propunem țeluri care ne imaginăm că ne vor face fericiți odată ce le vom atinge, ne propunem apoi un alt țel, când am eșuat cu cel anterior, sperând din nou că cel nou ne va face fericiți. Până la urmă, însă, întotdeauna totul se sfârșește cu o dezamăgire, dacă nu cu tragedii de genul războaielor sau molimelor.

Dacă ne uităm la noi, în comparație cu celelate niveluri ale Naturii - cel mineral, cel vegetal și cel animal - vom constata că Natura, în ansamblu, evoluează foarte lent. Iar asta pentru că

evoluția la acele niveluri se petrece numai prin împlinirea tendințelor naturale, conform instrucțiunilor din interior. De pildă, dacă examinăm comportamentul unui cal, al unui câine sau al unei pisici, vom constata că animalele acționează conform naturii lor. De aceea ele nu fac greșeli. Ele își au propriile legi interne, conform cărora există.

Dimpotrivă, oamenii fac în permanență erori. Acestea ar trebui să ne facă să evoluăm intelectual. Totuși, deși intelectul nostru evoluează de la o generație la alta pentru că acumulăm cunoaștere, o percepție asupra lumii, asupra Naturii și a noastră însăși, ne folosim greșit propriul intelect.

Unii dintre primii învățați, precum Aristotel și Platon, au vorbit despre utilizarea intelectului corect sau incorect. Ei au pus bazele științei moderne și au argumentat faptul că nu trebuie să fie dată cunoașterea chiar oricui, ci numai oamenilor care știu cum să o folosească în favoarea umanității. Așadar, prin cunoaștere oamenii vor dezvolta bune relații cu ceilalți.

Cunoașterea a fost destinată pentru a face mai bună viața omenirii. Atunci, însă, când cunoașterea pătrunde în domeniul public, în realitate face rău omenirii pentru că ego-ul îi face pe oameni să o utilizeze în mod eronat, în detrimentul lor și al celorlalți. Şi atunci răul li se întoarce împotrivă și sfârșește prin a distruge mediul înconjurător și a împinge omenirea să producă arme și alte lucruri inutile.

Vedem cum astăzi, datorită științei și cunoașterii și a imenselor noastre capacități, am ajuns în stadiul în care avem abundență, pe care însă o utilizăm pentru a distruge și a jefui. Ne aflăm într-o criză globală în toate domeniile vieții și la fiecare nivel al populației. Chiar știința însăși este în criză. Educația, familia, relațiile interumane, relațiile între soți și între părinți și copii, asistența medicală, cultura și mass-media sunt toate în criză. S-a creat un abis între unde am fi putut fi și unde suntem de fapt.

Ne-am folosit în mod eronat capacitățile timp de generații. După mii de ani de evoluție, am ajuns într-un punct în care există oameni care folosesc știința pentru a susține diverse forme de guvernare a oamenilor, pentru a dezvolta arme și medicamente inutile, pe care le vând cu un profit uriaș. Astăzi, știința îi servește omului în moduri de care omul nu are nevoie iar oamenii de știință își vând invențiile numai pentru profit. Un om de știință decent este acela care iubește știința și acumulează cunoaștere din pasiune, nu pentru a o vinde.

Cu toate acestea, am recunoscut deja, până la un punct, răul din evoluția noastră. Se pare că putem încă să evoluăm favorabil. Facem ceva rău, ne revenim și ne întoarcem repede la bine. Apoi facem și mai mult rău, pentru ca după aceea să ne întoarcem din

nou la bine. Tot ceea ce trebuie este să ne activăm simțul recunoașterii răului astfel încât să sesizăm greșelile noastre și să le corectăm imediat, fără să ne lăsăm cuprinși de rău. Este ca atunci când îi dai unui copil mic ceva să desfacă pentru ca apoi să-l poată face la loc și, astfel, să învețe să îl facă în mod corect. Și noi suntem la fel.

Tot ce ne trebuie este să ne schimbăm abordarea și să înțelegem să viața noastră este construită în așa fel încât răul este ceva necesar. Trebuie mai întâi să acceptăm ego-urile noastre ca pe ceva negativ și să ne utilizăm abilitățile de deasupra nivelului animal, la nivel uman, abilități pentru care suntem numiți "cuvântători" sau "oameni". Dacă utilizăm cum trebuie aceste însușiri, verificând în permanență ce este corect și ce nu, după o astfel de verificare putem face mutația de la rău la bine. Vom sesiza progresul care are loc întotdeauna prin acțiunea cumulată a două forțe contrare, ca și sistemele din trupul nostru care lucrează prin contracție și extindere, cum sunt sistemul respirator sau cel cardiovascular.

Același lucru se petrece în sistemele unui motor care acționează prin aspirație și respingere, sau la roata unei biciclete, asupra căreia acționează două forțe contrare - una mișcându-se înainte și cealaltă înapoi - determinând-o să înainteze.

De fapt, în orice evoluție există întotdeauna două forțe opuse care lucrează în armonie, completându-se una pe cealaltă. Prin urmare, nu trebuie să abandonăm nimic din ce avem în lumea noastră, deoarece a trebuit să evoluăm așa cum am făcut-o. Ceea ce lipsește acum este activarea simțului nostru critic în așa fel încât să înțelegem ce se întâmplă și cum putem face o analiză înțeleaptă a ceea ce s-a făcut. Astfel, învățăm cum să progresăm, de acum înainte, prin corecții. Când o vom face, tot răul se va transforma într-un mijloc de susținere a binelui.

În acest fel, vom utiliza atât răul cât și binele pentru a progresa, iar atunci nu va mai exista nici rău, nici bine, ci două forțe auxiliare care să ne ajute. Dintr-o dată, vom începe să înțelegem că natura noastră egoistă este bună, că prin ea ne vom dezvolta în realitate capacitatea de a ne examina și de a ne corecta.

Prin urmare, trebuie să înțelegem că ni s-a imprimat o evoluție bună și favorabilă iar suplimentul pe care-l primim de la înțelepciunea contrară a dezastruosului ego (cele două forțe din noi) ne poate fi de ajutor pentru a merge înainte. Dacă lucrăm în acest fel, putem înțelege că libertatea noastră de a alege se situează exact între aceste două forțe. Pe de-o parte, avem o forță aparent negativă și, pe de altă parte avem forța intelectuală, bună, care să ne ajute, pentru că noi oamenii apreciem și respectăm înțelepciunea.

Între natura negativă și intelectul înțelept putem găsi calea corectă, pozitivă. Este o cale bună pentru Natură și pentru noi, pentru toate nivelurile - mineral, vegetal și animal. Astfel vom realiza armonia cu toate formele de viață și cu Natura ca întreg.

În cele din urmă, suferințele prin care am trecut sunt realmente o invitație să ne activăm libera alegere și să folosim corect echilibrul dintre cele două forțe pe care le avem la dispoziție. Nu încape nici-o îndoială că întreaga lume trebuie să înțeleagă și să folosească forța uriașă a intelectului în această manieră, pentru a stăpâni ego-urile noastre și a le utiliza corect, nu pentru a distruge ego-ul.

Există diverse tehnici și sisteme de credință care pretind că ego-ul este rău și ar trebui neutralizat. Noi trebuie să înțelegem că nu există astfel de lucruri "rele" în Natură. Nu este vorba decât de abilitatea de a folosi cele ce există în Natură în mod pozitiv. Dacă nu le utilizăm de-o manieră pozitivă, ele devin negative. Prin urmare, tot ceea ce trebuie să învățăm este cum să ne utilizăm intelectul.

Trebuie să dezvoltăm priceperea și metoda, un program de utilizare a ceea ce este bun și ceea ce este rău în mod adecvat, pentru a crea o viață bună dincolo de cele două. Nu trebuie să ne uităm la ceea ce avem acum, pentru că, așa cum am mai spus: "Nu arăta unui nebun o treabă făcută pe jumătate". Cu alte cuvinte, nu trebuie să fim ca niște nebuni, privind procesul în timp ce se derulează, văitându-ne. Dimpotrivă, trebuie să privim totul ca având o țintă și să înțelegem că fiecare etapă trebuie să fie așa cum este și faptul că urmărim o țintă care este corectă. Trebuie să înțelegem că ținta este imediat după colț, că suntem mai aproape de ea cu fiecare pas, apropiindu-ne de o viață corectată și un viitor bun.

Nu trebuie să fim cruzi, să pretindem, să ne plângem, să criticăm, să fim lipsiți de respect, sau să ne batem joc de Natură, de noi înșine sau de alții. Trebuie să înțelegem că parcurgem cu toții aceleași etape, același proces și ar trebui să ne ajutăm unii pe alții. De asta au nevoie niște oameni care s-au rătăcit în deșert. Nu vor ajunge în oază fără să se ajute între ei. Această corecție reciprocă și susținere mutuală sunt cheile care ne vor conduce către țelul cel bun.

Pentru a stabili susținerea mutuală și prin aceasta țelul, mai întâi trebuie să înțelegem cum suntem construiți. Trebuie să înțelegem că fiecare dintre noi suntem constituiți din trei feluri de dorințe. Prima este dorința fizică, cea de la nivelul "animal", deoarece acest tip de dorințe există și în animale, care le răspund instinctiv. Acestea sunt dorințele de a ne întreține cât putem de

bine, de a ne păstra curați, sănătoși, bine hrăniți, odihniți și alimentați cu tot ceea ce este necesar trupului.

Al doilea tip de dorințe sunt cele egoiste, datorită cărora ne dezvoltăm dincolo de nivelul animal. În noi oamenii există de asemenea dorințele de dominare, de satisfacere sexuală și de a primi onoruri iar prin aceste dorințe dorim să fim superiori celorlalți. Aceste dorințe aparțin exclusiv speciei umane. Nu și animalelor. Ele ar putea să se mănânce între ele, dar nu pentru că vor să-și facă rău, pentru a le stăpâni sau a le conduce pe celelalte. Ele acționează astfel numai pentru a se hrăni.

De aceea un leu care vânează o zebră nu-i face nici-un rău zebrei în mod deliberat; ci pur și simplu respectă instrucțiunile Naturii din el. Nu există nici-o animozitate între specii; este exact modul în care lucrează Natura. Şi noi ne comportăm în acest fel față de animale. Nu urâm vacile, găinile sau peștii pe care-i mâncăm. Le mâncăm pur și simplu pentru că trebuie și încercăm să o facem într-o manieră cât mai umană posibil.

Numai împotriva oamenilor ne folosim ego-ul. Ne uităm la peluza vecinului, la mașina, copii, salariul lui, etc. și ne măsurăm realizările din viață în comparație cu ale lui. Există statistici care dovedesc că oamenii ar fi mai fericiți să câștige 50.000 de dolari pe an dacă ar fi peste media veniturilor din comunitatea lor, decât să câștige 100.000 de dolari pe an dacă ar fi sub media veniturilor în comunitate.

Ne apreciem în funcție de alții. Adică, apreciem lucrurile nu în relație cu noi ci în relație cu ceilalți. Acest tip de dorințe poartă numele de "dorințe omenești" deoarece animalele nu le au. Lor nu le pasă ce au alte animale; au nevoie doar să fie ele îndestulate. Dorințele omenești sunt, în orice caz, toate negative.

Un alt treilea tip de dorințe, care sunt de asemenea exclusiv omenești, sunt deasupra celor două tipuri precedente. Este dorința pentru cunoaștere, pentru înțelepciune. Este dorința de a ști care este scopul pentru care trăiesc, cum lucrează Natura, ce se întâmplă în jurul meu și cum sunt conectate lucrurile. Cu alte cuvinte, este o iubire pentru înțelepciunea din Natură, pentru cunoaștere, pentru studiul Naturii.

Ne aflăm într-un balon numit "Natură" și primim de la ea. Suntem aparent într-o sferă al cărui înveliș îl decojim strat după strat. Examinez fiecare strat pe care-l dau la o parte iar legile pe care le descopăr sunt numite "Știință". Cu timpul, voi descoperi mai multe legi, care există deja dar pe care nu sunt suficient de înțelept să le înțeleg, să le descopăr. Cu cât învăț mai mult, cu atât descopăr mai multe legi care există în Natură.

Rezultă faptul că toți oamenii sunt combinații ale acestor trei tipuri de dorințe - dorința la nivel de animal, dorința la nivel

omenesc și dorința pentru cunoaștere. Ceea ce se schimbă de la individ la individ este modul în care aceste dorințe se combină. Unul poate avea mai multă dorință pentru cunoaștere, un altul va dori să fie superior celorlalți ca bogăție și situație, iar un al treilea se va instala pe canapea să vadă fotbal și să bea bere. Fiecare este contruit în mod diferit și nu este nimic bun sau rău în asta. Fiecare își are propria sa natură. Cele trei tipuri de dorințe există în toți, dar fiecare individ este înclinat mai mult către una decât către altele. Fiecare individ își găsește locul în mediul înconjurător în concordanță cu dorința din interiorul său și progresează în consecință.

Cea mai obișnuită dorință este cea pentru nevoile trupești. Dovadă este faptul că cei care doresc să capete putere și dominare și se ridică deasupra societății omenești sunt puțini. Cu alte cuvinte, dacă mă las cuprins mai ales de dorințele fizice, folosesc ce am în jurul meu pentru a satisface nivelul nevoilor mele fizice. Dacă dorințele mele aparțin nivelului omenesc atunci vreau să mă ridic deasupra tuturor și să-i domin, să le fiu superior și să fiu mai puternic, mai deștept și mai de succes.

Dacă sunt înclinat către știință, atunci vreau să fiu deasupra dorințelor nivelului animal, ca și deasupra dorințelor nivelului vorbirii. Acestea sunt dorințele de a înțelege, de a mă conecta cu Natura și de a înțelege de ce lucrurile sunt create așa cum sunt. Vreau să învăț filozofie și științe și nu-mi pasă dacă am mai multe sau mai puține posesiuni decât alții. Pot să mănânc foarte puțin și întrețin foarte puține contacte cu oamenii, dar este important pentru mine să mă conectez cu ceea ce este deasupra și dincolo, cu ceea ce constituie cauzalitatea universului.

Există diverși oameni în societatea omenească și fiecare își găsește propriul angajament, își clădește o familie, un mediu și o societate în funcție de propriile dorințe.

Oamenii inteligenți, care folosesc știința în mod corect, cunosc Natura și știu că există un proces și un plan al acesteia. Nu cunoaștem încă regulile procesului, dar știm că există unul. Nu suntem încă siguri unde conduce acest proces și putem numai să presupunem că ne duce către echilibru, precum echilibrul care există la toate nivelurile Naturii. La sfârșitul zilei și noi trebuie să ajungem la un echilibru.

Echilibrul cu Natura poate fi exprimat în termeni de temperatură, vânt, furtuni și erupții vulcanice; adică tot ce se întâmplă pentru ca în cele din urmă să se producă echilibrul. Natura acționează pentru a se echilibra iar Omul, ca parte a Naturii, trebuie să-și găsească propriul echilibru.

Din cauză că în noi există forțe pozitive și forțe negative, pentru a preveni erupția lor, ne-a fost dată știința. Datorită

cunoașterii pe care am căpătat-o, putem realiza echilibrul acestor forțe din interiorul nostru. Putem utiliza forța negativă precum și forța pozitivă a intelectului pentru a le echilibra și a progresa în armonie.

Trebuie să echilibrăm forța intelectului cu forța răului din noi. Ca ființă umană, am dorințe la nivelul mineral, anume materialele din care este făcut trupul meu. Am de asemenea dorințe la nivelul vegetal – lucrurile care cresc în mine, cum sunt părul, unghiile și oasele. Apoi sunt dorințele animalului din mine. Acestea sunt restul componentelor trupului meu. Am și un intelect, care este o dorință deasupra nivelului animal și am forța negativă din mine, ego-ul meu. Acestea sunt părțile din care suntem alcătuiți.

Nu e nimic de corectat în dorințele de la nivelurile mineral, vegetal și animal. Problema este în relațiile noastre cu ceilalți. Acolo este locul în care ne distrugem viața, pentru că avem o natură rea, ego-ul, deși avem tendința să ne spunem că nu suntem răi. Alții sunt cei răi, omenirea este rea sau natura umană este rea, dat nu eu, ca persoană.

Preocuparea nu ar trebui să fie numai în legătură cu progresul meu, deoarece eu sunt un animal, care trăiește la nivelul animal și trebuie să obțin un consum echilibrat. Mai curând, *întreaga lume* trebuie să ajungă în echilibru la *nivelul uman*, asta însemnând că vom fi toți egali, întocmai ca într-o familie. Aceasta este situația la care ar trebui să aspirăm în societatea omenească, la nivelul uman al cunoașterii. Astfel, vom atinge stadiul perfect, întocmai ca mărul copt.

Prin urmare, avem treburi mult mai importante de făcut. Nu există provocare mai mare sau care să merite o atenție mai mare decât cea din fața noastră, dar prin această cunoaștere vom fi capabili să o ducem la bun sfârșit în beneficiul întregii omeniri.

Omul are un potențial uriaș, dar dacă putem acționa pentru a ne îmbunătăți viețile, totuși nu o facem. Suntem împiedicați de natura noastră egoistă pentru că vrem să folosim toate energiile noastre, toate abilitățile și capacitățile noastre pentru a ne ridica deasupa celorlalți. În consecință, fiecare este în competiție cu toți ceilalți, fiecare dintre noi încercăm să ne ridicăm distrugând tot restul. Această înclinație nu ne face să ducem o viață bună cum ar fi trebuit.

Sunt alte analize pe care ar trebui să le facem privind înclinația bună și cea rea. De pildă, cum ne putem imagina trăind cu înclinația cea bună ? Ar însemna că toți ar trebuie să fim la fel. Oare este posibil să putem fi la fel ca oricine altcineva ? Ce ne va bucura oare ? Dacă toți suntem la fel și nu există mai puțin sau mai mult, atunci nu mai avem pentru ce trăi și nu am mai simți că

suntem vii. Toată activitatea noastră urmărește să avem mai mult decât posedă alții. În subconștient, ne comparăm permanent cu ceilalți, iar această comparație ne motivează să trăim și obținem ceea ce vrem. O putem constata în sport și la locul de muncă. *Trebuie* să ne măsurăm cu alții; este modul în care măsurăm cât de mult merită viața noastră.

Acestea ridică acum câteva semne mari de întrebare: Cu ce ne vom mai satisface ? Oare Natura dorește să ne transforme în roboți ? Ce înseamnă că suntem toți "înrudiți"? Dacă ne înrudim cu toții, înseamnă că toți suntem egali, că toți avem aceeași valoare. Atunci, însă, nu mai am sentimentul că există ceva pentru care să trăiesc. Există oare un alt țel, pe care nu pot să-l întrevăd în stadiul actual ?

Un individ își dorește totdeauna să-și realizeze potențialul. Pentru unul, poate fi știința; pentru altul, poate fi scrisul, fotografia sau educația. În cele din urmă, însă, oricine își dorește să-i depășească pe ceilalți. Această nevoie ne stimulează să evoluăm. Dacă toți am deveni echilibrați și egali pentru că simțim că suntem într-o criză și înțelegem că aceasta este calea de a o rezolva, cum ne vom satisface, oare, nevoia de a ne simți superiori ?

În viitor, ne vom rezolva în două ore de muncă pe zi asigurarea nevoilor noastre. Dar dacă toți lucrăm două ore pe zi și nu ne dorim să avem mai mult decât alții, și dacă toți sunt egali și își rezolvă necesitățile, cum ne vom satisface dorința noastră de a excela ? În momentul de față, lucrăm cel puțin șase ore pe zi pentru a câștiga mai mult decât alții. Dacă aceste șase ore devin libere, am putea să înnebunim de prea multă libertate. A stabilit, oare, Natura lucrurile în felul acesta ?

Aici este momentul în care descoperim cealaltă față a Naturii, cea în care ne utilizăm ego-ul într-o manieră opusă. Asta înseamnă că ego-ul este în continuă creștere dar nu așa vom ajunge să fim superiori celorlalți. Mai degrabă, este ca și cum fiecare dintre noi ne-am ridica deasupra *propriului* ego pentru a fi în echilibru cu el și a fi egal cu ceilalți. În acest fel, obținem satisfacția ca urmare a unei mai strânse legături cu ceilalți deoarece cu cât ego-urile noastre cresc mai mult, cu atât putem să le dăruim mai mult altora și să-i aducem într-o înlănțuire mai mare și în echilibru. Ne vom *bucura* să avem conexiuni mai puternice cu ei.

Cu cât mai mult ne conectăm cu ei datorită ego-urilor noastre corectate, cu atât ne vom bucura pentru că vom avea o nouă dorință de la care să primim plăcere – acea dorință colectivă, pe care am conectat-o cu noi înșine, prin faptul că am devenit conectați. Tipul de satisfacție pe care îl căpătăm de la această dorință poartă numele de "iubire reciprocă". În acest fel, putem să obținem o mult mai mare împlinire decât aceea pe care o avem

astăzi când reuşim să excelăm faţă de alţii. Prin urmare, numai utilizarea corectă a elementelor din interiorul nostru ne va permite să realizăm abundenţa.

Utilizarea adecvată a tuturor elementelor înseamnă că, în interiorul nostru, noi creem un echilibru între intelect şi înclinaţia negativă, ego-ul. Utilizându-ne intelectul şi ştiinţa, vom înţelege că nu avem de ales – fie folosim ştiinţa cu înclinaţia noastră negativă pentru a fabrica arme, fie folosim intelectul deasupra înclinaţiei negative, şi atunci o "îndreptăm" pentru a o conecta cu alţii într-un mod pozitiv. În acest caz intelectul va domina înclinaţia negativă. Acesta este modul în care realizăm abundenţa şi o viaţă bună şi sigură, a garanţiei reciproce.

Echilibrarea nu se realizează cu răul ci, mai curând, prin utilizarea răului, pentru a-l echilibra cu societatea omenească, cu Natura. Atunci când utilizez înclinaţia negativă, nu fac decât să o transform în bine, folosind însă, încă, dorinţa în întregime.

În orice caz, de la acest rău eu vreau opusul – pentru a-l folosi în cel mai bun mod. Constatăm cum creşterea, dezvoltarea adecvată în toate formele Naturii, se face totdeauna prin echilibrul dintre două forţe: forţa pozitivă şi forţa negativă. Combinaţia dintre cele două este ceea ce produce abundenţa. Aşadar cum echilibrez forţa negativă, ego-ul meu, care îmi distruge viaţa ? Trebuie să am ceva echivalent cu el, iar acesta este intelectul meu. Prin urmare, deasupra dorinţelor fizice şi a celor omeneşti, există o ştiinţă prin care pot echilibra latura omenească din mine.

Fiecare individ posedă o abilitate intelectuală de a face faţă ego-ului. Intelectul meu va trebui să fie precum şoferul unui aotomobil pe nume "ego", aşa încât cu intelectul meu, voi "conduce" ego-ul în direcţia unei corecte dezvoltări. Ce este dezvoltarea corectă ? Este stadiul în care suntem egali cu toţii, conectaţi, înrudiţi.

Intelectul poate să mă conducă spre un astfel de stadiu, în care sunt considerat "uman", funcţionând cu ajutorul intelectului meu şi nu prin izbucnirile ego-ului meu. Atunci când ego-ul izbucneşte, folosindu-ne intelectul, putem ajunge la tot felul de descoperiri "creative", cum ar fi bomba atomică. Aşa cum am spus anterior, Aristotel şi Platon au stabilit că ştiinţa este rezervată numai pentru cei care doresc să-şi controleze înclinaţiile.

Pentru că nu am luat aminte la avertismentele lor, situaţia actuală este una înfricoşătoare. Până acum, ne-am lăsat în voia ego-ului şi l-am susţinut cu toată ştiinţa noastră. Acum trebuie să reflectăm şi să începem să evoluăm în direcţie opusă, folosindu-ne raţiunea. Trebui să acceptăm răul, ca un înţelept care întrevede viitorul. Vom vedea unde trebuie să ajungem, vom decide natura

stadiului corect pe care ni-l vom stabili ca țel și după aceea vom porni într-acolo.

Dacă vom proceda așa, vom descoperi că înclinația negativă este "un ajutor creat împotriva noastră". Ea *pare* numai să lucreze împotriva țelului, când de fapt ne furnizează combustibil și energie, stimulându-ne să ne dezvoltăm într-o direcție pozitivă. Putem să transformăm înclinația negativă într-una pozitivă cu ajutorul științei și cunoașterii și cercetând ce este rău și ce este bine.

Prin urmare, libera noastră alegere se rezumă la utilizarea ego-ul în mod corespunzător sau nu.

Nu există nici-o forță rea sau bună în Natură; depinde de modul în care noi utilizăm fiecare forță din natură. De pildă, cu 100.000 de ani în urmă eram cu toții înrudiți – trăiam în junglă, împărțind totul, și toate erau bune. Nimeni nu se credea superior sau inferior celorlalți. Apoi ego-ul a început să se dezvolte în noi, și odată cu el, a început să se dezvolte și intelectul, care era folosit pentru a servi ego-ului. Dacă un individ s-a văzut mai de succes decât ceilalți, și-a luat pentru el mai mult din toate cele, s-a detașat de clan, și-a construit o casă frumoasă și și-a luat mai multe neveste.

Cu alte cuvinte, datorită pornirilor egoiste care au început să se trezească în noi, unii au început să se considere superiori celorlalți și, cu intelectul și abilitățile lor, au început să-i domine pe ceilalți până când cei din urmă nu au mai avut nimic de mâncat. Individul "superior" le-a dat de mâncare și, în schimbul hranei, i-a transformat în sclavi. Ceilalți au acceptat pentru a nu muri de foame și, astfel, au devenit proprietate a stăpânului lor. După aceea, stăpânul și-a creat o mică armată din sclavi, a cucerit teritoriile unora dintre vecinii săi și a devenit rege.

Chiar și astăzi, ne folosim intelectul și cunoștințele pentru a dirija situații și a manipula oameni pentru a ne ridica deasupra lor. Asta facem toți, oridecâteori putem. Chiar și oamenii care au fost odată victime ale sistemului au devenit experți în profesiile lor și au avansat. Toți avansăm și pe urmă alții ne-o iau înainte. Este modul în care evoluează societatea omenească.

Cu alte cuvinte, fiecare își folosește intelectul pentru a-și satisface dorințele, fie pentru a-i domina pe alții, fie pentru a excela față de ei. Intelectul este slujitorul ego-ului iar ego-ul îi este șef.

Așa a fost până au apărut Platon și Aristotel. În acea vreme, intelectul și știința începuseră să se dezvolte mai pe larg. A fost o perioadă specială, în cursul căreia s-au dezvoltat matematica și geometria.

Apoi, a apărut o problemă: Pentru a se uita la stele, savanții aveau nevoie de telescoape iar acestea costau o mulțime de bani. De unde și-au procurat savanții banii ? Aveau nevoie de banii celor bogați, dar savanții nu aveau nimic de vândut în afară de cunoștințele lor, așa că au făcut-o, pentru a construi telescoape sau alte aparate. Drept rezultat, știința a devenit coruptă.

Pentru că savanții au construit telescoapele, cei bogați, care le-au cumpărat cunoștințele, le-au folosit pentru a vedea de departe când se apropie dușmanii. Abilitatea de a-i vedea apropiindu-se a creat capacitatea de a-i învinge pe dușmani pentru că acum omul bogat avea un avantaj - el putea să-și vadă dușmanul înainte ca acesta să-l poată vedea. Este un exemplu de cum înțelepciunea științifică a fost utilizată în scopuri egoiste.

Cu alte cuvinte, știința a devenit sluga înclinațiilor negative ale omului, servindu-le indiferent pentru ce. Apoi, conducătorii i-au luat pe savanți, au pus stăpânire pe ei și i-au amenințat că-i omoară dacă nu le dau ceea ce știu.

În alte împrejurări, savanții au înființat universități și au predat ceea ce știau. Astfel, știința a început să-i fie de folos omului în orice mod posibil. Putem vedea că, până în ziua de azi, majoritatea științei, a cunoașterii și a banilor care se scurg pentru știință au drept scop dezvoltarea armelor și a apărării.

Dar în Educația Integrală, ar trebui să fie invers: știința ar trebui să direcționeze răul înspre bine. Datorită intelectului nostru, am ajuns într-un punct în care nu mai este necesar să lucrăm atât de multe ore pe zi pentru a ne asigura traiul. Într-adevăr, criza în sine a provocat acest lucru, făcându-ne un "serviciu" prin apariția șomajului. Acum trebuie să ne facem o analiză și o critică a noastră, a naturii noastre și a modului nostru de viață. Trebuie să înțelegem cum ne folosim ego-urile în mod negativ și să încercăm să facem schimbarea în sensul unei utilizări pozitive.

Există o zicală care spune: "Ce este acela un înțelept ? Este acela care întrevede viitorul." Ceea ce înseamnă că înțeleptul înțelege dinainte la ce rezultate se poate aștepta și astfel evită suferințele. Un înțelept este cel care îi vede pe ceilalți și știe de ce merită să te orientezi înspre beneficiul celorlalți. Dezvoltăm știința pentru a ști cum să punem stop maladiilor mortale. Întrebarea care se pune este: "Cum am putea oare vizualiza procesul în așa fel încât să înțelegem că dacă situația își continuă cursul actual, suntem pierduți ?

Într-adevăr, cum am putea să ne îndreptăm ? Ce remediu ar trebui să găsim pentru a căpăta o viață liniștită ?

Aceeași știință, aceeași evoluție, ar trebui acum să ne furnizeze înțelegerea, simțirea, exemplele a tot ceea ce ni se întâmplă și să ne indice direcția în care ar trebui să ne dezvoltăm.

Știința ar trebui să ne livreze toate aceste lucruri într-o manieră în care să le putem pipăi și să ne ajute să le definim ca fiind punctul de vedere public. Ar trebui să fie conturate atât de puternic încât să nu dorim să ne folosim înclinația negativă unii împotriva celorlalți. Dimpotrivă, să înțelegem că orice câștig al celorlalți este în beneficiul nostru.

Atunci când voi simți că un alt-cineva îmi vrea binele, o să înțeleg cum pot să-l "cumpăr" pe acela, ce aș putea da astfel încât să determin ca atitudinea lui să-mi fie favorabilă. Procedând astfel, îl transform pe acel alt-cineva într-o persoană bună care să nu-mi facă rău. În acest fel nu vom decade într-o stare în care să fim indiferenți, dușmănoși și să ne respingem unul pe celălalt; nu vom ajunge la situația în care să evităm să trăim unul cu celălalt, să putem întemeia o familie, sau să avem copii - adică tocmai viitorul către care ne îndreptăm în momentul de față.

În trecut am trăit în familie, într-o singură casă cu frații și surorile, rudele și bunicii, iar totul era perfect. Astăzi nu vrem pe nimeni în jurul nostru. Oamenii se suportă cu greu unii pe alții până într-acolo încât iau medicamente pentru a evita să se simtă pe ei înșiși. Cu toate violențele, violurile și brutalitățile de astăzi, în curând nu vom mai putea ieși din casă simțindu-ne în siguranță.

Copiii sunt deja înfricoșați de mersul la școală în fiecare dimineață deoarece acolo se vor întâlni cu bătăuși și traficanți de droguri, dar nu au de ales și trebuie să se ducă. Dacă lucrurile continuă așa, vor ajunge să simtă că sunt înconjurați de o lume ostilă. Nu este locul în care își doresc să fie, așadar trebuie să începem să corectăm lumea acum, imediat.

Fiecare dintre noi trebuie să stabilim modul în care să folosim fiecare forță a Naturii. Dorința de a avea mai mult decât ceilalți nu este în sine negativă. Este negativă numai dacă vrem să-i oprești pe alții.

Există două stadii posibile: pot să-l privesc pe altul și să nu fiu invidios, ci mai curând să învăț de la celălalt calitățile sale bune. Aceasta este o invidie pozitivă. Cu totul altceva ar fi, însă, dacă mă uit la celălalt și-mi spun în gând: "De ce trebuie să muncesc atât de mult pentru a avea ce are el ? Ar fi mai bine dacă el n-ar avea nimic. Dacă aș distruge tot ce are el, nu aș mai avea de ce să fiu gelos și m-aș simți mai bine".

Așadar întreaga problemă se rezumă la modul în care utilizăm dorința sau înclinația. Înclinația în sine nu este nici bună, nici rea, întocmai ca și invidia. Există o invidie pozitivă și una negativă. Invidia pozitivă mă stimulează deoarece îmi doresc să mă dezvolt. Invidia negativă mă conduce spre a-l distruge pe celălalt. Dacă invidia pozitivă mă face să-mi doresc ca toți să fie bogați

astfel încât să am la ce să aspir, atunci invidia negativă mă face să-mi doresc ca toți să fie la fel de săraci ca mine.

Testul este simplu: vreau binele altora sau răul lor ? Există și un stadiu intermediar. Dacă nu sunt pentru sau împotriva altuia, ci numai în favoarea mea, este totuși un progres față de a-mi dori răul altuia.

Cu toate acestea, a mă uita la ce are altul și a-mi dori același lucru pentru mine nu ne aduce în echilibru cu umanitatea sau Natura. În cele din urmă, pe parcursul procesului evoluției, Natura nu ne cere să învățăm unul de la altul și să fim permanent în competiție. Dimpotrivă, Natura ne cere să ne asigurăm o viață materială echilibrată, decentă și, dincolo de asta, să evoluăm ca niște oameni aflați într-o conectare reciprocă. În felul acesta, toți vor fi satisfăcuți datorită conexiunilor lor cu ceilalți. Ar trebui să ne împlinim prin iubire, și nu datorită unor noi jucării extravagante și scumpe. Ne aflăm în criză pentru că nu procedăm așa.

În ultimul timp, simțim că nu mai avem unde să ne dezvoltăm. Am obosit să ne uităm la alții; asta nu ne mai oferă nici-o plăcere. Economia și tehnologia sunt incapabile să țină pasul cu mersul lucrurilor. Pământul nu are suficiente resurse pentru a susține competiția fără sfârșit. Putem constata drept urmare faptul că Natura nu și-a planificat ca noi să ne dezvoltăm către ceea ce părea a fi "fericirea". Situația în care ne aflăm în prezent necesită acceptarea faptului că nu mai avem încotro să ne ducem.

Dacă cineva vede o mașină grozavă pe aleea vecinului, aparent nu este nici bine nici rău. Totuși, ar putea să se transforme în ceva rău pentru cineva care s-a mulțumit să aibă un cal și o șaretă atunci când a văzut că vecinul are acum o mașină sclipitoare. Vizitiul ar începe să se simtă privat de ceva și neîmplinit. El știe că trebuie să muncească mult mai tare pentru a-și permite o mașină. Acest fapt îi naște în minte gânduri de invidie și răzbunare. Problema nu constă din auto-evaluarea pe care ne-o facem în raport cu alții; ci mai curând din faptul că Natura nu ne permite să continuăm competiția.

Susțin întru totul competițiile care ne fac fericiți, competițiile în care îmi doresc să mă aflu în ipostaza de a dărui societății la fel ca tine. Aceasta este o competiție constructivă, în echilibru cu Natura și în direcția aceluiași țel. Atunci când mă uit la altul și învăț de la el, o fac din gelozie. Celălalt este mare, iar eu sunt mic; celălalt are succes, eu nu.

Pentru ce sunt gelos ? Dacă aș fi gelos pentru lucruri care aduc echilibrul, pace atât mie cât și întregii lumi, stimulându-mă atât pe mine cât și întreaga lume pentru a ajunge la echilibru, pentru a deveni un "măr copt", aceasta constituie o invidie pozitivă și o competiție corectă. Trebuie să o încurajăm, să o recompensăm

cu premii și să-i prezentăm pe acești oameni în mass-media pentru ca toți să vadă exemplul pozitiv. Dar dacă prin competiție nu ajungem la lucruri pozitive, ci ne afundăm în probleme și necazuri, îndepărtându-ne de țelul urmărit, atunci este vorba de o invidie negativă și o competiție în sens rău. Totul se măsoară în relație cu țelul final deoarece nu avem de ales decât să ajungem la aceeași stare de echilibru pe care o constatăm în Natură. Dacă privim echilibrul și armonia din Natură, vom înțelege ce ne trebuie pentru a-i semăna și care sunt rațiunile pentru care ni se întâmplă ce ni se întâmplă.

Competiția este înrădăcinată în noi. Omul este o ființă și, drept urmare, o ființă competitivă. Competiția este o înclinație nici bună, nici rea; depinde de cine o folosește. S-a spus: "Invidia, împătimirea și vanitatea te scot în afara lumii". Dacă vreau să progresez față de stadiul meu actual și să fiu mai benefic pentru mine, pentru mediul înconjurător și pentru întreaga lume, trebuie să utilizez invidia, patima și vanitatea în așa fel încât intelectul să mă îndrepte în sensul utilizătii lor corecte.

Putem să ne folosim toate înclinațiile în mod pozitiv sau negativ. Intelectul meu trebuie să mă direcționeze înspre a le utiliza în sens pozitiv. De aceea ne-a fost dat intelectul. Un exemplu de competiție pozitivă este atunci când doi oameni merg la o sală de gimnastică împreună. Ei se "trag" unul pe celălalt și, deoarece se invidiază unul pe celălalt cum arată, se antrenează amândoi mai tare. Aceasta se consideră a fi o invidie pozitivă. Este posibil ca unul dintre cei doi să se bucure de faptul că celălalt este mai puțin antrenat și mai puțin dezvoltat, dar până la urmă nu se poate spune că procesul în sine este unul rău, deși presupune competiția.

Atunci când cineva se compară cu altcineva, avem o competiție. Cu toate acestea, există și competiție cu scopul dezvoltării. Deși sunt conduse de ego, invidia, patima și orgoliul te impulsionează să fii mai bun deoarece îți sporesc dorința de a fi ca celălalt. Totuşi, competiția urmărește dezvoltarea. Există de asemenea posibilitatea unei competiții care să mă facă să mă simt stingher atunci când mă uit la celălalt deoarece nu pot să fac ceea ce face el. N-aș vrea să văd un astfel de exemplu pentru că nu este în favoarea mea; mă dezavantajează.

O bună competiție este aceea care ne stimulează pe amândoi, aceea în care suntem legați împreună și nu putem să reușim unul fără celălalt. Să spunem că doi oameni încep o afacere împreună. Unul vine cu banii iar celălalt cu știința. Fără investitor, cel cu știința n-ar putea reuși, deci este bine că sunt împreună. Totuși, parteneriatul poate fi o sursă de invidie, chiar ură. Cu alte cuvinte, în multe cazuri poate să apară gândul: "Ce grozav ar fi dacă aș fi fără tine", chiar dacă partenerii depind unul de celălalt.

Există un singur tip de competiție în care amândoi sunt dependenți unul de altul, fără să fie contrari unul celuilalt - competiția de a deveni unul. Este o competiție în care măsurăm cât de mult de iubim unul pe celălalt, în care nu există între noi nimic achiziționat sau produs de noi. Amândoi dorim același rezultat și, astfel, nu suntem despărțiți. Niciunul dintre noi nu aspiră să-i fie superior celuilalt. Nu există decât unul, iar acest unul este rezultatul combinației dintre noi, ca urmare a însumării tuturor calitățile noastre prin care ne completăm unul pe celălalt. Niciunul dintre noi nu poate exista singur sau realiza acest sentiment al complementarității reciproce în alt fel, cu excepția iubirii mutuale, sau cel puțin al garanției reciproce ca o pregătire a iubirii mutuale.

Orice altă soluție care nu ne conduce la a fi unul, în afară de garanția reciprocă, ne va duce în cele din urmă la a ne pune în evidență, între noi, ego-ul și ne va separa. Competiția în care devenim unul este singura soluție. Conform acestei abordări, atunci când ne îmbrățișăm pentru a ne mărturisi iubirea, chiar dacă acum suntem în competiție și există încă invidie, patimă și vanitate - adică ne urâm și ne iubim - toate se completează una pe cealaltă. Iubirea este rezultatul în sine al îmbrățișării. De aceea, toți trebuie să se corecteze pe ei înșiși în ce privește conectarea cu ceilalți. După aceasta, în îmbrățișarea dintre noi va apare iubirea.

Avem mult de lucrat cu intelectul. Noi ne echilibrăm viețile noastre corporale pe o singură linie, acolo unde fiecare primește ceea ce trupul îi cere pentru subzistență, iar dincolo de aceasta, la nivelul uman, acolo unde rezolvăm toate relele din noi. Peste acest nivel, pe o treaptă superioară din lăuntrul nostru, ne dezvoltăm știința, cunoașterea și intelectul în așa fel încât să ne asigurăm nevoile fizice și pentru a transforma inclinația negativă, ce apare permanent în noi, într-o înclinație pozitivă cu ajutorul științei, până ce ajungem la iubire.

Pe scurt, nu avem ce să corectăm în dorințele de la nivelurile mineral, vegetal și animal. Problema constă în relațiile noastre cu ceilalți. Acolo este locul în care mi-am alterat viața deoarece am o Natură negativă, ego-ul. Toată lumea este de acord cu asta. Prin urmare, destinul Omului îl constituie corecția înclinației negative. Avem multe de făcut pentru a corecta înclinația negativă, deși poate să ni se pară că este simplu. Viața ne-a fost dată și am evoluat așa cum am făcut-o pentru a ne împlini dorințele fizice numai într-o mică parte a zilei. Trebuie să dedicăm partea leului, în ceea ce privește timpul nostru, corecției înclinației negative, în așa fel încât să obținem o înclinație pozitivă. Procedând în acest fel, vom descoperi perfecțiunea Naturii.

CAPITOLUL 11

De la Iubirea Omului la Iubirea Naturii

CUM SĂ NE RIDICĂM LA NIVELUL VORBIRII

Omul este singura ființă care se schimbă pe parcursul vieții și se dezvoltă în permanență. Procesul de evoluție prin care trec oamenii este obligatoriu pur și simplu pentru că ego-ul continuă să crească de-a lungul vieții noastre și de la o generație la alta. O constatăm în noi înșine la fel ca și în ceilalți. Fiecare generație diferă de precedenta. Totul se schimbă - cultura, structurile politice, educația, trăsăturile, relațiile umane în general și cele familiale în particular. Spre deosebire de oameni, animalele își păstrează același ritm, același stil și aceeași structură în permanență.

La scurt timp după ce s-a născut, un animal este echipat cu tot ce are nevoie pentru a supraviețui. În foarte scurt timp, el știe cum să aibă grijă de el. În schimb, procesul prin care un om își capătă deprinderile durează mulți ani și presupune absorbirea de informații din mediul înconjurător. Numai după mai mulți ani un om învață cum să-și poarte de grijă.

Pe parcursul vieții învățăm, creștem, ne schimbăm și suntem în permanență afectați de diverse dorințe. Suntem atrași de ceva și după aceea de altceva. De-a lungul vieții, ne schimbăm profesiunea, familia, locul în care stăm și domeniile care ne interesează. Oamenii se comportă foarte impredictibil deoarece în noi apar, în permanență, noi dorințe. Nu știm ce se va petrece în clipa următoare, cu atât mai puțin peste câțiva ani.

În noi există și nivelul animal, cel elementar. Este nivelul la care ne îngrijim ca trupul nostru să aibă hrană, sex și familie și la care ne relaționăm cu trupul nostru așa cum ar face-o "animalele", într-o manieră rațională și echilibrată. În ciuda acestui fapt, multe dintre lucrurile pe care le facem cu trupul nostru sunt inutile. Unele dintre lucrurile pe care le facem sunt bune, dar atunci când exagerăm ele ajung să facă rău. Pe vremuri, medicii susțineau că

un consum exagerat al unor lucruri bune provoacă mai multe necazuri decât consumul în cantități mici al unora care fac rău.

Prin urmare, la nivelul fizic, pentru a ne susține familia și societatea, trebuie să aducem nevoile noastre de consum la un anume echilibru. Acestea fiind spuse, un nivel rezonabil al consumului *nu* înseamnă că ar trebui să ne punem limite până într-acolo încât să regretăm sau să suferim. Mai degrabă nu înseamnă altceva decât să găsim acea limită corectă, sănătoasă.

Totuși, spre deosebire de animale, în noi există nivelul vorbirii, deasupra celui animal. Noi ar trebui să limpezim restul timpului pe care-l avem la dispoziție, de îndată ce am avut grijă de necesitățile noastre primare, pentru a ne edifica pe noi înșine ca oameni. Trebuie să dezvoltăm acea parte din noi care se află peste nivelul animal.

Într-un anume sens, aparținem celor două lumi în același timp - regnului animal dar și regnului uman, pe care îl numim nivelul vorbirii. Vorbirea se dezvoltă în noi prin conectarea cu ceilalți. Sunt multe de făcut în privința acestor conexiuni cu ceilalți. De fapt, trebuie să creem din sinele nostru actual o ființă umană. Şi totuși, nu trebuie să facem decât un singur lucru pentru a reuși: să ne corectăm pe noi înșine.

Fiecare dintre noi s-a născut la nivelul animal, ca un organism viu care tocmai a ieșit din mama sa, cântărind circa 3,5 kilograme. Când creștem un bebeluș, în primul rând ne ocupăm de nivelul său fizic, asigurându-ne că mănâncă și bea suficient și este sănătos. Tratăm bebelușul ca pe un trup ce trăiește. După aceea, el crește și îi urmărim reacțiile la zgomote și sunete, lumină și întuneric. El începe să-și miște trupul, la început cu mișcări involuntare iar apoi cu mișcări controlate. Le cumpărăm copilașilor noștri jucării și astfel îi ajutăm să se dezvolte. Dacă nu am interveni în proces ca oameni, făcând totul pentru ei, ei nu s-ar dezvolta ca niște oameni ci ca niște animale. Umanul din noi se dezvoltă numai prin educația pe care o primim.

Problema este aceea că educația noastră este în întregime egoistă, stimulându-ne să exploatăm lumea. Înțelegem că pentru a ne asigura propria securitate, este cel mai bine să nu îi lovim pe ceilalți, să evităm să luăm de la ei și să fim îngăduitori. Atunci, vom fi tratați bine. Îi învățăm pe copii că dacă se comportă amabil cu ceilalți, ceilalți vor răspunde la fel. De aceea, ca parte a educației noastre, îi îndrumăm pe copii să păstreze bune relații cu toată lumea astfel încât să nu trezească ostilitate împotriva lor. Înțelegem lucrurile acestea și în consecință îi educăm să acționeze în acest fel.

Şi totuși, ego-urile noastre sunt influențate de mass-media, de Internet, de televiziune și de mediul înconjurător în general.

Suntem astfel inundați de exemple negative. Chiar dacă nu le dorim, ele ne afectează, împotriva voinței noastre, și îi învățăm pe copiii noștri cum să-i înșele pe alții pentru a supraviețui în această lume. Îi trimitem să urmeze cursuri de arte marțiale sau să studieze dreptul pentru a ști cum să se apere în această lume. Și totuși, constatăm că, deși evoluăm de la o generație la alta, la fel ca în propria noastră viață, ne aflăm într-o situație neplăcută și avem relații nepotrivite între noi. Fiecare dintre noi își construiește, măcar în parte, propria fericire, bogăție, bucurie și succesul în viață provocându-le rău altora.

În consecință, ca urmare a tuturor celor prin care am trecut în această generație și în cele anterioare, am ajuns într-o stare de criză în evoluția noastră. Avem arme letale, secătuim planeta de aproape toate resursele sale, afectăm în mod negativ Natura, ecologia și clima, și ne distrugem singuri, atât pe noi cât și societatea în care trăim. Chiar și spațiul cosmic din preajma Pământului este plin de gunoaie din cauza sateliților scoși din uz. Mai mult decât orice, însă, suntem nemulțumiți de viață. O disperare generală a cuprins întreaga lume, precum și o criză acută în educație și sistemele de învățământ și numeroase alte probleme pe care le-am menționat deja.

Până la urmă, ne apropiem de momentul în care vom decide că nu avem de ales decât să ne schimbăm noi înșine. Altfel spus, tot ce avem de făcut la nivel individual, general, social și global este să ne re-educăm pe noi înșine. De la relațiile de dușmănie, repulsie, mândrie, invidie, orgoliu și dominare care există între noi în prezent, trebuie să facem mutația către relații de respect, garanție reciprocă și iubire. Nu sunt numai cuvinte mărețe. Pur și simplu nu avem de ales; este modul în care Natura ne direcționează. Evoluția noastră ne împinge către necesitatea de a stabili bune relații.

Părinții noștri ne-au învățat să fim amabili și respectuoși față de ceilalți și atenți, în așa fel încât să avem mulți prieteni. Ei ne-au explicat cu cine ar trebui să fim apropiați și de cine să ne ferim pentru că își doreau să ne aleagă un mediu înconjurător pozitiv. În același fel, trebuie să ne educăm deoarece situația actuală a devenit o amenințare pentru viață. Prin urmare, singura corecție pe care trebuie să o facem este aceea de a crea ființe umane în afara noastră. Trebuie să dăm trupului nostru ceea ce are nevoie, la un nivel rațional și echilibrat, și să edificăm nivelul uman, al vorbirii, în noi înșine deasupra vieții fizice, deasupra nivelului animal.

În secolul precedent ne-am ocupat cu dezvoltarea relațiilor internaționale, a comerțului internațional, a culturii și turismului internațional. Oamenii călătoresc dintr-o țară în alta de plăcere,

chiar dacă încă întâlnesc situații neplăcute. Dacă dorim să continuăm să ne dezvoltăm, trebuie să ne unim.

De pildă, de ce să nu creem o piață comună, nu numai în Europa, ci care să cuprindă întreaga lume ? Putem constata cum ego-urile noastre ne împing către asta, chiar dacă în același timp ne opresc să stabilim conexiuni corecte între noi, conexiuni bazate pe respect și înțelegere reciprocă.

În Europa, de asemenea, în ciuda apropierii și interdependenței create de Piața Comună, oamenii și țările sunt încă în conflict. Deși granițele au fost dizolvate și moneda unificată, ceva îi oprește să meargă mai departe. Europa ar putea fi o superputere, cum sunt Statele Unite, Rusia sau China; în schimb, însă, îmbătrânește și se slăbește deoarece statele Uniunii Europene nu pot să se unească într-o singură putere. Ele nu pot să depășească această slăbiciune fie și pentru avantaje egoiste, din cauza prăpastiei culturale, educaționale și istorice dintre ele, care face imposibilă pentru ei transcenderea adversităților din trecut.

Este posibil să se treacă peste aceste diferențe ? Va fi; atunci când umbrela iubirii se va deschide deasupra capetelor noastre. În afară de asta, tot restul va rămâne așa cum a fost. Metoda prin care ne ridicăm deasupra ego-ului lasă diferențele culturale, de educație și chiar cele politice așa cum au fost.

Fiecare individ va trăi cu propria lui cultură, educație și religie, însă îi va trata pe ceilalți cu bunăvoință. De pildă, într-o familie în care fiecare face altceva - unul este medic, altul este inginer, un altul se ocupă cu filozofia - toți vor fi de acord că aparțin aceleiași familii și se completează reciproc. Cu alte cuvinte, pentru că fiecare este atât de diferit în ce privește concepțiile, comportamentul și modul de viață, fără a-și unifica forțele (într-o familie) care să-i lege împreună dincolo de diferențele dintre ei, nu s-ar mai fi întâlnit niciodată.

Putem face, oare, același lucru așa încât să avem o viață mai bună, fără războaie și distrugere, așa încât să oprim tsunami-urile, uraganele, erupțiile vulcanice și colapsul sistemului economic ? Se spune că un individ ar da orice pentru viața lui. Ne aflăm deja într-o situație care ne pune viața în pericol și trebuie să înțelegem că avem deja o metodă care este pentru noi mai semnificativă decât orice știință. Toată știința și toate interesele noastre în viață sunt măsurate în funcție de capacitatea noastră de a ne îmbunătăți viața. Dacă avem o cale de a ne uni care că ne poată salva de la auto-distrugere, această metodă este cu siguranță superioară oricărei alte științe și trebuie să ne aplecăm asupra ei foarte serios.

Metoda Educației Integrale ne va salva de toate lucrurile rele care se întâmplă. Nu numai că va neutraliza pericolele din

calea omenirii, cum sunt războaiele, colapsul economic global şi foametea. Educaţia Integrală ne va păzi, mai degrabă, de rele, ne va ridica înspre o viaţă mai bună şi ne va face să simţim viaţa la un cu totul alt nivel. Cu ajutorul relaţiilor noastre corectate vom descoperi ceea ce se numeşte "umanul", "nivelul vorbirii". Acesta este punctul în care atingem zona cea mai profundă a Naturii, motorul care pune în mişcare întregul proces al evoluţiei noastre, gândul, cea mai mare forţă a Naturii.

În acest fel ne dezvoltăm abilitatea de a simţi Natura, de a-i simţi eternitarea şi completitudinea. Când descoperim acest lucru, devenim pătrunşi, plini, susţinuţi de această metodă. Asta este ceea ce ne dă corecţia integrală, metoda Educaţiei Integrale.

Acesta este motivul pentru care această înţelepciune se situează deasupa altor înţelepciuni, deasupra tuturor ştiinţelor pe care omenirea le-a creat. Rezultatele obţinute arată că nimic nu se apropie de ea. Când vom înţelege importanţa Educaţiei Integrale, va deveni firesc pentru noi să o punem în aplicare pe noi înşine. Cu toate acestea, este important să o transmitem şi altora pentru că, în măsura în care noi îi influenţăm pe alţii, iar alţii ne afectează pe noi, constituim fiecare un exemplu pentru ceilalţi de dăruire reciprocă prin stimulare şi presiune pozitivă, în felul acesta progresând.

De aceea este important nu numai să învăţăm cum să-i tratăm frumos pe ceilalţi ci, de asemenea, să le transmitem această atitudine pozitivă şi să ne servim drept bun exemplu unii altora. Întocmai cum părinţii ne-au fost exemplu de cum ar trebui să relaţionăm cu viaţa, fiecare dintre noi ar trebui să-i educăm pe alţii.

Nimeni nu este superior sau inferior în acest sistem de educaţie ci, mai curând, pur şi simplu unul învaţă de la altul. De aceea trebuie, în permanenţă, să demonstrăm că suntem responsabili dând exemplu nu numai copiilor ci, de asemenea, prietenilor şi celor mai în vârstă decât noi sau celor care au un statut social mai înalt. Fiecare dintre noi va trebui să se simtă ca un ghid pentru ceilalţi şi acest sentiment ar trebui să ne facă să ne comportăm foarte responsabil, până acolo încât vom imprima acest comportament, deoarece soarta omenirii depinde de acţiunile noastre faţă de ceilalţi.

Acestea nu sunt numai cuvinte frumoase; este modul în care funcţionează natura. Suntem influenţaţi unii de alţii fie că ne place, fie că nu, chiar fără să fim conştienţi. Chiar dacă nu respect foarte mult pe cineva, sunt totuşi influenţat de acesta.

Având în vedere faptul că Natura ne cere să ne comportăm în acest fel cu oamenii, trebuie să luăm foarte în serios Educaţia Integrală şi să înţelegem că omenirea aşteaptă acest tip de educaţie. Oamenii au nevoie de acest gen de educaţie şi o vor primi dacă le-

o dăm cu blândețe și cu iubire, întocmai așa cum noi am primit educația de la părinții noștri când eram copii. Aceste amintiri există în toți; toți doresc să fie tratați cu bunăvoință; toți au nevoie de asta.

Avem nevoie să creștem în acest fel, tot așa cum am avut nevoie ca părinții să ne trateze cu iubire atunci când eram copii, pentru că nici acum, nu înțelegem lumea din jurul nostru. Dar pentru că trebuie să creem o lume măreață și minunată, odată ce am simțit iubirea părinților noștri, începem să simțim iubirea prietenilor noștri, care primesc și ei educația corectă, și atunci simțim iubirea în școală și cu prietenii, în universitate, la lucru și în societate în general.

Cu alte cuvinte, treptat ne lăsăm cuprinși de "brațe" mai mari, mai cuprinzătoare – cele ale întregii omeniri. Trăim în permanență experiența îngrijirii și iubirii, întocmai așa cum le-am primit când am fost copii. Vom continua să le simțim pe parcursul vieții până vom simți această iubire generală ca pe legea superioară a Naturii. Astfel, simțim armonia care există în întregul sistem.

Construind sisteme similare între noi înseamnă să creem o anvelopă sau mediul corect pentru educarea oamenilor. Atunci când edificăm astfel de oameni, nu creem în realitate decât umanul, nivelul vorbirii, deasupra nivelului animal care există în prezent în noi.

Prin urmare, adoptând o atitudine corectă, de respect, reciprocitate și dăruire, susținem două tipuri de comportament în același timp: un comportament corect față de oameni la nivelul uman și un comportament corect la nivelul întregii Naturi, în relație cu legea generală a Naturii, care acționează în dăruirea reciprocă și iubire. Din această forță generală, Natura construiește întregul proces în care ne aflăm și noi.

În acest fel, suntem încurajați și întăriți și suntem în câștig de două ori: aflându-ne într-o societate corectă, fiind totodată în echilibru cu Natura. Din când în când, am putea să greșim printr-o atitudine dezechilibrată. De pildă, dacă ne raportăm într-o manieră echilibrată numai față de Natură, cum o fac cei de la Greenpeace, cărora le pasă *numai* de Natură și animale, nu ne ajută cu adevărat să protejăm Natura. Fără relații inter*umane* corecte, nu vom fi în stare să protejăm Natura. Cele două domenii sunt interdependente. Până la urmă, când cineva devine bun, el devine bun în *toate felurile*. O astfel de persoană va proteja atât regnul mineral, cât și pe cel vegetal și pe cel animal, utilizându-le strict pentru necesități iar atunci Natura va reveni la echilibru. Fiecare secțiune pe care am deteriorat-o va fi atunci reîntinerită și va reapare, iar întreaga lume va reveni la echilibru.

Trebuie să ținem cont de Natură și de relațiile interumane și mai întâi să-i educăm pe oameni. De la iubirea pentru Om, vom ajunge să iubim întreaga Natură. Aceasta este direcția în care trebuie să mergem. Chiar când ne raportăm la oameni, trebuie să înțelegem că, până la urmă, trebuie să ajungem la echilibru cu legea generală a Naturii, cu procesul general și cu întreaga noastră evoluție. Este un proces și trebuie să ajungem să iubim oamenii pentru ca apoi să obținem iubirea generală care există în Natură.

Corecția pe care trebuie să o facem deasupra nivelului animal, la nivelul vorbirii, este construită ca un proces în partea umană din noi. Nu este partea de animal a trupului meu, deși fac corecția cu ajutorul trupului pentru că trupul este intrumentul meu. Atitudinea, conectarea și acțiunile față de ceilalți – favorabile sau nefavorabile, ca înainte – sunt traduse în fapt prin reflecție, discurs și acțiune.

La început este "gândul", care precede "discursul" și "acțiunea". "Gândul" este primul pe care trebuie să-l conturez. El apare dintr-un calcul interior, din sine și din influența mediului înconjurător, a societății și a educatorilor mei. Trebuie să configurăm gândirea și apoi să o transpunem în discurs. Vorbirea este "numai cuvinte", până nu se exprimă prin acțiune, pentru ca atunci să devină valabilă.

"Discurs" înseamnă că trebuie să ne convingem pe noi înșine - printr-un dialog interior, pentru că în permanență vorbim cu noi înșine, dar și cu ceilalți - cum ar trebui să ne schimbăm și în ce direcție. Trebuie să decidem cât de mult vrem să ne schimbăm și la ce nivel trebuie să ajungem prin acest proces de obținere a bunăvoinței și a iubirii cuprinzătoare.

"Acțiune" înseamnă că în orele în care m-am eliberat de asigurarea necesităților trupești, voi studia Educația Integrală, sau voi face, deja, să circule și voi pune în aplicare abordarea integrală față de ceilalți. Aceasta îi va aduce pe toți oamenii la un standard de viață uniform, decent, deasupra nivelului de sărăcie. Va conduce de asemenea la o justă împărțire, în așa fel încât nimeni să nu fie defavorizat în raport cu ceilalți.

Cu alte cuvinte, la început avem gândul, apoi discursul și în final acțiunea. Acestea trebuie să aibă drept scop edificarea unei societăți noi și echilibrate în care toți sunt la un nivel integral, într-un sistem analog, uniform.

În gând, mă pun în valoare cu ajutorul influenței mediului înconjurător, dorindu-mi permanent să fiu influențat de un mediu mai puternic și mai unit. Apoi, proiectez acel gând în mine și îl duc la bun sfârșit prin discurs și prin convingere pe măsură ce furnizez celorlalți informații. În final vine acțiunea, când dăruiesc în mod activ celorlalți prin educație, instruire și prin ridicarea standardului

de viață al întregii lumi la un nivel la care nimeni nu este înfometat și nimănui nu-i lipsesc necesitățile vieții. Aceasta este munca noastră de bază.

În felul acesta vom realiza echilibrul cu Natura. Tot timpul trebuie să accentuăm faptul că ținta noastră este aceea de a obține echilibrul dintre noi și, prin acest echilibru, să fim în echilibru cu toată Natura. În urma procesului vom alcătui un sistem circular, complet.

Îndeplinind toate aceste lucruri, vom finaliza procesul nostru evolutiv, atunci când întreaga noastră evoluție de la începutul vieții pe această planetă va atinge în sfârșit echilibrul și completitudinea. Savanții spun că lumea, așa cum o cunoaștem, ar putea să se sfârșească în curând. Când spunem, însă, că este aproape de sfârșit, nu ne referim la un sfârșit fizic ci la finalul evoluției noastre ego-centriste. Dacă realizăm echilibrul complet și armonia cu Natura, nu vor mai exista presiuni asupra noastră din partea Naturii și vom trăi în perfecțiune.

Să sperăm că cel puțin vom fi capabili să începem să simțim această stare în noi înșine și astfel să putem să o transmitem copiilor și nepoților noștri. Totul este în mâinile noastre.

Trebuie să înțelegem că această dezvoltare, care presupune persuasiune, cercetarea atentă și corecția egoismului nostru în altruism, atunci când ne îngrijim și ne iubim unii cu alții, poate avea loc chiar în timpul generației noastre. Totul depinde de dorința de schimbare.

Pentru că dorința depinde în întregime de mediul înconjurător, trebuie să lucrăm împreună, în loc să încercăm să ne convingem singuri, ceea ce nu va funcționa niciodată. În schimb, va trebui să construim împreună un mediu înconjurător care să ne influențeze și astfel vom schimba totul. De aceea va trebui să creem un mediu corect pentru noi toți, care să ne convingă și să grăbească dorința noastră de schimbare și să ne conecteze într-un sistem de garanție reciprocă. Pe măsură ce ne schimbăm, vom crește intensitatea impactului pe care mediul înconjurător îl are asupra noastră pentru ca schimbarea să fie rapidă și durabilă.

Evoluția nivelurilor mineral, vegetal și animal până la nivelul de om a durat milioane de ani deoarece acestea au evoluat datorită ego-ului, care trebuia să crească în om. Nu suntem responsabili pentru asta. Mai degrabă am evoluat în acest fel deoarece ego-ul s-a dezvoltat în mod natural și drept rezultat, am acționat asupra lui din ce în ce mai mult.

Acum însă forța și ritmul evoluției sunt în mâinile noastre deoarece totul depinde de mediul înconjurător. Acum creem în mod artificial un mediu și cu cât mai avansat îl putem construi, cu atât mai mult ne va afecta și va fi mai grozav în ochii noștri – expansiv

și plin de impact. Prin urmare, trebuie să utilizăm orice mijloace avem la dispoziție, inclusiv profesioniști ca sociologi, psihologi și artiști. Această coaliție va fi de folos pentru a ne influența cât mai intens și eficient posibil, oferindu-ne o viață fericită, împreună, încă din această generație. Vom ști în cele din urmă ce vom lăsa pentru posteritate și vom fi fericiți pentru asta.

Putem să ne împărțim dorințele în două: dorințe personale sau individuale și dorințe umane sau sociale. Pentru noi înșine, trebuie să ne limităm dorințele la ceea ce este necesar pentru existența noastră. Acest lucru se întâmplă pe parcursul corecției. Trebuie, de asemenea, să ne dezvoltăm dorințele sociale cu care ne vom raporta la ceilalți. Aceasta se face în funcție de cercurile din jurul nostru, începând cu cercul cel mai apropiat - prietenii - apoi cu cercurile mai largi. În cele din urmă, ne vom dezvolta pe noi înșine datorită influenței mediului înconjurător și vom adopta o atitudine corectă, grijulie, responsabilă față de toți, cu garanție reciprocă și iubire pentru întreaga lume.

Trebuie să înțelegem că în acest proces progresiv, ne părăsim pe noi înșine ca individulități și percepem din ce în ce mai mult relațiile cu cercurile din ce în ce mai largi ale umanității. Aceasta ne face să fim mai înțelepți, mai sensibili și mai contopiți cu ceilalți. Prin această contopire percepem întreaga realitate până ajungem să simțim întreaga Natură. În felul acesta, ieșind din noi înșine și simțîndu-i pe toți ceilalți, cuprindem cu mintea noua realitate în care trăim.

Aceasta este existența la nivelul uman, cel al vorbirii, pe care Natura l-a pregătit pentru noi. În felul acesta ajungem să ne conducem corect existența aici, în această lume.

Trebuie să protejăm regnurile mineral, vegetal și animal și să iubim Natura. Trebuie să fim cu elementele naturii într-o relație de echilibru. A iubi Natura înseamnă să trăim în ea, nu să luăm din ea cât putem mai mult.

Trebuie să înțelegem că asta înseamnă să trăim în echilibru, să o simțim în noi înșine, să simțim echilibrul dintre noi. A fi în echilibru înseamnă să protejăm tot ce există și să luăm din Natură numai ceea ce ne este necesar pentru existență, așa cum fac animalele. Educația Integrală este aceea care ne constrânge să tratăm corect întregul Naturii care ne înconjoară. Datorită conexiunilor noastre cu acesta, vom învăța cum să ne raportăm între noi într-un mod pozitiv. De aceea nu trebuie să învățăm cum să fim în bune relații decât ca parte a Educației întegrale, care se raportează la întregul Naturii.

Prin "Natură" înțelegem că suntem într-o evoluție. Ceva în noi ne pune în mișcare, ne dezvoltă. De unde vin aceste forțe care ne dezvoltă ? Putem să constatăm că există aici un proces

progresiv: Natura ne dezvoltă printr-un proces de tip cauză-şi-efect, în care totul este într-o relaţie de interdependenţă. Aceasta este formula cuprinzătoare a Naturii.

Aceste lucruri sunt cunoscute ştiinţei, la fel ca şi impactul reciproc între elementele Naturii. Nu inventăm nimic. Nu facem decât să învăţăm de la noi înşine cum ne putem uni pentru a fi unul cu întreaga Natură, cu legea generală a Naturii, care ne face să ne dezvoltăm, şi cu tot restul Naturii.

Legea Naturii mă face să mă dezvolt nu numai pe mine sau societatea omenească, ci întregul univers. Nu ştim încotro, dar este o realitate faptul că universul creşte şi se extinde şi există în această realitate procese pe care încă trebuie să le înţelegem.

Cu cât progresăm mai mult, cu atât vom constata că există un uriaş sistem de legi care funcţionează. În cele din urmă, vom vedea că toate legile pe care le descoperim sunt legate între ele, cu excepţia faptului că nu putem sesiza care sunt conexiunile dintre legile biologiei, zoologiei, botanicii, astronomiei sau psihologiei. Deşi nu putem înţelege aceste conexiuni, Natura este unică şi uniformă. Nu există separări în interiorul ei; acesta este un fapt pe care îl aflăm din studiile noastre.

Viaţa, de asemenea, ne cere să ne raportăm la probleme într-o manieră holistică. Termenul "holistic" vine de la cuvântul grecesc "holos", care înseamnă "întreg", iar noi suntem chiar părţi ale acestui întreg.

Pentru că evoluţia noastră ar trebui să fie dinspre iubirea pentru Om către iubirea pentru Natură. Pot, însă, să dezvolt o atitudine corectă faţă de societatea omenească iar cu această atitudine pot să distrug Pământul. Invers, aş putea să protejez Natura şi nu pe oameni, aşa cum fac ecologiştii cărora le pasă numai de protecţia mediului.

Atitudinea noastră faţă de lucruri ar trebui să fie uniformă, circulară. Trebuie să fie o singură atitudine faţă de orice. Pentru că Omul este parte din Natură, trebuie să avem aceeaşi atitudine faţă de societatea omenească, faţa de un individ, o familie precum şi faţă de Natura ca întreg. Trebuie să echilibrăm toate elementele Naturii deoarece acestea sunt ceea ce există în Natură. În felul acesta ajungem să respectăm această lege generală.

Întocmai precum toate stelele şi planetele se află în echilibru pe traseele lor şi se influenţează unele pe altele, iar ceea ce se întâmplă într-o parte a planetei afectează cealaltă parte, tot aşa ar trebui să ne raportăm unii faţă de ceilalţi. Educaţia privitoare la dezvoltarea unor bune relaţii cu oamenii se aplică şi la atitudinea faţă de regnul animal, cel vegetal şi cel mineral, deoarece ne hrănim din ele. Aceeaşi atitudine de echilibru ar trebui să se aplice

legii generale a Naturii, care susține și dezvoltă întreaga realitate. Acesta este motorul datorită căruia există totul.

Atunci când studiem Natura, studiem legile particulare ale unei legi atotcuprinzătoare la care savanții se străduiesc încă să ajungă. Savanții încearcă să găsească formula care exprimă legea Naturii în întregul său. Este ceea ce Einstein și alții au dorit atât de mult să simtă, să înțeleagă, să cerceteze și să constate. Savanții simt că există așa ceva, fără de care nu am avea existența.

Aceasta este direcția în care este atrasă omenirea. Omul este atras să atingă un anume nivel pentru ca apoi să înțeleagă unde se află. Avem în noi un imbold de a ști unde suntem, cum suntem în realitate și ce ne pune în mișcare, deoarece viitorul nostru depinde de aceasta. Este ceea ce ne determină trecutul și destinul. Dacă acțiunile mele se potrivesc cu evoluția mea, atunci voi reuși. Voi fi capabil să mă auto-stimulez și poate să accelerez propria-mi creștere. Dacă merg, însă, în direcție opusă, sau întorc într-o altă direcție care nu este cea a evoluției, drept consecință voi pierde.

Adeseori putem spune unde va reuși un copil și unde nu. În măsura în care înțelegem legile, îi putem explica copilului, în funcție de propria sa natură, condițiile în care există și care-i sunt posibilitățile la îndemână. Putem să-i explicăm care sunt opțiunile pentru reușită și care nu. În felul acesta, îl protejăm pe copil să nu facă greșeli majore.

Același lucru se aplică și pentru noi. Vrem să mergem în direcția corectă și să evităm să facem greșeli. Aceasta este esența evoluției în știință.

Într-adevăr, evoluția în știință nu înseamnă doar crearea de noi telefoane celulare. Mai degrabă, scopul său este acela de a înțelege esența vieții noastre – de ce existăm și cum să facem să ne înbunătățim existența. Vedem că, în privința tuturor capacităților noastre, am ajuns într-un situație disperată ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Prin urmare, a cunoaște legea generală și a ne îndrepta către aceasta ne va aduce cu certitudine mult mai aproape de a înțelege încotro să o apucăm și cum să ne edificăm pe noi înșine într-un mod pozitiv și practic, astfel încât să fie potrivit cu viața noastră și a copiilor noștri.

Savanții și mulți alții vorbesc despre echilibru. Nu este numai părerea mea personală. Eu vorbesc despre Natura globală, în general, în care există legi științifice. Ştiințele demonstrează că până la urmă constatăm că totul este conectat, “circular”.

Este o realitate faptul că ne aflăm în toiul unei crize globale, care nu credeam că se va produce. Am crezut că am putea face orice vrem, deodată însă am realizat că nu era cazul. Nu putem să facem orice vrem pentru că suntem toți conectați. Astăzi trăim și simțim lumea la nivel global; simțim esența globală a

Naturii în orice, în contul bancar, în sănătatea noastră și în situația la nivel mondial.

În ziua de azi, toți savanții consideră că fizica și chimia sunt conectate. Natura a fost întotdeauna așa, dar noi am început să înțelegem acest fapt numai în ultimele câteva zeci de ani. Aceasta este influența mediului înconjurător asupra Omului și a Omului asupra mediului înconjurător. Astăzi constatăm că totul este unul. Vedem care este influența Omului asupra climei, oceanelor și asupra Naturii ca întreg și înțelegem că Omul ar trebuie să ajungă într-un echilibru cu Natura.

Trebuie, de asemenea, să ne echilibrăm trupul și sănătatea. Consumăm multe lucruri care ne distrug trupul și există tipuri de mâncare care au fost create numai pentru a îmbogăți pe cineva. Rezultatul este că spitalele sunt pline de pacienți. Diabetul, de pildă, este cauzat de consumul de zahăr în exces. Cu greu găsești zahăr în Natură. Mai degrabă, există fructe și miere, dar nu zahăr brut.

Omenirea trebuie să examineze tot ceea ce face și treptat să se curețe de toate produsele toxice. In primul rând, va trebui să oferim înlocuitori dar, în cele din urmă, va trebuie să le eliminăm complet. Întocmai cum luptăm cu fumatul, vom lupta cu orice ne face rău trupului și sănătății noastre. În Natură, există fructe și legume, carne, pește și apă. Orice nu există direct în natură este rău și dăunător trupului. Trebuie să înțelegem că, dacă ceva există în natură, îi putem găsi o întrebuințare corectă. Dacă nu există în natură, atunci cu siguranță ne face rău.

Asta nu înseamnă că trebuie să devenim vegani sau să mâncăm numai hrană organică fără pesticide, hormoni sau steroizi. Nu avem altă opțiune decât să le utilizăm sau nu vom fi capabili să hrănim întreaga omenire iar oamenii vor muri de foame. Trebuie să folosim aceste stimulente, dar trebuie în același timp să inițiem studii și treptat să înlocuim ceea ce creem cu ajutorul geneticii și chimiei cu alte lucruri.

De pildă, există locuri în care chimicalele nu sunt folosite ca pesticide. În schimb, inamicii naturali ai dăunătorilor sunt aduși pentru a-i mânca pe dăunători. Sunt multe lucruri pe care le putem face dar, pentru început, trebuie să ne asigurăm că toată lumea are ce mânca și, apoi, treptat să progresăm în așa fel încât să evităm să facem rău ecologiei. De aceea schimbarea trebuie să se petreacă cu ajutorul Educației Integrale, care ne va duce la o echilibrare și o corectare în toate domeniile vieții. În acest fel vom dezvolta o atitudine corectă, echilibrată față de orice facem și vom revoluționa abordările noastre în toate domeniile vieții, inclusiv în agricultură și în economie.

Trebuie să ne auto-educăm cu ajutorul mediului înconjurător şi să punem la punct mediul corect, care ne va arăta fiecăruia dintre noi forma sa dezirabilă, evolutivă. Oamenii vor ajunge sub influenţa mediului înconjurător şi al schimbării, pentru că ne însuşim dorinţele din mediul înconjurător.

Să luăm, de exemplu, arhitectura. Să presupunem că sunt indiferent faţă de această profesie. Cu toate acestea, mi s-a spus că această profesie îmi poate aduce beneficii deosebite, aşa încât studiez arhitectura şi mă duc la evenimente de arhitectură, conferinţe şi congrese. La aceste evenimente, toţi vorbesc despre importanţa acestei profesii, cum se construieşte un tip de casă, sau un alt tip de casă, şi îşi împărtăşesc ideile lor grozave. Ascult toate lucrurile acestea şi devin inclus în ele.

Deodată, încetez să fiu indiferent. Includerea mă afectează şi încept să absorb dorinţele lor. Astfel, m-am schimbat. Anterior, nu aveam nici-o dorinţă în acest sens; acum, însă, mă trezesc deodată interesat, având opinii şi-mi continui studiile de arhitectură.

Acesta este modul în care ne însuşim dorinţe. De unde căpătăm dorinţe pentru lucruri cum sunt ştiinţele, cunoaşterea sau o anumită profesie ? Le căpătăm văzându-le în lumea din jurul nostru. Un ţăran care trăieşte într-un sat izolat, îndepărat, fără Internet sau TV va şti că ar putea deveni ceva care să aibă legătură cu agricultura. Acelea sunt profesiile pe care le cunoaşte. Dintre aceste opţiuni el va alege ceea ce este mai bine pentru el. Aşadar, fiecare învaţă cu ajutorul mediului înconjurător.

De asemenea, mediul înconjurător impresionează şi afectează fiecare individ în funcţie de natura acestuia. Îmi amintesc că tatăl meu dorea ca eu să fiu muzician. Nu mă lăsa să mă uit la filme pentru copii, în schimb, m-a dus să văd filme despre mari compozitori ca Mozart şi Beethoven.

Ca să fiu cinstit, nu am găsit nimic dezirabil în legătură cu vieţile lor: Mozart s-a îmbolnăvit şi a murit când avea 35 de ani iar Beethoven a surzit. Ceea ce am primit, totuşi, a fost aprecierea pentru aceşti oameni; am apreciat ceea ce au făcut şi faptul că s-au sacrificat pentru marea lor dorinţă de a compune o muzică mare. Această impresie a rămas în mine deşi asta nu m-a făcut să-mi doresc să fiu ca ei, deoarece am fost impresionat altfel datorită naturii mele unice. O altă persoană ar fi putut fi impresionată şi ar fi putut să-şi dorească să devină tot compozitor. Fiecare este impresionat de mediul înconjurător, în concordanţă cu propria sa natură.

Pe scurt, există un singur lucru pe care trebuie să-l facem: “Iubirea acoperă toate fărădelegile”. Asta înseamnă că toţi cădem în greşeală dar, deasupra tuturor greşelilor noastre, trebuie să

întindem umbrela iubirii. Acesta este modul în care vom obține echilibrul cu Natura și atunci nu vom mai avea nici-o problemă și nici-un sentiment negativ. Ne vom simți deasupra nivelelor mineral, vegetal și animal, deasupra vieții noastre actuale, la un nivel unde totul este iubire și perfecțiune fiind, totodată, ceea ce vom lăsa copiilor noștri.

CAPITOLUL 12

Excesiva utilizare a puterii de a primi constituie cauza crizei

CUM SĂ CĂPĂTĂM PUTEREA DE A DĂRUI DE LA MEDIUL ÎNCONJURĂTOR

Până acum, am evoluat datorită puterii de a primi. Această forță ne-a împins înainte și a dezvoltat în noi o dorință de a primi pentru noi înșine, a căpăta, a înțelege, a cunoaște, a domina și, de asemenea, de a-i invidia pe ceilalți oameni, ceea ce înseamnă să vrei să ai ceea ce au alții pentru ei.

Am căpătat cunoștințe referitoare la lume, am învățat să ne integrăm în ea și acum suntem aproape experți în tot ceea ce este în legătură cu ea și o dominăm. Cu toate acestea, acum trebuie să punem în echilibru puterea noastră de a primi cu celelalte forțe care există în Natură, cu puterea de a dărui. A fi în permanență sub dominația forței de a primi - forță nocivă și dăunătoare – crează dezechilibru în Natură, în mediul înconjurător, în om și în societatea omenească.

Din această cauză, trebuie să căpătăm puterea de a dărui, de a da și de a te implica. Forța de dăruire se poate dezvolta în puterea cea mai mare a iubirii. Omul poate dezvolta această putere numai prin libera alegere, prin conturarea unui mediu înconjurător care să-i dea permanent un exemplu cu ajutorul căruia să se schimbe. Cunoscând forța de dăruire și beneficiile acesteia ne va ajuta să înțelegem viețile noastre și realitatea în general, mult dincolo de cunoașterea noastră obișnuită.

Dacă vom analiza evoluția noastră de când ne-am născut, vom constata că inițial ne dezvoltăm prin primirea de cunoștințe despre lume de la părinții noștri, sau de la cei care sunt în preajma leagănului nostru. Pe măsură ce creștem învățăm din exemplele pe care ni le dau educatorii noștri privind modul în care să ne descurcăm în viață. Când suntem adulți și suntem gata pentru viață,

continuăm să primim cunoștințe și abilități de a ne descurca în lume din mediul înconjurător și prin intermediul evenimentelor și situațiilor prin care trecem. Adică acționăm cu puterea, cunoașterea și pregătirea primite de la o vârstă fragedă, din copilărie iar ca adulți avem proprii noștri copii pe care-i educăm și-i pregătim pentru viață.

Acesta este modul în care evoluăm. În mod clar, fără a cunoaște lumea, nu am fi capabili să supraviețuim în ea. Cu cât știm mai multe și putem folosi cunoștințele în viață, cu atât mai mult ne vom dezvolta și vom avea succes. Reușita noastră depinde de cât de multă cunoaștere vom căpăta despre lume. Acesta este motivul pentru care încercăm să transmitem copiilor noștri informațiile valoroase pe care le-am acumulat, pentru a le asigura capacitatea de a persevera.

După o evoluție de mii de ani și mai ales după ultimii cincizeci sau șaizeci de ani, am început să constatăm sfârșitul dezvoltării noastre egoiste. Vedem că este imposibil să mergem mai departe având o singură dorință - cea de a primi, de a căpăta, de a avea abundență pentru noi, în timp ce nu ne pasă de alții și de Natură. În noi apar dorințe suplimentare: vrem să înțelegem mai mult, să simțim mai mult, să "pătrundem" lumea în care trăim. Puterile noastre nu sunt suficiente. Ele ne distrug pe noi și totodată mediul înconjurător, distrug întreaga Natură din jurul nostru.

Aceasta este rațiunea pentru care, acum, se trezește în noi conștiința existenței unei alte forțe care ne lipsește, anume puterea de a dărui. Într-adevăr, aceasta este forța care face ca lumea să "funcționeze". Este marea forță a "Mamei Natură", forța care se află la originea oricărei evoluții, deoarece totul se întâmplă datorită puterii de a da, a forței dăruirii. Așa cum părinții au grijă de copiii lor, tot așa Natura veghează asupra noastră. Cu toate acestea, ne bucurăm pentru că primim de la ea totul, dar nu suntem deloc precum ea.

Dacă analizăm esența vieții noastre, procesul pe care-l parcurgem în timp ce evoluăm, și scopul pe care ar trebui să-l împlinim, vom înțelege că orice dezvoltare în natură își are un scop. Dacă dorim să știm care este scopul, trebuie să cunoaștem mai bine Natura, să studiem și să înțelegem forțele care acționează în ea și, după aceea, vom putea înțelege ce se întâmplă cu noi și vom reflecta la maniera în care să evoluăm într-o viață cu adevărat bună și pașnică.

Dacă începem să gândim în acest fel, vom vedea că toată Natura "funcționează" prin două forțe – o forță de a da și o forță de a primi. Forța de a da este cea a dăruirii, respectului, unirii și până la urmă puterea generală a iubirii.

Puterea iubirii include toate forțele pozitive, la toate nivelurile Naturii – cel mineral, cel vegetal, cel animal și cel al vorbirii. Acestea sunt forțele care dau viață, influențează în bine și ne atrag către unire și susținere. Noi evoluăm mai ales datorită acestor două forțe.

Dacă ne analizăm trupul, sau orice altceva din univers, vom constata că totul este guvernat de forțe. Prin conexiunea celor două tipuri de forțe, de la începuturile universului, acestea au început să dea naștere unei forme care nu este niciuna dintre ele. Așa s-a format materia. Forțele dăruirii și primirii au început să evolueze împreună, creând particule negative și pozitive, electroni și protoni, care deși contrare între ele, împreună au creat atomul. Atomii s-au conectat în blocuri mai mari, formând cristale, care sunt forme ale materiei la nivelul mineral al naturii (natura neanimată).

Ulterior, natura neanimată a primit forțe contradictorii – pozitive și negative, de dăruire și de primire - și astfel au început din ce în ce să se contopească unele cu altele pentru a se uni. Forțele negative doreau să primească de la forțele pozitive iar forțele pozitive le-au dăruit. Astfel, datorită unui fel de complementaritate reciprocă, s-a format celula vie. Această celulă a devenit o forță de primire în sine și pentru sine, prin primirea și absorbirea substanțelor și energiei din mediul înconjurător.

Cu alte cuvinte, din nou vedem cele două forțe acționând în permanență în reciprocitate. Acesta este modul în care a evoluat viața, prin combinarea acestor forțe care se află într-o continuă dinamică între ele. Atunci când această dinamică a devenit mult mai complex, aceste forțe au creat materia vie. În materia animată, vie, există informații foarte clare care s-au transmis prin ereditate de la o generație la alta.

Această combinație de forțe se petrece de asemenea la nivel vegetal și la nivel mineral, deși acolo ne este mai greu să o observăm. La animale, vedem cum un organism viu se formează din energia care există în celula embrionară. Celula absoarbe materiale din afară și, prin absorbirea, degajarea și combinarea acestor materiale, în conformitate cu unități de informații în cadrul cărora se găsesc elemente contradictorii ale celor două forțe, este creat trupul viu.

În natură, în regnul mineral, cel vegetal și cel animal, totul se dezvoltă prin combinațiile celor două forțe. Putem vedea în Natură o dezvoltare instinctivă, graduală în funcție de planul predeterminat imprimat în toate creaturile. Acestea evoluează conform legilor din lăuntrul lor și în funcție de mediul înconjurător. Pe măsură ce mediul înconjurător se schimbă, se schimbă și evoluția lor. În final, în primul rând la nivel uman,

constatăm că forța de a dărui, de a susține, de a asigura, a Naturii este mai ascunsă, mai profundă, în timp ce forța de a primi este forța Naturii care crește și este mai evidentă și mai ușor de remarcat.

Cu cât primești mai mult, cu atât crești mai mult. În regnul mineral, cel vegetal și cel animal primirea urmează un plan interior și la fel este la nivel uman. Omul, care a evoluat timp de sute și mii de ani, trece prin aceeași evoluție ca și animalele. Cu toate acestea, dacă analizăm starea în care ne aflăm astăzi, pare că evoluția noastră ca animale a ajuns la capăt și facem o mutație către un mod diferit.

Am epuizat toată forța de primire din noi. Am ajuns la un stadiu în care nu mai putem să ne dezvoltăm cu ajutorul ei și, acum, avem nevoie cu adevărat de forța de dăruire a Naturii, care apare acum dinspre forța generală de dăruire, din partea puterii de a da și chiar din partea iubirii.

În urma studiilor noastre referitoare la Natură, descoperim că Natura este circulară, globală, integrală, ca și când am vieţui într-o sferă. Natura ni se prezintă din ce în ce mai inclusivă, mai generoasă. În consecință, avem senzația că suntem opușii ei, că trebuie să folosim toate comorile ce ne-au fost date într-o manieră care să fie în echilibru cu Natura. Şi, cu toate acestea, nu putem deoarece forța de dăruire este absentă în comportamentul nostru, în dezvoltarea noastră, în cunoașterea noastră.

Cum ar fi, oare, posibil să căpătăm informații referitoare la această putere ? Este posibil, în același fel în care am primit informații de la părinții noștri, de la educatori și de la mediul înconjurător referitor la utilizarea corectă a forței de primire, adică referitor la modul în care putem să primim mai mult în viață și să reușim. Aceasta este maniera în care ar trebui să învățăm să primim de la mediul înconjurător informațiile referitoare la cealaltă forță, forța originară a Naturii, sursa Naturii, forța de a da, puterea de a uni, puterea iubirii.

Pe parcursul evoluției noastre, am utilizat întotdeauna puterea separării. Ne-am comparat cu ceilalți, dorind să le fim superiori, să avem mai mult succes și să fim deasupra lor. Pentru că am lucrat cu succes cu puterea de primire, acum trebuie să ne corectăm și să dobândim cealaltă forță, puterea de a răsplăti și de a dărui și să știm cum să lucrăm cu aceasta și cum să combinăm aceste două forțe împreună.

În momentul de față ne aflăm într-o situație specială care ne dă posibilitatea să primim informații despre cealaltă forță și să învățăm ce putem să dobândim cu ajutorul acesteia. Putem găsi exemple chiar în lumea noastră egoistă, care este clădită în jurul forței de primire.

Forța de primire la nivelele mineral, vegetal și animal este o forță instinctivă prin care unul îl consumă pe altul. În Om, această forță se manifestă în mod excesiv, astfel încât Omul vrea să primească și să folosească întreaga lume pentru propria plăcere, fără să ia pe nimeni altcineva în considerare. Şi cu toate acestea, în mediul nostru înconjurător, în societate, există un exemplu al celor două forțe contrare: există "eu" și există "alții", "eu" și "mediul înconjurător", "eu" și "omenirea".

Datorită relațiilor dintre mine și ceilalți, datorită impactului altora asupra mea, voi fi capabil să organizez un mediu înconjurător, să studiez forța de a dărui, puterea de a uni și puterea de a influența în comparație cu puterea de a primi. Astfel, dacă vom concepe corect psihologia ca pe o știință care cercetează relațiile omului cu mediul uman înconjurător, vom fi capabili să începem a primi date și informații clare despre puterea de a dărui și să o studiem ca opusă puterii de a primi pe care am căpătat-o până acum. Vom putea să înțelegem că suntem opuși mediului înconjurător. Dacă acesta este un mediu corect, care favorizează dezvoltarea, atunci îmi va arăta ce este forța de dăruire, de influențare. Şi, deși nu mi-o doresc, mă va afecta prin intermediul valorilor sale, fiind foarte interesat să adopt aceste valori pentru că, altfel, mă voi dezamăgi pe mine însumi și mă voi degrada. Voi fi respins de acest mediu, ceea ce nimeni nu-și dorește.

Datorită acelorași calități ale invidiei, patimei și vanității mediul înconjurător începe să mă afecteze iar eu încep să simt că nu am de ales decât să mă adaptez la el. În felul acesta, voi dobândi respectul și aprecierea lui, și nu dizgrație și respingere. Aceasta nu-i lasă unui individ egoist decât o singură opțiune, aceea de a se poziționa într-un mod respectabil în relație cu mediul înconjurător în așa fel încât să se simtă grozav și respectat.

Cu siguranță, putem organiza studiile noastre și conectarea cu mediul înconjurător într-o astfel de manieră. Dacă mediul este gestionat de educatori corespunzători, el ne poate forma în așa fel încât să începem să simțim cu adevărat forța de dăruire și cât de aparte este această forță.

Astfel, vom considera mediul nostru înconjurător ca fiind constituit din etape în educația noastră. Mediul va fi pentru mine precum sunt părinții pentru un bebeluș. Voi fi influențat de către el ca de niște părinți iubitori și grijulii care-mi asigură abundență și înțelege toate dorințele și slăbiciunile mele.

În acest fel, treptat, prin mici influențe ale unui mediu înconjurător grijuliu și indulgent, voi crește și voi deveni în cele din urmă un adolescent deși, în realitate, sunt deja un adult. Un individ trece prin aceste etape de dezvoltare, la început ca un bebeluș, apoi ca un copil și după aceea ca un adolescent.

În funcție de aceste etape de dezvoltare, mediul înconjurător ne influențează și ne hrănește. Ne cere, în același timp, să fim mai generoși față de el și să lucrăm împreună cu el într-o combinație de stări care să ne conducă, cu ajutorul relațiilor reciproce, la a ne dărui reciproc.

După aceea, atunci când am crescut destul, voi înțelege că forțele de dăruire pot lucra în favoarea mea, că datorită acestora pot să dăruiesc mediului înconjurător. Atunci devin și eu un element al acestui mediu ca și ceilalți care sunt cuprinși în el. Devin un membru egal al acestui mediu și toți ne tratăm unii pe alții într-o manieră echilibrată astfel încât forța de primire și forța de dăruire vor fi în echilibru între noi. În acest fel, treptat, un astfel de mediu se dezvoltă.

Mediul înconjurător se dezvoltă într-adevăr. Într-atât încât forța de dăruire devine forța predominantă dintre noi, care ne determină toate acțiunile, toate relațiile dintre noi, toate gândurile și toate intențiile noastre unii față de ceilalți.

În acest fel, clădim o societate sigură și sănătoasă care nu risipește și formează un fel de familie în care fiecare dintre membri se îngrijește de ceilalți. În această situație, viața va părea diferită, cu certitudine, în comparație cu familiile disfuncționale pe care le vedem în ziua de azi.

În plus, vom dobândi puterea de dăruire. În măsura în care o căpătăm, vom începe să ne raportăm la Natură ca la o mamă a noastră. Vom deveni datorită puterii de dăruire pe care vom fi dobândit-o treptat, un fel de bebeluș recunoscător, apoi un copil, un tânăr și un adult recunoscător față de mediul înconjurător. Începem, acum, să fim la fel ca Natura, simțind forțele lăuntrice care există în noi, forțele de dincolo de materie.

Dacă descompunem materia în elementele sale de bază, vom descoperi atomii. Dacă îi divizăm pe aceștia, vom descoperi particulele. Dacă divizăm particulele, vom descoperi o forță. În cele din urmă asta este ceea ce există - o forță. Asta este ceea ce fizicienii au descoperit în acceleratoarele de particule.

Acesta este și modul în care ajungem la aceste forțe fundamentale - forța de dăruire și forța de primire - care există la baza întregii materii. Pătrundem materia, creația și începem să simțim și să înțelegem cum este construit totul, cum sunt puse lucrurile împreună și cum sunt toate conectate, cu o uimitoare înțelepciune, numai din combinarea acestor două forțe. După care începem să înțelegem mai profund ce se află dincolo de aceste forțe, cum operează ele și programul care le acționează.

Pe măsură ce studiem aceste forțe cu mintea noastră, începem să dobândim înțelepciunea lăuntrică ce operează întreaga Natură. Procedând astfel, începem să ne conectăm cu aceasta, să

înțelegem și să *trăim experiența* acestei puteri, programul lăuntric, mecanismul de dincolo de materie, de particule și de tot ceea ce se întâmplă.

Cu alte cuvinte, prin dobândirea acestor două forte, de dăruire și de primire, în așa fel încât să fie în echilibru în mine, ajung să cunosc Natura, Mama Natură, forța care acționează creând viața, forța care conduce viața către împlinirea scopului ei. Atunci este momentul în care pot descoperi care este scopul și dobândesc o mai bună înțelegere a vieții mele și a locului în care mă aflu. Totul devine transparent; pătrund tot ce se petrece în jurul și în interiorul meu și încep să văd totul ca o combinație a forțelor.

Aceasta este cunoașterea pe care o dobândesc. Nu o capăt la nivel superficial, pentru că anterior am dobândit cunoștințele, atunci când am folosit numai forța de primire. Mai curând, combinația celor două forțe și calitățile pe care le capăt îmi oferă instrumentele interioare. Acestea nu sunt la fel cu instrumentele exterioare pe care fizicienii, chimiștii și ceilalți oameni de știință le folosesc în cercetare. În schimb, încep să simt întreaga Natură *în* mine și sinele meu ca făcând parte integrantă din ea.

În felul acesta încep să înțeleg, să trăiesc și să mă integrez acestui întreg proces. Încep să fiu *în* el. De asemenea, nu mă simt la nivelul de trup solid, animal sau la nivelurile vegetal sau mineral. În acest stadiu, mă înțeleg pe mine însumi ca parte integrantă din sistem și încep să cunosc legile Naturii, simțind eternitatea și perfecțiunea care există în Natură.

Aceasta este cu adevărat ținta evoluției noastre în era cea nouă către care ne-am îndreptat. Diferența între aceasta și epoca de dinainte constă din percepția noastră asupra vieții. În epoca anterioară am progresat instinctiv deoarece eram acționați numai de o singură forță - cea a primirii - și am lucrat numai pentru a primi cât mai mult posibil. Acum trebuie să operăm cu forța de dăruire și să dezvoltăm o atitudine de respect și crescândă unitate, pentru a-i completa pe ceilalți și a ne integra cu ei și cu mediul înconjurător.

Aceste două forțe din mine se completează una pe cealaltă la nivelul uman. Forța pe care o dezvolt este forța de dăruire, de unitate, de respect și de iubire. Cealaltă forță este forța de primire din interiorul meu, care crește și se dezvoltă în paralel cu procesul, deși nu în aceeași manieră în care a făcut-o până acum. Totuși, ea continuă să se dezvolte contrar forței de dăruire.

De asemenea, am câștigat o mai bună înțelegere a creativității în proces deoarece, acum, nu mă mai dezvolt orbește ca până acum, când pur și simplu am alergat acolo unde m-a împins ego-ul. Acum mă dezvolt datorită înțelegerii, sensibilității, și celor dobândite, precum și în urma analizei, criticii și corecțiilor

pe care le fac. Obțin echilibrul prin combinarea, completarea și conectarea acestor două forțe, similar echilibrului care există în atomi, molecule și în orice organism viu. După aceea, "dincolo" de acest echilibru, descopăr o altă deficiență, o nevoie de a găsi un echilibru la un nivel mai înalt. Astfel evoluăm permanent de la întreg la un întreg mai cuprinzător.

Scopul acestui proces este de a dezvolta conștiința a ceea ce suntem și cunoașterea sistemului în care existăm. Atunci când pătrundem în Natură prin echilibrarea forțelor noastre interioare, începem să simțim stadiile care ne sunt ascunse, forțele și spațiile la care în mod normal nu putem ajunge. Trecem într-un sistem de forțe care este deasupra timpului, spațiului și mișcării, și atingem un gen de cunoaștere și de împlinire interioară în mintea și în inima noastră care nu are nici-o legătură cu existența noastră trupească. Totul se petrece în cunoașterea, în conștiința pe care o dobândim. Trupurile noastre sunt numai o manifestare a forțelor noastre inițiale, la nivel animal, și care ne permit să ajungem la nivelul uman.

De aceea trebuie să recunoaștem importanța vremurilor noastre și a etapei în care ne găsim. Am ajuns la un stadiu al "înfăţişării" noastre ca oameni care sunt similari Naturii. Prin urmare, avem o evoluție minunată și corectă înaintea noastră, una a înțelegerii și cunoașterii, care să ne conducă înspre o viață bună fără nicio îngrădire.

Trebuie să fim conștienți de faptul că nu suntem animale trăind într-un trup și dorind numai să-l satifacă pe acesta. Nu suntem niște ființe ego-centriste care au nevoie să-și satisfacă ego-ul, care ne manipulează către ținte false care ne produc numai durere. O zicală veche spune că: "Atunci când mori nu iei cu tine nici cât poți strânge într-un pumn". Adică nimeni nu este mulțumit de viață. Când murim, nu luăm nimic cu noi. Mai mult decât atât, astăzi mulți dintre noi nu avem realmente nimic, chiar în timpul vieții.

Cu toate acestea, potențial, suntem niște ființe sublime, apogeul Naturii, care a creat și a proiectat prin acest proces minunat universul, Pământul, evoluția și oamenii.

Evoluția noastră trebuie să se încheie, în fiecare dintre noi, prin atingerea întregului Naturii, devenind identic cu acesta, în echilibru cu el, în integralitate și unitate cu acesta, folosind toate calitățile noastre într-o manieră de a dărui. Adică, trebuie până la urmă să folosim forța de dăruire întocmai cum o face Natura. Atunci când atingem acest stadiu, vom înțelege că întreaga noastră evoluție a fost, de fapt, o pregătire pentru acest moment. Chiar înainte ca Pământul să fi fost creat, toate formele de dezvoltare ale ego-ului în lumea primirii - de la regnul mineral, cel vegetal, cel

animal, și de la nașterea umanității până în ziua de azi – au fost pregătiri pentru evoluția speciei umane, aflată acum pe punctul de a intra într-o nouă lume, a dăruirii.

Vedem echilibrul dintre cele două forțe în trupul nostru și în toate sistemele pe care le studiem în Natură. Este echilibrul de care depind ponderarea climatului și a diverselor sisteme sociale precum economia sau sănătatea. Echilibru înseamnă sănătate. Cu toate acestea, există diverse niveluri de echilibru. La nivelul mineral, echilibrul aduce liniște. La nivelul vegetal, echilibrul aduce sănătate, ca și la nivelul animal.

În orice caz, echilibrul este întotdeauna dinamic, trecând de la un echilibru mai redus la unul mai puternic. Trebuie să aruncăm o privire asupra stadiilor acestei dinamici. De pildă, dacă avem în vedere un măr care crește într-un pom, el se dezvoltă de la un echilibru redus la unul mai mare până ce s-a copt. Cu toate acestea, chiar pe parcursul stadiilor anterioare coacerii, el se află într-un echilibru relativ, în fiecare etapă, până când apare o dezechilibrare în el în raport cu stadiul următor al coacerii. Aceasta este modul în care evoluează și crește.

Ce ne trebuie, oare, astăzi când omenirea este ca un măr copt ? Ce putem face pentru a ne echilibra ? Care este forța de care avem nevoie pentru a ne echilibra ? Avem nevoie de forța de a dărui, pe care va trebui să o adăugăm forței de a primi, forța ego-ului. Dacă echilibrăm aceste două forțe, vom trăi în pace și având o stare a sănătății bună pentru familiile noastre, țarile noastre, și pentru întreaga civilizație. Asta este tot ce ne trebuie.

Singura cale de a dobândi forța de dăruire este cu ajutorul unui mediu înconjurător corect. Putem învăța pe oricine cum să capete această forță pentru a-i fi de folos în viața personală și socială și apoi întregii civilizații.

De-a lungul a mii de generații, am trăit într-o lume motivată de forța de primire. Acum, treapta următoare în dezvoltarea umană este mutația către o lume a dăruirii, în care forța de a dărui este dominantă și prin care evoluția noastră este pusă în mișcare.

Forța de a dărui există și în lumea primirii, dar am folosit-o pentru a primi deoarece nu poate exista decât o singură forță dominantă iar întrebarea care se pune este: “Care este această forță ?” Dacă forța de primire este cea care domină, forța de a dărui îi slujește, datorită dispoziției noastre de a da puțin pentru a primi mai mult.

Totul se dezvoltă numai pentru a-și mai adăuga ceva sieși. În toate regnurile lumii noastre, cel mineral, cel vegetal și cel animal, precum și în Om, care este parte a regnului animal, evoluția s-a produs prin dominația forței de primire asupra forței de dăruire.

Acest lucru se observă mai ales în Om deoarece acesta este un egoist care a folosit forța de primire pentru a le face rău celorlalți. În Om, este evident modul în care forța de primire domină forța de dăruire. Se observă aceasta și la niveluri inferioare, în cel mineral, cel vegetal și cel animal, dar se vede mai clar în Om deoarece este mai evident faptul că noi oamenii facem orice *numai* să ne satisfacem pe noi înșine, pentru a dobândi ceva.

Datorită naturii mele, nu pot face nimic dacă nu întrevăd perpectiva unui profit, profit pe care să-l resimt ca plăcere, ca satisfacţie sau care să însemne un plus faţă de investiţia pe care am făcut-o. Investiţia mea capătă forma dăruirii, iar ceea ce primesc trebuie să fie mai mult decât ceea ce dau. Acesta este sensul "dominaţiei forţei de primire asupra forţei de dăruire".

Acesta este motivul pentru care am ajuns la o asemenea exacerbare a utilizării forţei de primire, care domină forţa de dăruire, pentru că vrem numai să profităm fără rezerve de toată lumea. De aceea, doresc să vând orice oricui, în orice fel, chip, sau formă, să distrug totul pentru un dram de satisfacţie, un dram de plăcere, fără a ţine seama de nimeni. Şi nu pentru că ar fi bine sau rău, dar rezultatul procesului este această nereţinută primire la înălţimea dezvoltării noastre egoiste, şi este valabil pentru absolut oricare individ.

Odată ce am atins acest nivel, astfel încât diferenţa dintre forţele de primire şi cele de dăruire devine cât se poate de mare, le rupem una de cealaltă. Acesta este motivul pentru care simţim că ne aflăm într-o criză şi nu mai putem exista. Acum forţa de dăruire este atât de departe de forţa de primire încât nu ne mai poate ajuta să ne dezvoltăm. Ego-ul a crescut atât de mult încât dorim totul pentru noi. Ego-ul nu ne permite să facem nicio a acţiune de a dărui, nici măcar pentru un câştig la nivel personal. Ego-ul nu mă lasă să tolerez pe nimeni lângă mine, aşadar evit să întemeiez o familie şi să cresc copii pentru că trebuie să plătesc aceste lucruri sub forma unor concesii, atenţie şi dăruire reciprocă şi nu-mi doresc să fac nimic din toate astea.

Constatăm că forţa de primire a depăşit forţa de dăruire în toate domeniile vieţii. În fiece moment, mă gândesc numai cum să-mi maximizez profitul. Acesta este modul în care distorsionăm regulile şi creem tot felul de alte reguli care să ne permită să înşelăm în mod legal.

Relaţiile pe care le-am creat între noi sunt de aşa natură încât nu mai avem respect pentru nimeni, nici pentru familiile noastre, nici pentru copii, pentru societate, pentru ţară sau pentru omenire. Acesta este motivul pentru care avem criză în omenire, în cultură şi în Natură. Cum se manifestă criza în natură ? Aruncăm

gunoaie în oceane sau în tomberoane şi ne aşteptăm ca altcineva să cureţe după noi.

Ego-urile noastre nu ne lasă să gândim la ziua de mâine deoarece pentru ele contează numai ce este aici şi acum. Fără un câştig imediat, nu ne pasă ce se va întâmpla. Astfel, spre deosebire de până acum, când economiştii planificau pe cinci, zece şi chiar douăzeci de ani înainte, astăzi nu putem să previzionăm nici ce se va întâmpla mâine. Indiferenţa noastră ne-a produs dezorientare. Ego-ul ne-a rupt de sistemele noastre şi chiar şi conexiunile pe care le aveam odată între forţa de a dărui şi forţa de a primi nu mai există. Din această cauză, nu vom reuşi să supravieţuim.

Dar când ne uităm la procesul de evoluţie, putem să-i anticipăm sfârşitul deoarece, aşa cum se spune: "Înţeleptul îşi are ochii în cap". Nu avem nevoie să ajungem în situaţia în care să ne distrugem unii pe alţii pentru a realiza că nu este în interesul nostru să continuăm în această manieră. Suntem la fel ca un copil care învaţă din avertismente cum să se comporte, în loc să aştepte să fie pedepsit. Aşa cum spuneam: "Cine este înţelept ? Acela care întrevede viitorul".

Soluţia este de a crea în cadrul sistemului nostru social o structură care să ne ajute, să ne împingă şi să ne înveţe întotdeauna cum să ne creştem forţa de dăruire, fără de care nu există viaţă. Forţa de dăruire este puterea unităţii, a conectării. Astăzi legăturile noastre cu familiile noastre şi cu societatea umană sunt slăbite. În cele din urmă, ne condamnăm pe noi şi societatea la moarte deoarece nu folosim această forţă.

În ziua de azi a căpăta această forţă este o necesitate obligatorie, o chestiune de viaţă şi de moarte. De aceea are loc criza, pentru a ne arăta în ce situaţie ne aflăm. Ni se arată că am creat această situaţie şi, acum, trebuie să o analizăm, să o cercetăm şi să constatăm că avem nevoie de forţa de a dărui.

Dobândim o asemenea forţă prin crearea unui mediu înconjurător corect, care să ne ofere un exemplu, care să ne preseze şi să ne încurajeze să fim un pic mai darnici. O astfel de societate ni se adresează fiecăruia dintre noi, aparent sugerându-ne şi spunându-ne: "Dacă nu dăruiţi, nu veţi primi. Şi nu numai că nu veţi primi, dar veţi pierde sentimentul pe care-l aveţi astăzi".

Societatea va trebui să-şi exprime nemulţumirea faţă de oricine nu va dărui şi trebuie să influenţeze pe fiecare prin cei care-i sunt alături şi prin cei care sunt importanţi pentru el. Ea trebuie să acţioneze faţă de fiecare individ prin sentimentul de respect, de stimă de sine şi prin sentimentele "umane" ale fiecăruia. Societatea va arăta dispreţ faţă de cel care nu va dărui, mergând până la excluderea celui în cauză.

În acest fel vom determina oamenii să reflecteze la dobândirea forţei de dăruire. Atunci când învăţăm ce este forţa de dăruire, când ne dorim să o căpătăm, societatea ne va răspunde cu o mulţime de atitudini şi aprecieri favorabile. Nu avem de ales; trebuie să învăţăm ce înseamnă a dărui.

Când încep să studiez, îmi doresc ca societatea să mă afecteze pe două planuri: pe de-o parte, cu o nuieluşă împotriva ego-ului meu, exprimându-şi dispreţul faţă de calitatea mea de a primi şi, pe de altă parte, cu un morcov care să mă atragă, încurajându-mă şi apreciind forţa de a dărui pe care o voi dobândi. Atunci încep să apreciez, în ego-ul meu, forţa de dăruire, care îi este contrară, din moment ce punând în aplicare această forţă voi primi împlinirea prin aprecierea mediului înconjurător.

Cu alte cuvinte, ne manipulăm ego-ul, care creşte şi devine excesiv în fiecare dintre noi. Putem să punem în aplicare o astfel de educaţie numai cu ajutorul mediului înconjurător. Aceasta este "Educaţia Integrală". Atunci când îi educăm pe oameni pentru a fi "integrali", conectaţi şi legaţi de toţi ceilalţi, aceştia încep să aprecieze forţa de a dărui. Apoi, datorită forţei de a dărui, ei se înconjoară de un mediu înconjurător care îi respectă.

Atunci când un individ este apreciat şi respectat, oamenii îl invidiază, văzând cum s-a ridicat şi a devenit valoros pentru societate. Atunci când se întâmplă aşa ceva, individul începe să aprecieze forţa de a dărui deoarece prin faptul că demonstrează oamenilor că are această forţă, el primeşte respect şi un statut social ridicat.

Se întâmplă că, datorită unui mediu înconjurător corect, un egoist începe să aprecieze forţa de a dărui. Pe măsură ce individul capătă această forţă, el începe să o arate mediului înconjurător. Aceasta este încă o altă demonstraţie de putere a mediului înconjurător.

Mediul înconjurător este ca un educator, comportându-se precum un adult faţă de un tânăr, precum părinţii faţă de copilaşul lor, profesorul faţă de student sau societatea omenească faţă de fiecare dintre noi. Societatea se raportează la individ în funcţie de progresul acestuia. Folosind forţele de primire şi de dăruire faţă de mediul înconjurător, individul dobândeşte căile prin care să pătrundă în sine, în societate şi în Natură. Cu ajutorul lor, el începe să înţeleagă ce se petrece cu el la nivelul forţelor. Aceasta este psihologia interioară a noastră, a mediului înconjurător şi a Naturii.

Pe măsură ce ne studiem pe noi înşine, începem să simţim cum aceste două forţe operează în fapt în întreaga realitate, modul cum acestea influenţează nivelul mineral, vegetal şi animal în noi, în mediul înconjurător, în familie, în orice. Începem să lucrăm cu cele două forţe ca şi când le-am avea în posesie şi, cu ajutorul lor,

studiem şi vedem totul. Intrăm în reţeaua care leagă întreaga realitate deoarece această reţea este o ţesătură a acestor două forţe.

Atunci înţelegem scopul întregii Creaţii, întregul proces prin care am trecut şi încotro ne îndeptăm. Putem constata că totul se desfăşoară după un anumit proces deşi nu putem în mod normal să îl desluşim deoarece posedăm numai o singură forţă, aceea de a primi. Atunci când începem să folosim ambele forţe, dobândim un instrument cu care să examinăm, în mare parte precum oamenii de ştiinţă, tot ceea ce se petrece în Natură. Devenim maeştri ai destinelor noastre şi ai tuturor lucrurilor care se întâmplă. Iar totul se petrece pur şi simplu prin ridicarea nivelului nostru de conştiinţă.

Inabilitatea noastră de a folosi echilibrul dintre cele două forţe – aceea de a primi şi aceea de a dărui – ne produce dezorientare. Aceasta fiind rezultatul direct al faptului că îi desconsiderăm pe ceilalţi. Prin "desconsiderare" se înţelege faptul că, în mine, nu mă aflu în echilibru între forţa de a dărui şi forţa de a primi şi, drept urmare, nu pot să-i iau în seamă pe ceilalţi.

Aşadar, din cauza lipsei de echilibru, în mine, a celor două forţe, nu îmi dau seama unde mă aflu, deoarece privesc totul cu ajutorul instrumentului meu. Iar dacă acest instrument este denaturat şi necalibrat, văd lumea cu ochii pe dos şi nu înţeleg ce se întâmplă.

Putem vedea acest lucru la cei care conduc, la economişti şi finanţişti care par să nu-şi poată găsi calea în lumea noastră. Ei fac tot ce pot pentru a amâna inevitabilul sfârşit sumbru, dar nu fac decât să ne aducă într-o situaţie mult mai rea. Milioane de oameni vor ieşi în stradă şi se vor răscula, ceea ce ar putea duce la războaie, chiar la războaie mondiale, epidemii şi dezastre naturale.

Dacă vorbim de forţele lumii, atunci noi suntem cei cu puterea cea mai mare. Atunci când dobândim puterea echilibrului superior la nivelul uman, înţelegem că ne aflăm în poziţia cea mai de sus a sistemului.

Atunci când ne echilibrăm interior, punem în echilibru toate nivelurile – mineral, vegetal şi animal – din întreaga realitate deoarece Omul se află la cel mai înalt nivel al puterii şi conştiinţei, şi are puterea de a echilibra cea mai subtilă forţă din Natură – puterea gândului. Toate celelalte forţe sunt la niveluri inferioare faţă de puterea gândului. Ele sunt forţe materiale activate de puterea gândului, care nu are legătură cu puterea noastră de gândire, ci este forţa gândului prezent în Natură. Aceasta este asociată planului general, este motorul care operează şi transformă totul într-unul.

Ne aflăm acum într-un moment foarte special al evoluţiei noastre. Până acum, Natura ne-a controlat şi ne-a adus în punctul

cel mai de jos al dezvoltării noastre. De acum înainte trebuie să începem să urcăm şi să dobândim forţa care există în Natură – puterea de echilibrare între bine şi rău.

Trebuie să căpătăm voinţa de a dărui în aşa fel încât să avem la îndemână două forţe, cea de a dărui şi cea de a primi. Dacă primim acest instrument, anume abilitatea de a combina cele două forţe, vom începe să dominăm întreaga Natură, atâta timp cât ne aflăm în acest sistem. Astfel, devenim o parte vie, activă a acesteia, mişcându-ne şi evoluând, dând viaţă întregului sistem.

În funcţie de forţa de dăruire pe care o dezvolt în mine, forţa de primire creşte în mine din nou. Nu mai este, însă, acea forţă a egoismului mărunt de la nivelul animal, pe care am folosit-o în vechea lume. Acum cele două forţe se dezvoltă în mine împreună, forţe ale Omului în noua lume. Până acum, Omul s-a dezvoltat instinctiv, ca un animal, ajungând la un stadiu intolerabil. Acum el este pe punctul de a dezvolta forţa de a dărui către mediul înconjurător.

A da, sau a dărui, include respectul, apropierea, susţinerea, blândeţea şi, în cele din urmă, iubirea. Iubirea include toate modalităţile de conectare. A empatiza cu dorinţa altuia se numeşte "forţa de a dărui". De îndată ce încep să dezvolt în mine această forţă, după ea creşte şi cealaltă forţă, cea de a primi, care mă ajută de fapt să dăruiesc deoarece în mine nu există nimic ce aş putea da celorlalţi. Nu am nimic cu ce să mă conectez cu ei. Mai curând, exact atunci când îmi folosesc forţa de a primi pot să dau cel mai mult celorlalţi. Am fost creat de Natură cu o forţă de a primi care a evoluat de la începuturile universului până în zilele noastre. Întrebarea care se pune este: "Cum să încep să dau altora ?" Este posibil numai dacă mă aflu într-o societate care spune: "Dacă nu dăruieşti, nu te vom accepta, nu te vom aprecia, pur şi simplu nu te vom dori pentru că nu ţi-ai însuşit valorile corecte." Este o societate care mă face să simt că toate rudele mele, oamenii din jurul meu şi toţi aceia la care ţin, nu mă vor aprecia până nu voi dărui. Şi odată ce am fost tratat astfel şi toţi au avut această atitudine faţă de mine, încep să înţeleg că este în interesul meu să dăruiesc.

Pe scurt, prin dobândirea forţei de a dărui devin conştient de ceea ce se întâmplă în jurul meu, mă orientez către mine şi familia mea şi către societatea mai apropiată şi mai îndepărtată şi îmi organizez viaţa în mod ideal.

În acest fel, ajung la o stare de fericire şi la senzaţia unei realităţi eterne. Sunt inclus în ea şi ating nivelul definit ca uman. Simt că viaţa merită trăită, că vreau să am o familie şi trăiesc experienţa satisfacţiei şi mulţumirii. Totul se petrece datorită

dobândirii forţei de a dărui edificată în mine prin faptul că mă aflu într-un mediu înconjurător corect.

CAPITOLUL 13

De la Ură la Iubire

CUM SĂ NE EDIFICĂM CA OAMENI

Natura ne pune la dispoziţie condiţiile necesare pentru existenţa noastră. Trebuie să ajungem la o stare de perfectă iubire. Dar putem oare să îndeplinim această condiţie şi să ajungem la o iubire atotcuprinzătoare între toţi cei şapte miliarde de oameni care trăiesc astăzi în lume ? Dacă am obţine măcar o parte din aceasta sau dacă ne-am îndrepta către această ţintă, vom constata oare cum această condiţie acţionează pentru noi şi ne schimbă vieţile şi întregul mediu înconjurător în favoarea noastră ?

Natura noastră actuală este aceea a unuia căruia îi pasă numai de sine însuşi. Nu putem să ne gândim la nimic sau la nimeni altcineva. Dacă studiem Natura, vom descoperi că până şi cel mai simplu efort, cum ar fi să-mi mişc mâna dintr-o parte în alta, necesită energie. Această energie îmi stă la dispoziţie cu condiţia să am un avantaj de pe urma acestui efort.

Cu alte cuvinte, condiţia oricărei mişcări, de la nivelurile atomice şi moleculare până la mişcările trupului precum şi ale minţii şi inimii, necesită ca rezultatul să fie mai bun decât stadiul anterior. Acesta este modul în care mă raportez la fiecare acţiune în viaţa mea.

Sunt lucruri pe care le fac instinctiv. De exemplu, nu mă gândesc la modul în care ar trebui să mă aşez sau să vorbesc; aceste lucruri se desfăşoară în baza unui calcul interior. Dar majoritatea acţiunilor mele sunt influenţate de prezenţa unei dorinţe egoiste ca, la sfârşitul fiecărei acţiuni, eu să trăiesc experienţa unei senzaţii de bine.

Dorinţa de a mă simţi bine creează şi proiectează fiecare dintre mişcările mele, determină modul în care mă conduc, unde merg, ce fac, cum vorbesc şi cum mă comport. Fiecare acţiune se petrece numai pentru a-mi ameliora situaţia. Când vreau să dorm, să mănânc, să merg, să vorbesc, să lucrez, este numai pentru a

obţine auto-mulţumirea. Cu alte cuvinte, nu pot să mă gândesc la nimic altceva decât la propriul meu avantaj.

De fapt, întreaga mea viaţă constituie o încercare de a obţine beneficiul maxim, de a suferi mai puţin şi a mă bucura mai mult. Vreau să primesc şi să mă umplu cu tot ce pot.

Această situaţie este rezultatul educaţiei, al influenţei unui mediu înconjurător, al valorilor corecte sau nu, pe care le-am primit în mod natural, sau al obiceiurilor care au devenit a doua mea natură. M-am obişnuit să păstrez lucruri chiar dacă nu sunt fireşti şi exist datorită lor. Multe din acţiunile din viaţa mea îşi au originea în obiceiuri cu care, crescând, m-am obişnuit datorită societăţii, părinţilor şi educatorilor. Adică îndeplinesc acele acţiuni nu pentru că ar fi existat o dorinţă iniţială, ci le fac în mod automat.

Mare parte din comportamentul meu, are loc chiar fără să fie nevoie să gândesc. Trupul, care este un sistem autonom, efectuează majoritatea acţiunilor mele.

Sunt acţiuni pe care le efectuez dintr-un efort interior, pentru care mă conving pe mine însumi că merită să le fac. De exemplu, atunci când sună ceasul şi aş vrea să mai dorm, fac totuşi efortul să mă scol şi să merg la muncă. S-ar putea să fie o muncă grea, neinteresantă, dar ştiu că după ce toată treaba va fi terminată, o să mă întorc într-o casa călduroasă, la o familie iubitoare unde pot să mă odihnesc şi să mă simt bine. Aşa încât, până la urmă, merită să mă duc la muncă.

Toate relaţiile mele cu anumite persoane, sau întruperea relaţiilor cu altele sunt făcute cu scopul de a mă simţi mai bine. Sunt în permanenţă ocupat în încercarea de a mă simt mai bine. Este în natura mea; este în natura fiecăruia şi a noastră a tuturor. Aceasta este natura de bază la nivelul animal. Nivelurile mineral, vegetal şi animal sunt în permanenţă atrase spre senzaţia de mai bine, spre o stare mai bună care li se va părea echilibrată, în care nu vor simţi nicio presiune sau o atracţie în vreo parte ci, mai degrabă, se vor simţi în armonie cu ceea ce pare a fi o viaţă mai bună.

Rezultă faptul că de-a lungul vieţii mele, respect în permanenţă legea lui “Cum să mă simt mai bine ?”. Vieţuim conform acestei condiţii iar natura mea egoistă mă îndreaptă în mod constant către această stare.

De aici şi întrebarea: “Dacă sunt atât de preocupat de mine însumi pe tot parcursul vieţii mele, în interior, instinctiv şi conştient, cum aş putea oare să fiu capabil să-mi schimb natura într-una opusă, în a-i iubi pe ceilalţi ?” Adevărata iubire faţă de ceilalţi este atunci când a trăi înseamnă a dărui altora. Mă pun în serviciul altora cu toate capacităţile mele fizice, talentele şi toate mijloacele ce le am la dispoziţie. Mă gândesc la celălalt şi mă

îngrijesc de alţii în aşa măsură încât nu-mi rămâne nimic pentru mine. Îmi urmez dorinţa de a dărui, de a da celorlalţi, asigurându-mă în permanenţă că lucrurile sunt cele mai bune posibil pentru ei.

Putem face comparaţia cu o mamă care are grijă de copilul ei. Natura o orientează şi o impinge să aibă grijă permanent de copilaş în aşa fel încât acesta să se simtă bine şi în siguranţă. Ea nu are altceva în viaţă în afară de preocuparea pentru copil. Ea se uită la copilaş, se întreabă ce ar trebui să-i dea de mâncare, cum să-l spele, când să-l culce, ce să facă pentru ca el să aibă tot ce este cel mai bun. Ea nu are nici-o altă preocupare. Dar este oare realist să cred că trebuie, atunci când mă refer la umanitate, să am în minte o astfel de devoţiune ?

De asemenea, dacă Natura ne-a pus această condiţie înainte, de ce oare am ajuns într-o situaţie complet opusă, în care nu ne pasă decât de noi înşine ? În plus, chiar şi animalele au grijă numai de ele, iar Omul, mai mult decât animalele, îşi doreşte numai să câştige în dauna altora, să-i exploateze şi să li se impună atât pe sine cât şi viziunea sa. Omul se bucură dacă este superior celorlalţi, doreşte să-i subjuge şi să-i ţină sub el. Omul se bucură chiar şi dacă alţii suferă mai mult decât el şi îi place să se ştie într-o situaţie mai bună decât ceilalţi.

Ne verificăm în permanenţă în raport cu alţii. În urma aceastei testări în raport cu mediul înconjurător, aflăm care este situaţia noastră în comparaţie cu a celorlalţi. Totuşi, se ridică următoarea întrebare: “Dacă ego-ul meu m-a adus într-o asemenea situaţie în care să am nevoie de alţii numai ca să mă simt superior lor, cum voi putea oare fi capabil să-mi transform natura într-una opusă ?”

Dacă îmi imaginez o situaţie utopică în care sunt preocupat într-adevăr numai de bună-starea celorlalţi, cum este o mamă faţă de copilul ei, dacă am o asemenea iubire şi grijă pentru ei, aş putea să am într-adevăr sentimentul completei auto-împliniri. Totuşi, astăzi nu văd cum aş putea să ajung într-o asemenea situaţie, aşadar de ce să mă angajez la aşa ceva ?

De-a lungul istoriei, iubirea pentru alţii a fost baza eticii, religiilor şi a diverselor doctrine sociale. Au fost scrise numeroase cărţi pe această temă. Oamenii au încercat să construiască cercuri sociale în urmă cu secole. Au fost încercări ale utopiştilor de a contrui sate, oraşe şi chiar ţări având la bază bunele relaţii între oameni. Dar toate încercările au eşuat.

În timpul evoluţiei noastre, am devenit mai inteligenţi, am aflat despre natura umană şi am înţeles că nu ne putem ridica deasupra ei. Chiar dacă obţinem ceva bun şi special într-o societate utopică în care iubirea pentru alţii este considerată standard, este

imposibil să creem o societate care să pună realmente acest lucru în practică.

De fapt, ne-am impus limite prin norme de comportament astfel încât să nu ne rănim unii pe alţii. Există avocaţi, sociologi, psihologi şi politicieni care ajută la crearea normelor pentru mediul social.

Ne conectăm între noi numai pentru a avea servicii mai bune, aşa cum fac, de pildă, municipalităţile care strâng gunoiul şi construiesc grădiniţe pentru rezidenţii lor, sau instituţiile educaţionale şi culturale, care oferă numai ceea ce avem nevoie. Pentru asta, suntem dispuşi să luăm în consideraţie nevoile tuturor dacă merită să ne unim, pentru a plăti puţin şi a primi servicii care costă mult mai puţin dacă efortul se împarte la toţi. În mod evident, există beneficii de pe urma organizaţiilor colective. Cu toate acestea, atunci când este presupusă o schimbare a *atitudinii emoţionale*, trecerea la o atitudine care să ţină seama de ceilalţi, constituie o mare dificultate pentru noi.

Astăzi începem să înţelegem criza în care ne găsim. Această criză, în realitate, este o criză a relaţiilor noastre. Toate formele egoiste pe care le-am trăit ne-au condus la crearea unei societăţi care să fie mai convenabilă pentru toată lumea, prin faptul că ţine seama de toată lumea. Şi, cu toate acestea, am înţeles în cele din urmă că numărul celor nemulţumiţi ar putea să fie mai mare decât al celor satisfăcuţi, ceea ce conduce la conflict între unii şi ceilalţi şi ar putea duce chiar la război civil. Am înţeles că a trebuit să ne înfrânăm ego-urile, aşa încât să nu ne mâncăm unii pe alţii.

Relaţiile dintre noi au fost dintotdeauna aflate sub umbrela egoismului. Am înţeles că aceasta este natura noastră şi că trebuie într-un fel sau altul să ne înfrânăm. Deşi există multe urme ale unor forme ale egoismului nostru, pentru a evita izbucnirile care ar putea să ruineze tot ceea ce am realizat, avem nevoie de un mecanism care să ne unească. Aceasta este raţiunea pentru care au fost create de către omenire organizaţii internaţionale cum sunt Banca Modială, ONU, etc., care să conducă lumea către un discurs mai bun şi către respect.

Mai ales în ultimul secol, am realizat că nu avem nicio altă opţiune în afară de aceea de a fi mai respectuoşi. După ce am trait experienţa celor două războaie mondiale, toată lumea a înţeles că nimeni nu câştigă din războaie şi că în cele din urmă toţi pierd şi îi va costa din greu.

De aceea omenirea a pus la punct diverse cercuri de conectare cum este, de pildă, butonul roşu care permite ca Moscova şi Washington-ul să comunice în caz de ameninţare a activării unei bombe atomice. Puterile au încredere una în cealaltă

pe acest subiect deoarece înţeleg că niciuna nu va avea de câştigat dintr-o asemenea dezlănţuire. De fapt, tocmai datorită cursei înarmării şi a înţelegerii faptului că nu au de ales, ele au pus la punct o formă de comunicare şi conectare. Pe de-o parte, este o conectare egoistă dar, pe de altă parte, această evoluţie ne-a apropiat mai mult. Deşi ne urâm poate chiar mai mult şi am vrea să ne luăm viaţa unul altuia, începem să realizăm că cealaltă parte are aceeaşi putere pe care o avem noi şi trebuie să ţinem seama de acest fapt.

Evoluţia egoistă s-a adâncit de-a lungul anilor datorită conexiunilor făcute în industrie şi comerţul international. Firmele din ţările dezvoltate au înţeles că dacă-şi mută fabricile în ţări mai puţin dezvoltate cum sunt China sau India, ar putea găsi mână de lucru mult mai ieftină decât în ţările lor. În felul acesta, treptat, uzinele şi fabricile s-au mutat din Occident în ţările din Lumea a Treia, unde localnicii au fost instruiţi pentru a deveni muncitori. Pe de-o parte, proprietarii firmelor şi-au mărit profiturile dar, pe de altă parte, în ţările lor de origine au dispărut locurile de muncă şi şomajul a crescut. Proprietarilor nu le-a păsat că cei care lucrau pentru ei au devenit şomeri; intenţia lor a fost aceea de a-şi mări profitul. Din punctul lor de vedere, guvernul este cel care trebuie să se ocupe de cei fără loc de muncă.

Când guvernul trebuie să aibă grijă de viaţa a milioane de şomeri, ţara sărăceşte, se îndatorează şi recurge la tipărirea de bani fără valoare. Rezultatul acestui proces este acela că respectivele ţări din Europa şi America de Nord au sărăcit, odată cu populaţia lor. Acest rezultat nu este încă aşa de evident dar este vorba de un proces cumulativ care devine vizibil treptat.

Ceea ce este mai rău, proprietarii firmelor industriale şi de comerţ internaţional au devenit mai bogaţi şi şi-au consolidat puterea mutându-şi fabricile în ţări sărace. Ei fac un profit dublu - producând mult mai mult decât o făceau în ţările lor de origine. Aceste profituri le-au intensificat puterea şi, odată deveniţi mai puternici, încep să influenţeze politica în Europa şi America.

Aşa încât se întâmplă ca ego-ul să fi ajuns la vârful piramidei umane, banii au devenit lucrul cel mai important şi cei bogaţi au început să conducă totul. În cele din urmă, am ajuns într-o criză financiară, o criză economică, ultima criză a cărei experienţă începem acum să o trăim.

Dar am ajuns în această criză nu numai în domeniul economic. Ne afundăm şi în alte situaţii dificile la care ne-a adus ego-ul nostru, tocmai pentru că aceste ţări care erau cândva dezvoltate au acum mulţi cetăţeni săraci. Societatea se dezintegrează, educaţia este neglijată şi întregul sistem social se prăbuşeşte.

Criza este atotcuprinzătoare, globală. Toate ţările sunt interconectate - atât cele aparent bogate cât şi cele sărace - care astăzi produc cea mai mare parte a bunurilor lumii. Tot ceea ce produce lumea a treia trebuie să-şi găsească cumpărătorii în lumea veche, dezvoltată. Cu toate acestea, nu mai există cumpărători pentru că acolo, oamenii sunt acum lefteri. În felul acesta, putem să constatăm numai cum criza se adânceşte mai mult.

Acum am ajuns la o lume globalizată şi o criză care indică relaţiile reciproce dintre noi. Unul dintre simptomele acesteia este problema ecologică, creată de cursa noastră de a produce şi a vinde cât putem mai mult, atâta timp cât avem profit şi facem câteva miliarde în plus care vor zace în bănci. Ne-am imaginat că situaţia aceasta ar putea să dureze la nesfârşit, dar sfârşitul a venit pentru că nu mai există cumpărători, nu mai este loc de expansiune. Rezultatul este o criză care a afectat educaţia, cultura, relaţiile inter-umane şi continuă să se extindă. Într-adevăr, inima acestei crize o constituie relaţiile dintre oameni.

Criza se manifestă prin lupta pentru supravieţuire a oamenilor. Sectorul care vrea să producă poate încă să progreseze dar nu mai este cine să-i cumpere produsele. Oamenii din ţările dezvoltate, acum sărăciţi si rămaşi fără niciun ban nu mai pot să consume nimic. În trecut, exista un cerc închis, un proces al producţiei şi consumului: oamenii produceau şi consumau ceea ce produceau ei înşişi. Acum, acest cerc nu mai există.

Cei bogaţi au găsit o soluţie fictivă: au început să se joace cu banii, chiar dacă nu mai există produse, creând o falsă cerere pentru acţiuni la bursa de valori. Astfel, s-a format un balon financiar, făcut din baloane economice care n-aveau niciun sens şi nici-o raţiune de a exista. În cele din urmă, ne-am trezit într-un alt gen de criză. Reclama şi jocurile dintre bănci şi sistemele financiare au creat o realitate economică fictivă.

Acum criza este evidentă în toate domeniile vieţii. Am ajuns într-un stadiu în care oamenii abia mai pot supravieţui, aflându-se într-o situaţie limită. Tinerii abia ieşiţi din facultate vor să-şi întemeieze o familie şi să ducă o viaţă onorabilă. Ei vor să facă ceva cu viaţa lor însă curând constată că nu există pentru ei cerere pe piaţă şi se trezesc şomeri.

Acest fenomen se va înrăutăţi continuu şi se va extinde deoarece atâta timp cât suntem preocupaţi numai de noi înşine şi nu de lume, nu vom fi capabili să facem pentru alţii nici măcar agrafe. La un capăt al lumii, cantităţi uriaşe de alimente sunt aruncate la gunoi în timp ce la celălalt capăt, oamenii mor de foame. Surplusul de alimente nu ajunge nici măcar în locuri din apropiere care ar avea nevoie de ele pentru că ego-ului omului nu-i pasă de alţii. Alţii nu contează până când nu devin ameninţători, iar

când o fac, pentru că nu avem de ales, le dăm numai atât cât să-i potolim.

Putem vedea acest lucru în modul în care lumea dezvoltată tratează Africa. În trecut, ţările din Africa se susţineau singure, produceau multe lucruri şi constituiau o bună sursă de materii prime. Când produsele din Europa au început să ajungă acolo, au fost în mod deliberat mult mai ieftine decât produsele locale. Astfel a fost ruinată piaţa locală iar oamenii au încetat să mai producă ceea ce aveau nevoie pentru a trăi. De îndată ce localnicii au încetat să-şi mai practice meseriile tradiţionale, ţările care importau produse ieftine în Africa au început să crească preţurile pentru că nu mai exista concurenţă din partea producătorilor locali. Acesta este modul în care africanii au ajuns să fie săraci şi lipsiţi de orice în ziua de azi. Este numai un exemplu din multele ţări aflate într-o situaţie similară.

Acum că suntem într-o criză globală provocată de ego-ul omului, începem să simţim legăturile dintre toţi. Criza globală se simte atât în ţările dezvoltate cât şi în ţările din Lumea a Treia, cum sunt cele din Asia, unde unele dintre ţări au început deja să se dezvolte, sau Africa, unde sunt în prezent în totală sărăcie.

Începem să simţim că suntem în aceeaşi barcă. Dacă unul dincre noi face rău, o vom simţi cu toţii şi va fi imposibil să avansăm. De fapt, ne aflăm într-o situaţie în care ego-urile noastre se întorc împotriva noastră ca un bumerang cu o reacţie negativă.

Putem să o constatăm pe viu în Europa, unde ţările conectate pentru a avea un avantaj sunt mai puternice şi au mai mult succes. O conexiune indestructibilă s-a format între ele şi, dacă una dintre ţările din sistem, cum ar fi Grecia, se retrage din Piaţa Comună, ar putea duce la prăbuşirea tuturor celorlalte 26 de ţări. Această situaţie periculoasă ar putea aduce Piaţa Comună, societatea europeană, Banca Centrală Europeană şi Euro, ca valută, într-o situaţie disperată, în care nimeni nu poate acţiona fără acordul tuturor celorlalţi.

Din situaţia actuală, înţelegem că trebuie să începem să fim mai atenţi unii faţă de alţii. Într-adevăr, există animozităţi şi o întreagă istorie a ostilităţilor dintre noi, create de secole de război şi dominaţie în forţă a unei naţiuni asupra alteia. Cu toate acestea, pentru că nu avem altă opţiune, am ajuns într-un stadiu în care nu mai este suficient să fim politicoşi. Nu mai putem continua să jucăm după regulile societăţii egoiste ale Pieţei Comune, reguli care au fost puse la punct ca urmare a naturii noastre egoiste. Pur şi simplu nu mai merge.

Mai degrabă trebuie să acţionăm pornind de la natura atotcuprinzătoare, globală, aşa cum o face ecologia şi pornind de la natura Omului. Adică, pornind atât dinăuntru cât şi de la Natura

care ne înconjoară, simţim că suntem confruntaţi cu noi condiţii ce ţin de existenţa noastră care ne constrâng să ajungem la a-i iubi pe alţii şi nu numai a ţine seama de ei în mod egoist.

Aceste cuvinte pot să sune nerealist, prea puţin plauzibil, chiar inacceptabil, dar putem să ne apropiem de iubirea pentru alţii prin crearea în noi înşine a unei forţe de înfăptuire. În loc ca Natura să fie cea care să ne forţeze de a-i iubi pe ceilalţi şi a trăi în iubire reciprocă, şi pentru a evita foametea, bolile şi dezastrele naturale, trebuie să creem o altă forţă care să ne constrângă să ne apropiem de iubirea reciprocă.

Această forţă poate exista numai datorită unui mediu înconjurător pe care să-l organizăm în aşa fel încât să ne oblige mai mult decât o face propria noastră natură, care să rămână deasupra economiei, educaţiei şi hranei. Această societate va fi atât de puternică încât va rezista inimilor noastre egoiste şi naturii noastre de acum. Ea ne va forţa să ne schimbăm atitudinea faţă de ceilalţi din ură în iubire. Pentru asta, trebuie să ne ostenim să înţelegem genul de societate de care avem nevoie.

Va trebui să fie o societate care să ne încurajeze printr-o întărire în sens pozitiv şi să ne dojenească dacă nu ne apropiem unii de alţii. Va trebui să exaltăm respectul, apropierea, solidaritatea, garanţia reciprocă şi iubirea aşa încât aceste valori să poată continua să se dezvolte între noi.

Societatea trebuie să explice în permanenţă modul în care ar trebui să studiem natura umană; după aceea, vom dezvolta societatea în consecinţă. Trebuie să învăţăm despre influenţa mediului înconjurător asupra fiecăruia dintre noi. Astfel, vom fi gata pentru schimbare, ştiind de ce trebuie să ne schimbăm şi vom găsi puterea să o facem.

Chiar şi atunci când îmi mişc pur şi simplu mâna dintr-o parte în alta, am nevoie de energie pentru a o face. La fel, în relaţiile noastre, am nevoie să simt că încurajarea în sens pozitiv îmi vine de la Natură. Trebuie să mi se pară dificil să simt duşmănia, rivalitatea, îndepărtarea şi repulsia pe care le-aş putea resimţi pentru alţii şi trebuie să simt o puternică rezistenţă la a mă comporta în acest fel. A te adresa celorlalţi cu amabilitate, precum şi respectul, garanţia reciprocă şi iubirea, vor fi imediat răsplătite cu căldură, precum şi şi cu satisfacţie şi împlinire. Trebuie să creem mediul înconjurător în aşa fel încât să-mi furnizeze aceste două forţe – forţa negativă ca răspuns la ego-ul meu şi forţa pozitivă ca răspuns la iubirea mea pentru ceilalţi.

La crearea unui astfel de mediu, trebuie să luăm în considerare o forţă cantitativă şi o forţă calitativă care ne vor convinge, ne vor constrânge, ne vor mângaia şi avertiza pe fiecare dintre noi şi pe noi toţi împreună. Prin participarea solidară la

crearea acestui mediu înconjurător, vom crea noua Natură care ne va afecta pe toţi. Vom completa forţa egoistă care domină întreaga natură umană cu forţa pozitivă, altruistă care încă nu se află în noi dar care ne va hrăni şi ne va dezvolta.

Deoarece am înţeles deja necesitatea acesteia, totul depinde de modul cum ne vom organiza, de cât de mult avem încredere în noi şi cum lucrăm asupra noastră pentru a ne convinge între noi să o facem, folosind mass-media şi orice alte sisteme avem la îndemână.

Suntem deja contopiţi unii cu alţii deşi, până acum, numai din motive egoiste. Acum este momentul în care expresia magică, "garanţia reciprocă", vine să exprime conectarea desăvârşită între noi, pe care va trebui să o luăm în considerare. Într-o astfel de conectare a garanţiei reciproce, cel care "face gaură în barcă" sau acţionează din motive egoiste, trage pe toată lumea după el în marea de egoism care este comună tuturor.

Aşadar, deşi este un mediu în care suntem conectaţi de o manieră egoistă, garanţia reciprocă între noi începe cu înţelegerea măsurii în care mediul înconjurător trebuie să ne inducă necesitatea de a face ca relaţiile noastre să devină altruiste. În garanţia reciprocă, ar trebui să ne simţim ca într-o familie, în care fiecare individ este garant pentru toţi ceilalţi. Tot ceea ce are sau ce face unul dintre noi îi efectează pe toţi ceilalţi. Prin studierea relaţiilor noastre negative alături de conexiunile pozitive, ar trebui să dobândim treptat o nouă conştiinţă, care ne va contrânge să creem bune relaţii între noi.

În acest fel vom înţelege că Natura ne-a stimulat mii de ani pentru a ajunge la acest punct al evoluţiei, în această situaţie cunoscută sub numele de "criză". Esenţa stării de criză este naşterea unei noi umanităţi, aceea în care putem ajunge la acea forţă interioară care există în Natură – puterea iubirii – şi la echilibrul cu Natura, adică printru-un echilibru tocmai cu această forţă care există în lume.

Forţa iubirii ce există în Natură crează regnul mineral, cel vegetal, cel animal şi pe Om. Această forţă este cea care dă viaţă. Dacă dobândim această putere de a iubi în relaţiile noastre, ca în sintagma "Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi", vom dobândi de fapt legea generală a Naturii şi o vom realiza în lăuntrul nostru.

Pentru a pune în aplicare această lege, trebuie să fim contrari ei, pentru a simţi cât de rău este să i ne opunem. Datorită acestui contrast, pe măsură ce ne ridicăm de la marele ego la marea iubire, vom simţi diferenţa dintre ele. Datorită acestei diferenţe, vom simţi totalitatea, eternitatea şi măreţia procesului prin care am trecut. Proces care se va înfăţişa percepţiei noastre şi vom înţelege cât de înalt, puternic, etern şi complet este acesta.

Pentru că nu există bine fără rău şi nici dulce fără amar, tot ceea ce ne încântă, tot ce obţinem în viaţă şi tot ceea ce apreciem este întotdeauna măsurat prin comparaţie cu contrariul. Aceasta este raţiunea pentru care măsurăm totul prin comparaţie cu alte lucruri. Nu este suficient să am un sentiment de bine; simt nevoia să am un pic mai mult decât vecinul de alături. Aş putea să trăiesc şi cu câţiva bănuţi atâta timp cât ştiu că am şi numai cu un bănuţ mai mult decât vecinul meu. Asta ne dă sentimentul de împlinire, senzaţia că avem succes. În momentul de faţă, este cel mai important lucru pentru noi.

Legea acţionează în acelaşi fel. Dacă dobândim iubirea, o măsurăm în comparaţie cu ura care a precedat-o. Prin raportul dintre iubire şi ură, simţim cât de mult am obţinut, cât de mult am crescut, cu cât a sporit împlinirea noastră astăzi în comparaţie cu situaţiile în care ne-am aflat de-a lungul timpului, situaţii care se găsesc toate în memoria umanităţii. Atunci este momentul în care resimţim plăcere şi împlinire perfectă.

Implementarea condiţiilor iubirii faţă de ceilalţi ne va aduce într-o stare perfectă de plăcere şi împlinire desăvârşită. Energia pentru a desfăşura aceste acţiuni către realizarea unei mutaţii a noastre de la egoism la iubire provine din două surse. Pe de-o parte, Natura ne contrânge să ajungem la echilibru şi armonie între noi. Pentru a face acest lucru, ea foloseşte uragane care să ne ameninţe existenţa.

Pe de altă parte, există această forţă a mediului înconjurător, pe care-l construim artificial, şi care ne trage pe toţi să ne integrăm reciproc într-o conexiune de garanţie mutuală şi iubire.

Trecem prin aceste procese cu scopul de a cunoaşte în cele din urmă Legea Iubirii care există în Natură, până ajungem să implementăm această lege în noi. Toate formele anterioare există astfel încât noi să putem identifica în ele forma contrară, cea fără de scop, marea ruptură în care ne aflăm. Datorită acestei rupturi vom crea în noi acel mecanism minunat numit "Om".

Pes scurt, problema este cum să ne edificăm pe noi înşine umani. Noi înşine am creat mediul înconjurător care să ne schimbe condiţia de la ură la iubire. Trebuie să ne măsurăm şi să ne studiem, să studiem Legile Naturii şi societatea omenească, să învăţăm cum ar trebui să ne comportăm şi să decidem ce relaţii ar trebui să prevaleze între noi. În consecinţă, vom edifica societatea, mediul înconjurător, şi ne vom adapta la aceasta. În realitate, ne vom "dresa" pe noi înşine. Ceea ce înseamnă că prin dresarea ego-urilor noastre, reuşim să le stăpânim şi, drept urmare, devenim "oameni".

Ceea ce este omenesc în noi nu se află la nivelul mineral, vegetal sau animal. Acestea sunt fundaţiile. De asemenea, nu este vorba nici de vreun alt gen de evoluţie a egoismului. A fi "oameni" înseamnă că trebuie să ne edificăm singuri ca *umani* şi să o facem noi înşine. Trebuie să "dăm naştere" acestui uman şi să ne ridicăm la acest nivel în lăuntrul nostru. Nimeni altcineva nu o poate face pentru noi. Am primit forţele egoiste, dar noi suntem aceia care să proiectăm sistemul care ne va educa.

Ne ridicăm singuri prin niveluri ale iubirii. Pe măsură ce schimbăm mediul înconjurător, acesta, în schimb, ne va schimba pe noi. În felul aceasta, lucrăm împreună, la fiecare stadiu verificând evoluţia sinelui ameliorat, corectat şi, astfel, progresăm. Corespunzător acestor stadii, creem un mediu înconjurător care ne va influenţa pentru a trece la nivelul următor.

Nimeni nu o poate face de unul singur. Nu pot să mă trag singur de păr afară din mlaştină. Aşadar, condiţia pentru a reuşi este aceea de a crea o forţă exterioară care să mă influenţeze, care nu mă va lăsa să scap şi mă va obliga să dăruiesc, de bunăvoie sau nu. Este singura cale prin care pot reuşi.

Natura ne pune în faţă o nouă condiţie cuprinzătoare pentru supravieţuire. Aceasta ne apare în conştiinţă ca o criză care face să ni se pară că ne aflăm în pragul distrugerii şi că nu există cale de scăpare. Natura ne confruntă cu o situaţie generală şi, în cadrul acesteia, noi trebuie să ne creem singuri toate situaţiile pozitive folosindu-ne de influenţa mediului înconjurător asupra fiecăruia dintre noi, chiar noi fiind cei care construim acest mediu.

În cadrul procesului, verific cine sunt eu, ce sunt eu, ce este natura în care exist, care este caracterul meu şi care îmi sunt preferinţele. În funcţie de toate cele de mai sus, îmi creez un mediu înconjurător care mă va constrânge să îndeplinesc condiţiile de a exista pe care Natura mi le înfăţişează, obligându-mă să fiu de acord cu o astfel de schimbare pornind de la conştientizarea scopului final.

Aşadar, în primul rând trebuie să punem la punct educaţia. Oamenii trebuie să înţeleagă că nu există alternativă, întocmai cum le spunem copiilor că trebuie să aibă o educaţie pentru a reuşi în viaţă. Suntem pe cale să căpătăm viaţă într-o Lume Nouă. Pentru a ne naşte în această lume, fiecare dintre noi şi toţi la un loc trebuie să fim convinşi să relaţionăm unii cu alţii şi să ne raportăm la mediul înconjurător într-o manieră diferită.

Trebuie să recunoaştem faptul că ceea ce suntem şi ceea ce se află în jurul nostru fac parte din noi şi trebuie să dobândim această înţelegere despre noi înşine. Este ceea ce se cheamă "a crea o fiinţă umană".

De pildă, cândva în trecut, câinii au fost lupi. Cu timpul, Omul i-a dresat pe câini până i-au devenit loiali. Câinii s-au transformat după aceea din duşmani în prieteni. În mod similar, trebuie să-mi tratez ego-ul ca pe un câine pe care trebuie să-l dresez pentru a se schimba. Aşadar, mă "împart" în două – noua conştiinţa de sine, care este partea umană din mine, şi ego-ul meu, care este câinele. Relaţia dintre cele două părţi îmi permite să-mi edific noul meu sine.

Putem să ne dresăm noi înşine şi să maximizăm potenţialul nostru de a evolua ca oameni prin crearea unui mediu înconjurător corect care ne va constrânge să ne "împachetăm" ego-urile într-o anvelopă contrară, potrivită existenţei noastre.

Fiecare individ va trebui să fie conştient de punctele importante ale Educaţiei Integrale, de faptul că aceasta contituie un proces special de creare a unei realităţi speciale. Edificăm realmente o fiinţă umană şi o facem prin respectarea sintagmei "Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi", care este legea atotcuprinzătoare a Naturii la care trebuie să ajungem astăzi.

Mai ales acum avem o oportunitate de a descoperi Legea Naturii deoarece ego-urile noastre şi-au epuizat dezvoltarea. Am ajuns la un stadiu în care suntem pregătiţi pentru corecţie. Tot ce ne trebuie este să influenţăm ego-urile noastre astfel încât să ia o formă umană folosind, în plus, o forţă exterioară pe care am creat-o noi înşine prin intermediul societăţii. Procedând astfel, vom pune în aplicare forţa globală a Naturii şi vom descoperi întreaga sa profunzime, vitalitate, eternitate, magnitudine şi armonia atotcuprinzătoare din sânul ei.

Astfel, vom părăsi încetişor viaţa de "câini" şi vom ajunge la nivelul de a fi oameni, unde vom rămâne de acum. Ne vom ataşa atât de puternic de nivelul omenesc încât trupurile noastre, vieţile noastre şi tot ce am fost de-a lungul istoriei nu vor mai apărea decât ca un preludiu, o pregătire pentru ceea ce vom dobândi de acum încolo. Aceasta este raţiunea pentru care privim criza actuală ca pe durerile facerii unei lumi noi, iluminate.

CAPITOLUL 14

Femeia în Lumea Conectată

FEMEILE CA FORŢĂ PRINCIPALĂ ÎN LUMEA NOUĂ

Când studiem societatea corectă în care vrem să trăim, multă atenţie ar trebui acordată unităţii familiei. Familia va fi un micro-cosmos al lumii în care trăim. În mod evident, un proces corect va crea bune relaţii de familie şi bune relaţii cu generaţia următoare.

În societatea din noua lume, se presupune că vom crea economia şi piaţa locurilor de muncă sincronizate cu menţinerea familiilor noastre, a căminului şi a educaţiei copiilor. Nu există nici-o îndoială că femeile vor juca un rol în stimularea dezvoltării personale a fiecărui membru al familiei şi la dezvoltarea societăţii.

Femeile sunt o forţă care trebuie reconsiderată. Ele constituie mai mult de 50% din populaţia lumii iar puterea şi capacităţile femeilor sunt de necontestat. Femeile pot gestiona gospodăria, familia, relaţiile cu soţul, relaţiile dintre copii şi propriile lor relaţii cu fiecare dintre copii. Femeia este o mamă, o soţie, un învăţător, un educator, economistul gospodăriei şi economistul soţului şi copiilor. Ca mamă, femeia constituie, de asemenea, esenţa spirituală a familiei, completând cu educaţia informaţiile pe care copii le capătă la şcoală.

Femeia este aceea care lasă să curgă înţelesuri şi spirit în copii săi prin intermediul înţelepciunii pe care o transmite familiei sale. Femeia este o sursă de educaţie, cultură şi cunoaştere, pe care le transmite copiilor săi.

Trebuie să atribuim o mare importanţă celei care constituie stâlpul familiei, femeia. Ar trebui să punem femeia pe un piedestal în toată mass-media făcând o apologie a locului ei în familie, în special, şi în societate, în general. Noua realitate ne va cere să punem la punct noi structuri cadru care să susţină rolul fundamental al femeii, care s-a erodat de-a lungul ultimului secol.

Cu cât societatea slăveşte, exaltă şi conferă importanţă rolului femeii în lumea conectată şi cu cât o tratăm ca pe o carieră în sine şi pentru sine – ceea ce necesită o instruire specială – cu atât femeile vor reuşi în rolurile lor de femei, soţii şi mame. Ceea ce vom obţine vor fi nişte oameni mai bine calificaţi pentru viaţa în societate şi o societate mai bună ca întreg.

Datorită diminuării rolului femeii în familie, unitatea familială – piatra unghiulară a umanităţii – a slăbit foarte mult. Ea se află neprotejată şi lipsită de apărare fără pilonul său de susţinere iar, odată cu ea, se zdruncină o întreagă civilizaţie întemeiată pe familie, ofilindu-se şi apunând în urma ei.

Ca specie care caută să-şi prelungească existenţa, trebuie să deschidem cât mai larg fereastra oportunităţii care ni s-a oferit pentru a schimba opinia publică. O astfel de schimbare nu poate fi dictată de sus. Trebuie să vină de la noi prin influenţa pe care o are mediul înconjurător asupra noastră.

Va trebui de asemenea să ne referim la alte elemente, cum ar fi evoluţia biologică, pentru că şi genele noastre evoluează. Astfel, trebuie să ne ocupăm şi de nevoia care le face pe femei să dorească să progreseze, să iasă din casă şi să-şi construiască propriile cariere.

În timp ce avem de-a face într-adevăr cu o mare schimbare în rolul femeii, în comparaţie cu ce ne-am obişnuit să vedem în ultimele câteva zeci de ani, dacă nu refacem echilibrul natural în rolul femeii, cu părere de rău, vom fi martorii unei căderi a omenirii într-o prăpastie şi a unei întregi generaţii continuând să alunece către droguri, prostituţie şi infracţionalitate. Sistemul şcolar nu poate înlocui familia.

Singul lucru care poate îndrepta dezintegrarea din zilele noastre a societăţii este o femeie care să înţeleagă care este importanţa ei în ecuaţie. Aşadar, trebuie ca toţi împreună să ajungem să schimbăm statutul femeii. Trebuie să vrem ca femeile să nu mai fie obiectul unor "jocuri" sau "manipulări" pe motiv că sunt femei, mame şi purtătoare de copii. Femeia este cea care va decide ce se întâmplă, cum se întâmplă şi tot ea este cea care stabileşte cum va arăta lumea. Femeile au inteligenţa şi sensibilitatea, flexibilitatea şi nivelul de dezvoltare necesare pentru a sesiza repede schimbările.

Noi trebuie să cultivăm importanţa rolului femeii în familie deoarece fără acesta, următoarea generaţie nu va fi capabilă să se bucure de viaţă. Putem constata ce se întâmplă în lume; fiecare generaţie este mai pierdută decât precedentele, mai dezorientată şi fără vreun scop. Vrem oare ca generaţia următoare să fie una bună, fericită şi care să fie mai bine pregătită decât femeile pentru a îndeplini această sarcină ?

Trebuie să le învăţăm pe femei ştiinţe, psihologie, educaţie şi orice alte elemente contemporane de cunoaştere pentru a le conferi un rol substantial în edificarea sistemului de educaţie al noii lumi. Acest rol va cere ca ele să urmeze cursuri de educaţie, de management al familiei moderne, să cunoască ceea ce învaţă copii şi să lucreze alături de autorităţi. Femeile vor trebui să fie în permanenţă puse la curent cu noile programe şi metode de instruire pentru a-şi consolida propriul miez interior precum şi nucleul interior al familiei.

Totul depinde de educaţie şi instruire, iar dacă ne dorim să aducem omenirea la nivelul umanului, nu vom avea de ales decât să o facem cu ajutorul femeilor, al mamelor. Nu vom putea să facem nimic cu noua generaţie fără educaţie, fără să dăm oamenilor valorile, conţinutul şi instrumentele care să îi conducă prin viaţă. Numai o mama poate să-i împlinească pe copiii ei într-o astfel de manieră şi să-i echipeze pentru viaţă.

La urma urmelor, 90% din ceea ce fac bărbaţii/soţii este ca urmare a influenţei soţiei. Pentru asigurarea nevoilor unei familii moderne, femeile nu au de ales şi se angajează într-un loc de muncă, pentru a contribui la veniturile gospodăriei. Există unii care consideră că acesta este un progres, dar nu toate evoluţiile omeneşti sunt în favoarea noastră, aşa cum putem vedea în multe din domeniile vieţii noastre.

Există multe raţiuni pentru care femeile au plecat de acasă pentru a intra în piaţa muncii. Visul American ne-a dominat vieţile iar idea că o familie are nevoie de o casă în suburbii, două maşini în circulaţie şi tot felul de dispozitive şi aparate din belşug, este cauza pentru care femeile s-au prins din ce în ce în această cursă pentru găsirea unui loc de muncă. În majoritatea cazurilor, femeile s-a dus la muncă pentru că nu au avut de ales.

Este de presupus că omenirea progresează de la o generaţie la alta în educaţie, cultură şi în relaţiile familiale. Dar oare am progresat în aceste domenii ? Este aceasta o evoluţie ? După cum vedem, familiile sunt pe cale de a fi distruse, copiii nu-şi cunosc părinţii, iar părinţii nu ştiu care sunt nevoile copiilor lor şi cum să le dea ceea ce le trebuie. Astfel, atât părinţii cât şi copiii ajung să nu mai trăiască într-un cămin al familiei, sau într-un mediu care să le ofere căldură, intimitate şi susţinere.

Ne lipseşte generaţia următoare. Dacă privim statisticile referitoare la rata criminalităţii, a depresiei şi a altor maladii în societate, vom înţelege ce putem evita dacă familiile devin din nou familii. Rata criminalităţii va scădea iar numeroasele probleme domestice se vor rezolva. Schimbarea va proiecta căldura şi blândeţea peste tot în întreaga societate, inclusiv bărbaţilor, femeilor şi copiilor. Toate acestea sunt posibile şi sunt în funcţie de

importanţa pe care le-o atribuim. În realitate, putem să o facem acum şi aici, în loc să aşteptăm să vină o criză chiar mai mare.

Femeile trebuie să înţeleagă că şi ele trebuie să se alinieze Naturii pentru că, până la urmă, cu toţii ne dorim să avem o viaţă bună. Trebuie să învăţăm ceea ce legile Naturii cer de la noi şi să vedem dacă putem să ne aliniem acestor legi. Este singura cale.

Trebuie să ne bazăm pe savanţi şi psihologi care înţeleg cum funcţionează sistemul de legi al Naturii. Putem să ne bazăm pe economişti şi pe studiile statistice pentru a prezenta datele despre cum ni se "spală" creirele. Trebuie să înţelegem că experţii opiniei publice crează mode şi tendinţe fictive, în realitate încercând să ne prostească şi să ne oblige să consumăm şi să cumpărăm mai mult şi să aderăm la anumite moduri de a vedea viaţa.

Numai femeile pot vedea cât de rea este situaţia şi numai o forţă feminină o poate schimba. Dacă vor, femeile o pot face. Va trebui să explicăm lucrurile acestea tuturor organizaţiilor de femei şi faptul că este posibil, cu ajutorul lor, să modificăm opinia publică. Fiecare organizaţie va lucra în domeniul său pentru a ridica nivelul de conştientizare al femeilor referitor la familie şi să impună statulul femeii ca centru al familiei şi al vieţii.

Atunci când această conştiinţă pătrunde în opinia publică, femeile pot impune norme care să le consolideze statutul. Dacă femeile se unesc, ele vor constitui o forţă uriaşă căreia guvernul nu i se va putea împotrivi. Femeile vor fi capabile să treacă orice lege vor dori. Organizaţiile de femei vor înţelege că soluţia este simplă: punerea în evidenţă şi exaltarea calităţilor naturale ale femeilor.

Pe scurt, va trebui să accentuăm faptul că femeile trebuie să pună la punct, pentru ele, cursuri universitare, modalităţi de instruire şi sisteme formale de dobândire a unor cunoştinţe şi să exceleze în toate domeniile vieţii, inclusiv în educaţie, cultură, psihologie şi economie. Totul trebuie făcut în aşa fel încât ele să poată completa educaţia copiilor lor, suplimentar faţă de ceea ce primesc la şcoală, aşa încât fiecare copil să fie unic în specificul său. Dacă începem să corectăm situaţia actuală negativă din societate, care nu este sincronizată cu legile Naturii, şi veghem asupra ei într-un mod corect, pozitiv, furnizând opiniei publice explicaţiile potrivite, vom avea la dispoziţie o putere imensă – puterea forţei feminine şi în acelaşi timp a forţei masculine.

CAPITOLUL 15

Închisori şi Centre de Educare

CUM POT AJUTA DEŢINUŢII SOCIETATEA

Multe studii din domeniul criminologiei se îndoiesc de eficacitatea pedepselor cu închisoarea ca mijloc de prevenire a delicvenţei. Influenţa închisorilor asupra deţinuţilor, în special în ce priveşte descurajarea şi reabilitarea, constituie o temă ce necesită o regândire serioasă. Multe ţări se confruntă cu experienţa creşterii ratei criminalităţii atât în ce priveşte numărul de incidente cât şi gravitatea acestora. Mai mult decât atât, datele arată că deţinuiţii care au fost eliberaţi din închisoare revin în urma unor condamnări similare.

Sunt multe cauzele creşterii criminalităţii, dar numitorul comun este incapacitatea societăţii noastre de a furniza o educaţie corectă. Pe de-o parte, de când sunt foarte mici, copiii sunt expuşi la delicte, violenţă, comportament agresiv şi competitivitate. Pe de altă parte, institutele însărcinate cu educarea copiilor desconsideră valorile şi se concentrează eronat numai pe note şi teste.

Dar nu numai şcolile contribuie la problemă. Atunci când copiii vin de la şcoală, îi întrebăm "Cum a fost la şcoală ? Ce ai învăţat ? Ce ai făcut la test ?" Cu alte cuvinte, notele constituie şi pentru părinţi preocuparea prioritară.

În acelaşi timp, copiii sunt la şcoală sub o presiune socială continuă. Ei trebuie să facă faţă unei competiţii feroce, să se zbată pentru a avea un statut social, să se lupte cu invidia, patimile, violenţa şi drogurile, fenomene pe care le numim "răul necesar". Dar chiar sunt necesare ?

Şcolile noastre nu încearcă să-i facă pe tineri fiinţe umane, sau să-i educe în sensul de a fi *umani*. Pare să nu ne dorim a-i vedea pe copii ca modele de roluri educaţionale atunci când vor fi mari, ca oameni buni care să ştie cum să comunice cu ceilalţi în mod corespunzător, care să ştie care este diferenţa între corect şi greşit, între bine şi rău.

Răspândirea violenţei a devenit una dintre cele mai mari probleme ale societăţii în general şi a şcolilor în particular. Se pare că şcolile au devenit pepiniere ale viitorilor puşcăriaşi.

Unde am greşit ? Poate să fie faptul că nu i-am crescut pe copii să fie umani încă de când s-au născut ? Este posibil oare să fie faptul că nu au fost educaţi pentru a rezolva problemele din familie şi că nu au primit instrumentele şi cunoştinţele pentru a-şi educa proprii copii în viitor ?

Auzim prea des cu toţii despre copii abuzaţi de către părinţii lor. Dar abuzul emotional este mult mai frecvent, deşi reclamat numai rareori. Concluzia logică ar fi aceea că oamenilor nu li s-a spus niciodată cum să fie părinţi sau cum să înţeleagă ce înseamnă să fii copil şi cum ar trebui să se poarte cu copiii lor.

Înclinaţia inimii omului poate să fie negativă încă din tinereţe, aşa cum e scris în Geneză (8), dar înclinaţiile pot fi schimbate într-o direcţie pozitivă. Ele pot fi canalizate către căi benefice pentru societate. De pildă, încăpăţânarea poate fi modificată în tenacitate atunci când te străduieşti să atingi un ţel care merită, iar agresivitatea poate fi transformată în insistenţă atunci când urmăreşti idealuri pro-sociale.

În locuinţele de astăzi, copiii cresc privind filme şi seriale TV violente şi joacă jocuri violente pe computer. Ei sunt expuşi unor poveşti cu crime violente şi agresiuni sexuale. La şcoală se trezesc într-o societate nemiloasă care le pune în pericol siguranţa pesonală, unde cei mai puternici reuşesc cel mai bine şi unde în final sunt judecaţi numai în funcţie de notele obţinute.

Mai mult, notele bune nu sunt suficiente. Trebuie să ai note mai bune decât colegii tăi pentru a fi apreciat. Acesta este modul în care se măsoară reuşita. Cei care sunt născuţi cu talente naturale le folosesc împotriva celorlalţi, conform exemplelor pe care le-au văzut. Cei slabi îşi folosesc viclenia şi politeţea. Aceştia par să se comporte bine, dar în realitatea nu este aşa; ei îşi cunosc pur şi simplu limitele şi stăpânesc arta de a căpăta ce doresc, aparent într-o manieră permisă, însă tot dintr-o pornire răutăcioasă.

Copiii nu cresc într-un vid. Structurile societăţii noastre şi regulile acesteia îi formează pe aceşti copii iar vina modului în care aceştia se transformă cade pe umerii societăţii.

Neglijăm cel mai important lucru din viaţă – să învăţăm cum să fim oameni buni într-o societate corectă. De pildă, nu-i educăm pe oameni privind modul în care să fie parteneri buni într-o căsătorie sau cum să menţină o viaţă sănătoasă de familie şi, într-adevăr, familiile se despart. Nu-i învăţăm pe oameni cum să se raporteze unii la alţii şi nu le dăm sentimentul că sunt parte dintr-o societate integrală în care toţi suntem interdependenţi. Un individ care nu simte dependenţa reciprocă va acţiona urmare a unor impulsuri egoiste şi va face ce este bine pentru sine, chiar dacă e nepermis şi chiar dacă ştie că îl aşteaptă o pedeapsă după aceea.

Astfel de oameni sunt periculos de lipsiţi de inhibiţii pentru că nu au beneficiat de exemplele potrivite.

În societatea noastră egoistă, oricine poate face orice doreşte, atâta timp cât nu este împotriva legii, atâta timp cât răul se păstrează între nişte limite pe care societatea le-a stabilit. Într-o societate integrală, însă, cea care dictează este o cu totul altă lege. Un individ trebuie să *dea*, să fie integrat şi să conştientizeze legăturile cu toţi. Numai atunci când respectă această condiţie poate cineva să fie definit ca "respectând legea".

Legea o constituie participarea generală, garanţia reciprocă, deoarece toţi sunt garanţii tuturor.De aceea trebuie să demonstrăm oamenilor cum lucrează aceste legi. Vedem că Natura, ecologia şi tot ceea ce se întâmplă în lumea integrală, globală ne împing să devenim parteneri. Faptul că nu primim educaţia potrivită pentru asta constituie sursa tuturor necazurilor noastre.

Prin educaţie, putem preveni ca oamenii să încalce legea. Ca parte a Educaţiei Integrale, putem instila modele de bună conectare care să fie predate la şcoală şi chiar la grădiniţă. În loc să fie aşezaţi în faţa profesorului în şiruri de pupitre aliniate, elevii se vor aşeza în cerc, comunicând unii cu alţii şi învăţând să se înţeleagă între ei. Vom face experienţe de ridicare deasupra ego-urilor noastre pentru a ne conecta şi a crea un grup. La fel se poate face cu o unitate de elită sau cu o echipă sportivă, în care oamenii trebuie să fie uniţi şi să se înţeleagă unii cu alţii pentru a reuşi, datorită eforturilor comune şi printr-o strânsă legătură.

Trebuie să-i învăţăm pe oameni cum să fie proprii lor agenţi de poliţie. Ei vor şti ce au de făcut şi va deveni o obişnuinţă, o a doua natură. Orice incident neobişnuit în clasă va trebui tratat prin discuţii de tip tribunal. În aceste discuţii, copiii vor stabili ce a fost bine şi ce a fost în neregulă în incidentul respectiv şi vor susţine toate argumentele privind problema. În procesul de analiză, copiii vor fi mişcaţi şi afectaţi, făcându-şi în acest fel o impresie. Până să fi trecut prin acest proces copiii nu sunt educaţi în sensul uman al cuvântului.

"Educaţia", în sensul uman al cuvântului înseamnă că un copil primeşte şi trăieşte experienţa unor exemple din viaţă. În timpul discuţiilor vor fi făcute analize, audieri în instanţă şi vor fi jucate roluri. Va exista un judecător, un avocat, un procuror şi un juriu. Întregul proces va fi filmat iar copiii vor privi mai târziu înregistrarea video şi-şi vor analiza comportamentul.

Toată lumea trebuie să ia parte la discuţie; rolurile copiilor vor trebui schimbate şi scena jucată din nou din diferite puncte de vedere. Re-jucarea va arăta copiilor cât de opuşi pot deveni faţă de ce au jucat cu câteva momente înainte.

Este o activitate ce îmbogăţeşte foarte mult, copiii "absorbind" câteva roluri şi caractere. Pe această cale, ei învaţă să-i înţeleagă pe alţii chiar atunci când s-ar putea foarte bine să fie o altă opinie, complet opusă celei proprii, însă totuşi valabilă.

Ca parte a Educaţiei Integrale, copiii nu stau la şcoală tot timpul. Ei se bucură să facă excursii în diverse locuri precum bănci, spitale, fabrici, uzine şi chiar închisori astfel încât să vadă cum muncesc oamenii şi ce îi motivează.

Aceste excursii vor trebui de asemenea analizate în ce priveşte scopul unor astfel de vizite. Prin acest proces, copii vor învăţa că întreaga lume este conectată, că toţi crează ceva pentru toţi ceilalţi. În acest fel, ei îşi vor lărgi orizontul.

Dacă începem, într-o astfel de manieră, să-i creştem pe copii pentru a deveni fiinţe umane, şi vom stărui cu această educaţie pe tot parcursul anilor de şcoală, ne vom apropia mai mult de a societate corectă, echilibrată, în care siguranţa personală a oamenilor va fi reconstituită. Nu ne vom mai teme să ne trimitem copiii la şcoală sau să-i lăsăm afară în cursul serii.

În ziua de azi, problema este că anumite elemente din societate profită de pe urma filmelor violente. Este însă acesta un motiv suficient pentru a le lăsa să ne corupă copii ? Copiii sunt fiinţele cele mai impresionabile iar noi părinţii am fost însărcinaţi să îi creştem. Ca părinte, nu o să-mi las fiul să se uite la filme sau jocuri violente sau să fie expus unor exemple proaste precum cele pe care tocmai le-am prezentat. Nu vreau ca el să studieze la o şcoală care încurajează aroganţa şi competitivitatea josnică, ce conduce la violenţă. Vreau să-i ofer exemple bune. Oricine învaţă din exemplele pe care le vede iar noi nu oferim exemple bune.

Prin urmare, pentru a avea o societate sănătoasă, trebuie să facem eforturi mari pentru a schimba paradigmele existente ale educaţiei. Dacă stăm de vorbă cu profesori şi educatori, cu psihologi şi sociologi, vom şti ce avem de făcut şi ce restricţii va trebui să impunem societăţii.

Când ne uităm la TV sau navigăm pe Internet, trăim experienţa multor emoţii legate de violenţă, care ne modelează mintea. Pentru că suntem conştienţi de efectele negative pe care aceste imagini le au asupra vieţii noastre şi pentru că deja avem o conştiinţă integrală comună multor oameni pretutindeni în lume, putem stopa distribuirea acestui tip de conţinut şi să interzicem propagarea prin mass-media. O societate integrală este cea care se gândeşte la beneficiile oamenilor, spre deosebire de societatea democratică ce susţine că poţi face orice doreşti atâta timp cât nu faci rău şi atâta timp cât activitatea nu provoacă anarhie. La un capăt al democraţiei se află anarhia iar la celălalt dictatura. Trebuie să alegi unde să te afli, să decizi care este scopul diferitelor

societăţi şi să-ţi defineşti propriul scop. Democraţia a fost menită să menţină bună-starea oamenilor, dar cum se poate întâmpla aşa ceva dacă toţi suntem egoişti ? Beneficiul oamenilor trebuie să fie pe primul plan, înainte de limitarea ego-ului.

În multe închisori din lume, nu numai că sunt condiţii scandaloase şi este degradată demnitatea deţinuţilor, dar nu se face nici-un efort real pentru a-i reabilita şi a-i face buni cetăţeni. De aceea pedeapsa nu-şi atinge scopul. Deţinuţii care îşi încheie perioada de detenţie revin la delicvenţă. Ei o văd ca pe un mod de viaţă. Dar dacă ar fi aşa, atunci de ce sunt oamenii încarceraţi ? Trebuie ca un condamnat să fie închis şi doar să-şi facă termenul, sau suntem obligaţi să transformăm acel individ într-o fiinţă umană corectată ? Care este rolul închisorilor ?

În trecutul îndepărtat, au fost ţări unde nu s-a pus în practică niciodată întemniţarea. Oamenii de acolo ştiau că este inutil. Au existat oraşe de refugiu unde-şi găseau azil infractorii şi unde era interzis să-i ucizi. Dar dacă un asemenea individ era prins furând, vinovatul era obligat să muncească pentru a-l plăti pe păgubit. Fiecare delict îşi avea pedeapsa adecvată pentru corecţie, dar niciodată nu era vorba de încarcerare. Dacă vrem cu adevărat să ne corectăm situaţia, corecţia nu constă din impunerea unor condiţii materiale ci se bazează pe educaţie.

De aceea închisorile trebuie să devină adevărate şcoli. Oridecâteori deţinuţii au timp liber, ei trebuie educaţi. Ei trebuie să înveţe psihologie, istorie şi ceea ce înseamnă să fi o fiinţă umană. Ca parte a temei de a deveni o fiinţă umană, ei vor învăţa despre actuala lume globală, care tensionează relaţiile dintre toţi. Şi pentru că deţinuţii se află sub autoritatea închisorii, ei trebuie să fie incluşi într-un program intensiv de educaţie.

În ziua de azi, închisorile îi ajută de fapt pe deţinuţi să devină profesionişti mai buni în a comite delicte ! Deţinuţii întâlnesc acolo infractori experimentaţi de la care învaţă cum să-şi imbunătăţească talentele. În mod firesc, astfel nu se corectează nimic, ci numai se suplimentează corupţia. În ciuda tuturor eforturilor de reabilitare a închisorilor, este bine cunoscut faptul că numai câţiva deţinuţi se reformează după eliberare şi-şi fac o viaţă în normalitate. Cei mai mulţi însă recidivează.

Trăsăturile umane se impart în două grupe principale: cele interne, pe care le primim prin ereditate şi care sunt în noi de la naştere, şi cele exterioare, căpătate prin educaţie, de la mediul înconjurător, mass-media şi de la societate în general. Niciunul dintre aceste elemente nu depinde de individ, chiar dacă ele desenează personalitatea cuiva şi-i determină destinul. Prin urmare, un deţinut nu poate să le folosească pentru că mediul în care este plasat nu-i furnizează niciun exemplu pozitiv.

Cadrul pentru reabilitare trebuie aşadar să fie schimbat în mod drastic. De exemplu, deţinuţii por fi împărţiţi în grupuri de 15-20 indivizi şi să fie conduşi de un psiholog care va lucra cu ei şi-i va organiza. Vor viziona conferinţe pe teme precum structura societăţii omeneşti, structura fiinţei umane, relaţiile inter-umane, psihologia omului, cine suntem în funcţie de percepţia pe care o avem despre realitate şi în funcţie de comportamentul între noi, ce este ego-ul care întotdeauna ne conduce şi cum putem să ne privim din afară şi să ne facem noi înşine o analiză critică.

Trebuie să-l transformăm pe fiecare deţinut într-un bun psiholog care se înţelege pe sine şi care poate vedea lumea din diverse perspective. După o asemenea instruire, un deţinut care iese din închisoare poate deveni un tânăr instructor deoarece a parcurs calea negativă şi s-a reformat în închisoare. Odată ieşit din temniţă, un astfel de individ devine un bun de valoare al societăţii din cauza capacităţii de a empatiza profund cu ambele moduri de a trăi. Acest fapt face ca o persoană să fie foarte pozitivă şi un element benefic în societate.

Atâta timp cât deţinutul nu-şi completează procesul pentru a devenit benefic societăţii, cel mai bine este să rămână în închisoare şi să nu genereze alte rele în societate. În prezent, îi eliberăm pe deţinuţi din închisoare şi în fapt aşteptăm revenirea lor chiar din acel moment până efectiv la întoarcerea lor. Aşa încât de ce ne-am pierdut toţi aceşti ani ? De ce societatea a investit atât de mulţi bani şi efort în acest deţinut ? Ce a obţinut societatea ? Cine beneficiază din timpul petrecut de deţinuţi în închisoare dacă nu se produce nicio corecţie şi individul recidivează chiar cu o mai mare eficacitate după anii petrecuţi în închisorile noastre – adevărate "şcoli de delicvenţă" ?

Prin urmare, tribunalele care condamnă oamenii să-şi petreacă timpul după gratii ar trebui să devină obsolete. Pedepsele nu vor trebui să fie adecvate naturii delictelor sau gravităţii acestora ci timpului necesar pentru schimbarea infractorului într-un element pozitiv în societate. Până la a fi pus în libertate, acesta va fi învăţat o profesie şi va fi fost trimis acolo unde fostul condamnat poate să aducă cele mai mari beneficii societăţii. Aceasta se numeşte "corecţie a societăţii şi corecţie a omului".

De pildă, nu trebuie încarcerat cineva care a fost prins că a furat pentru prima dată. Mai curând acesta poate învăţa acasă sau într-o şcoală învecinată şi să susţină examenele care să probeze terminarea instruirii. De asemenea, nu are importanţă dacă acel cineva a delapidat banii clienţilor într-o bancă sau este un hoţ de buzunare care a furat ceva din geanta cuiva. Criteriile sunt stabilite în funcţie de procesul de corecţie necesar. Atăt timp cât infractorul nu este declarat de societate ca fiind corectat, el va rămâne în procesul de instruire. Ideea este de a elibera oamenii cu o corecţie

efectivă, iar aceştia vor deveni cei mai pozitivi şi mai benefici membri ai societăţii.

Statele Unite constituie un exemplu perfect de eşec în construirea unei societăţi corectate şi a unui popor echilibrat. Ca ţară, şi-au pierdut modul adecvat de tratare a oamenilor cu mult timp în urmă. În societatea americană actuală, un individ nu poate deveni o persoană cu posibilităţi prin muncă cinstită şi susţinută. Valorile în ţară s-au schimbat radical şi, în timp ce cu jumătate de secol în urmă modestia era o trăsătură meritorie, probabil din cauza influenţei dominante a religiei, în ziua de azi se pune preţ mai mult pe opusul modestiei.

În capitalismul clasic, un individ muncea din greu şi-şi câştiga o viaţă decentă. Acest fapt îl facea să fie mândru că s-a realizat singur. Astăzi, însă, cei care câştigă sunt aceia care fac "vrăjitorii financiare". Aceştia sunt cei mai respectaţi şi mai puternici oameni din societate. Această mutaţie rezumă pierderea principiilor care au fost folosite pentru a simboliza America şi spiritul American.

Cetăţenii din democraţia Statelor Unite posedă legal mai multe arme de foc decât orice armată din lume, incluzând chiar şi armata S.U.A. La un loc, sunt circa 300 de milioane de oameni în S.U.A. şi cam tot atâtea arme de foc deţinute legal în întreaga ţară, câte una pentru fiecare bărbat, femeie sau copil.

Numărul deţinuţilor în Statele Unite este de asemenea alarmant. În prezent, cam la fiecare 100 locuitori ai S.U.A. unul se află după gratii. Acest număr este mai mare chiar decât cel din Iran sau China, atât în cifre relative cât şi absolute. Şi, cu toate acestea, infracţionalitatea nu se diminuează.

Pentru a face ca schimbarea să fie efectivă în această mare ţară, Educaţia Integrală trebuie să fie implementată prin lege în toate instituţiile de tip corecţional. Deţinuţii trebuie să fie instruiţi atât în grupuri participând la cursuri în clasă, aşa cum s-a menţionat mai sus, cât şi prin cursuri on-line, aşa încât în cele din urmă ei înşişi să devină educatori.

Un deţinut care se instruieşte pentru a deveni educator nu mai este o persoană obişnuită. El devine un individ special şi pornind de la această condiţie va fi instruit. Numai cu această condiţie va fi eliberat.

În perioada pe care şi-o petrece în închisoare, condamnatul trebuie să demonstreze că poate juca pentru tineri un rol de model şi le poate fi educator. Acesta este scopul şi aceasta îi va fi profesia după eliberare. Nu are nici-o importanţă dacă deţinutul este un finanţist care a delapidat miliarde, un sărăntoc sau un jefuitor de bănci. Toţi vor ieşi din închisoare ca educatori deoarece asta face parte din procesul de reabilitare al deţinutului.

Deţinutul va trebui să transmită altora ceea ce a învăţat ca nişte exemple bune. De pildă, absolvenţii cursurilor de instruire se vor alătura personalului din instituţiile de delicvenţă juvenilă, unde vor trebui să demonstreze în următoarele şase luni dacă pot sa nu să-i educe pe delicvenţi, să-i schimbe şi să-i îndrepte pe drumul cel bun. În mod firesc, fiecare acţiune a lor va fi monitorizată şi examinată deoarece este vorba de diploma lor, biletul lor de ieşire din închisoare.

În puşcărie, fiecare deţinut va urma o instruire obligatorie privind Educaţia Integrală. În realitate, nu numai cei din puşcării ci toată lumea va trece prin această instruire. Fără instruirea aceasta va fi imposibil să fie corectată criza pe care o trăim în momentul de faţă în educaţie, în economie sau în familie. Trăim experienţa unei crize psihologice şi a unei crize în sănătate, cu o creştere uimitoare a abuzului de droguri, a depresiei şi a disperării. Tot ceea ce are legătură cu viaţa personală sau socială a oamenilor este în momentul de faţă într-o criză. Însă atâta timp cât nu reuşim să spargem interesele egoiste care profită de criza socială globală nu vom avea succes.

Închisorile pot servi ca exemple formidabile pentru întreaga lume. Dacă reuşim în aceste stabilimente, vom reuşi şi în ceea ce pare a fi societatea "normală". Transformarea închisorilor în universităţi pentru edificarea fiinţelor umane nu este cu nimic mai prejos decât o revoluţie în percepţia socială. Criteriile pentru tineri şi adulţi, bărbaţi şi femei sunt aceleaşi. Indiferent de delictul pe care l-a comis individul, acesta se simte, se înţelege şi se priveşte pe sine numai ca om, parte integrantă şi interdependentă a mediului înconjurător. Aceasta constituie fundamentul pornind de la care un deţinut va continua să evolueze.

Numărul celor aflaţi după gratii în Statele Unite arată faptul că societatea americană este foarte bolnavă. America nu se poate mândri cu democraţia sa pentru că democraţia este menită să lucreze *în favoarea* oamenilor. Având, însă, milioane de oameni în puşcărie dovedeşte faptul că această democraţie nu serveşte oamenilor aşa cum ar fi trebuit. În realitate, arată că aceşti oameni au fost uitaţi şi nimeni nu are grijă de ei. Dincolo de vorbele goale despre oportunităţi egale, societarea americană este imaginea lipsei de respect pentru oameni şi pentru educaţia următoarei generaţii de americani.

În Franţa, de pildă, există o cultură, o religie, există familia – toate constituind funamentele care îi ţin pe oameni împreună. Este o mândrie naţională să fi francez. Franţa este o singură naţiune, spre deosebire de America.

Din cauza divesităţii etnice, în America nimic nu-i ţine împreună pe oameni. Deosebirile profunde şi lipsa unei limbi

comune crează mari dificultăţi şi cer o revizuire generală, o transformare a atitudinii, a modului de a vedea viaţa şi a valorilor. Şi pentru că ea transcende toate diferenţele care crează neînţelegeri, Educaţia Integrală trebuie să fie implementată în Statele Unite.

Mai presus de toate, trebuie să existe o "umbrelă" atotcuprinzătoare care să spună: "Noi aparţinem unei naţiuni, unei ţări, unei umanităţi şi unei lumi. În timp ce păstrăm unicitatea fiecărui individ, trebuie să ne conectăm într-un plan superior deoarece Natura ne obligă." Aceasta este abordarea corectă în conformitate cu legea Naturii. Natura este cea care ne confruntă cu datoria de a ne conecta, dincolo de orice diferenţe, în lumea integrală. Suntem conectaţi fie că vrem, fie că nu. Nu avem de ales; nu există o altă cale de a scăpa de necazuri decât prin conectare.

Dacă începem să acţionăm în felul acesta în multe locuri în lume, vom vedea cum va fi afectată lumea întreagă. Astăzi, este dificil să influenţezi nişte lideri fanatici sau autocratici, aşa încât schimbarea depinde numai de un singur lucru - cineva care să facă pasul înainte pentru a servi drept model. Numai dacă această ţară îşi va educa prima oamenii se va putea demonstra necesitatea Educaţiei Integrale.

Nu poţi influenţa lumea cu valorile şi principiile tale atunci când rezultatul este un comportament viciat. Prin urmare, dacă America doreşte să constituie un exemplu pentru lume, ea trebuie să înceapă prin reducerea numărului de deţinuţi, prin a avea oameni mai prietenoşi şi mai educaţi şi prin reducerea ratei criminalităţii. Când America va fi un model în toate aceste domenii, atunci va fi capabilă să "exporte" valorile sale şi în restul lumii.

Nu avem nici cea mai mica intenţie de a schimba legea în America pentru că ar fi imposibil. Vrem numai să vedem cum educatorilor cu experienţă în educaţia socială li se permite să intre în închisori. Aceşti oameni, exersaţi în lucrul cu oamenii, îi vor conduce la realizarea unei conectări corecte, integrale. Ei vor organiza cursuri în închisori iar deţinuţilor li se va cere să ia parte la ele. Astfel de studii ar putea să-şi găsească locul pe ecranele TV, pe Internet sau prin prezentarea informaţiilor pe DVD-uri. Profesorii vor susţine conferinţe şi vor avea convorbiri cu deţinuţii iar psihologii ar putea iniţia unele activităţi. Va trebui să-i pregătim pe educatori pentru această abordare acum, şi să obţinem permisiunea din partea administraţiilor să transformăm închisorile în şcoli pentru educarea deţinuţilor.

Performanţele deţinuţilor vor fi anunţate în mass-media iar societatea va vedea ce trebuie pentru a se corecta ea însăşi. În acest

fel, vom învăţa că nu este aşa o mare diferenţă între cei dinăuntru şi cei dinafară, deoarece în raport cu legile lumii, ale Naturii, ecologia şi relaţiile inter-umane, suntem cu toţii nişte delicvenţi. Suntem vinovaţi cu toţii pentru ceea ce se întâmplă în lume. Nu există victime aici; suntem la fel de responsabili pentru ce e bine şi pentru ce e rău.

Trăim într-o lume integrală care este circulară, fără început şi fără sfârşit, aşa că nimeni nu trebuie învinovăţit. Toate fenomenele din societatea omenească sunt cauzate de toată lumea. Trebuie să desăvârşim natura unei societăţi omogene, integrate şi să începem să ne raportăm într-un mod diferit la noi înşine, la ceilalţi şi la Natura care ne-a creat, aşa cum a creat toate celelalte lucruri.

Postfaţă

Un nou motor pentru o Viaţă

Timp de mii de ani, omenirea s-a întrebat "Către unde ne îndreptăm ? În ce direcţie evoluăm ? Ce ar trebui să schimbăm pentru a ne ameliora viaţa ? Şi unde ne conduce natura umană ?" Am găsit modalităţi de a ne dezvolta însă am fost întotdeauna atraşi în aceeaşi direcţie.

După mii de ani de evoluţie, am ajuns într-o situaţie foarte interesantă: Forţa egoistă care ne-a motivat să evoluăm a ajuns la culme şi a început să intre în declin. Această forţă ne-a stimulat să ne ridicăm standardul de viaţă, să învăţăm mai mult, să înţelegem mai mult şi să ne străduim să fim fericiţi, sănătoşi şi faimoşi. Dar din cauza diminuării impulsurilor date de ego, s-a instalat o senzaţie de oboseală şi de dezgust până la depresie şi disperare pe scară largă.

Trăim într-un permanent "acum" şi nu dorim să evoluăm mai departe sau să investim în viitor. De fapt, deja ne-am schimbat, însă mergem în direcţia opusă procesului care ne-a condus dintotdeauna.

Trăim experienţa unei crize atotcuprinzătoare afectând fiecare aspect al vieţilor noastre. Această criză nu este specifică unei anumite ţări sau culturi. Este vorba de o criză globală ce afectează fiecare aspect al vieţii noastre.

Se pare că ne-am epuizat energiile şi abilităţile, din care avem multe. Am ajuns în spaţiul cosmic şi în abisurile oceanelor dar, în acelaşi timp, am secătuit Pământul de resurse. Putem distruge viaţa pe Pământ printr-o apăsare de buton, şi totuşi suntem încă la cheremul Naturii Mamă. Cel mai rău dintre toate, însă, este faptul că ne-am pierdut direcţia.

Nu din cauză că direcţia pe care o urmam era cea bună ci, cel puţin, pentru că ne împingea să ne dezvoltăm. Acum, nici măcar ea nu mai există. Începem să ne întrebăm: "Ce se întâmplă aici ?" "Care este sensul vieţii ?"

Întrebările care se pun astăzi ne preocupă pe toţi, nu numai pe filozofi şi gânditori. Am ajuns la stadiul în care nu mai putem evolua, dar nici nu putem rămâne în punctul mort pentru că aşa am pierde orice progres realizat deja. Industria pe care am dezvoltat-o

timp de secole a încetinit, ştiinţa a ajuns într-un punct mort iar cultura şi viaţa socială au atins pragul de jos, aşa cum constatăm la TV, care în acelaşi timp direcţionează şi reflectă valorile noastre actuale. Din punct de vedere tehnic, putem face aproape orice dar conţinutul care ne umple vieţile este din ce în ce mai puţin, mai agresiv şi mai superficial, în completă disonanţă cu capacităţile noastre tehnologice.

Viaţa de familie a fost rareori mai rea decât este acum. Oamenii se simt singuri, ca şi când ar fi nişte orbi, care-şi caută calea de la un perete la altul al aceleiaşi camere. Ei nu întâlnesc sau nu cunosc alţi oameni şi nu au nici-o capacitate de conectare cu alţii într-o manieră adecvată, plăcută şi dezirabilă. Oamenii îşi amână căsătoria iar vârsta la care fac copii este în creştere. Suntem nesiguri în legătură cu viitorul nostru deoarece natura noastră, ego-ul, acest rău general care ne controlează, nu ne mai îndreaptă în nici-o direcţie anume.

Trăim experienţa unei crize profunde şi a unei mari disperări. Depresia este boala cea mai răspândită în lume, fiind în acelaşi timp cauza primară a multor alte maladii. Ne aflăm într-o permanentă incertitudine în legătură cu prezentul şi ne este teamă de viitor, indiferent dacă e vorba de dezastre naturale sau de unele produse de ego-ul omenesc, deoarece ne scapă complet de sub control.

Ştim şi înţelegem toate lucrurile acestea şi mulţi savanţi au identificat deja aceste tendinţe. Chiar şi majoritatea publicului observă lucrurile de mai sus. Cu toate astea, în afară de a diagnostica nişte simptome nu prea putem face mare lucru. Suntem neajutoraţi atunci când vine vorba de a rezolva această criză masivă.

Putem să ne imaginăm criza ca pe o maladie ce afectează întreaga omenire. Simptomele acesteia sunt disfuncţiile câtorva domenii, asemănător unui trup ce este numai parţial funcţional datorită unui dezechilibru în sistemele sale. De asemenea, societatea umană nu funcţionează corespunzător; există o lipsă de armonie iar sistemele sale sunt dezechilibrate. Totuşi, tot ce putem face este să acceptăm faptul că suntem guvernaţi de egoismul omenesc, de o voinţă bolnavă, invidie, ură, vicii, şi goana după putere şi onoruri. Suntem ca o fiinţă care este aproape să se auto-distrugă, împreună cu întreaga civilizaţie, dar nu se poate stăpâni. E ca şi când ar cunoaşte rezultatul acestui comportament dinainte, dar este înclinată către sinucidere.

Datorită crizei economice, şomajul este în creştere. Am construit industrii care fabrică produse care asigură nevoi ce nu există în realitate, provocându-ne să consumăm produse inutile. Încă mai rău, pentru a-şi multiplica profiturile fabricanţii fac

produse care încetează să funcţioneze mult mai repede decât ar trebui, numai pentru a te face să cumperi altele noi.

Societatea nu poate susţine producţia şi atunci când societatea îşi diminuează consumul, fabricanţii colapsează împreună cu sistemul financiar, băncile, companiile de asigurări şi investitorii. Experţii cred că în viitorul apropiat, numai zece procente din populaţia lumii va trebui să lucreze pentru a asigura nevoile noastre ale tuturor, în timp de restul oamenilor vor fi inutili. Sute de milioane vor rămâne, astfel, cu adevărat în afara pieţii locurilor de muncă.

Milioanele de oameni respinşi de piaţa muncii vor trebui să fie folosiţi într-o nouă ocupaţie legată de societate. Aceştia trebuie să inducă o schimbare socială, o transformare în comportamentul uman şi să aducă omenirea în echilibru cu Natura. Trebuie să ne angajăm în edificarea unei noi fiinţe umane adecvată noii ere înspre care ne îndreptăm. Dacă unica problemă pe care o întrevedem în situaţia actuală este cea a ego-urilor noastre, putem să ne asumăm faptul că, pe măsură ce ne schimbăm, ne vom ridica la un nivel mai înalt decât cel al ego-ului.

Acesta este modul în care omenirea a evoluat întotdeauna. După fiecare criză, s-a creat o nouă situaţie care părea să fie mai bună, mai justă şi mai avansată şi părea să ofere o viaţă nouă. Ulterior, odată ce ne-am pus la punct cu noua structură, am găsit o dată în plus că nu toate erau aşa cum se sperase.

Pe măsură ce evoluăm, dezvoltarea noastră ne aduce în stări de suferinţă şi în situaţii negative. Atunci când senzaţiile negative şi judecăţile ating punctul critic, în care nu mai putem să le tolerăm, ne revoltăm sau declarăm război. În alternativă, producem schimbarea cu ajutorul inteligenţei prin noi percepţii şi conştientizări. Când se petrece acest lucru, apar noi valori şi noi filozofii, permiţându-ne să evoluăm la un nou stadiu.

Se pare că acum ne confruntăm cu o astfel de situaţie. Am epuizat deja situaţia anterioară, constatăm şi înţelegem că situaţia precară îşi are cauza în ego şi nu putem continua să lăsăm vieţile noastre să se ruineze. Prin urmare, natura noastră cere schimbarea.

În aceasta constă unicitatea situaţiei noastre. Noi nu ne-am schimbat niciodată *natura umană*, ci numai am făcut trecerea la nivelul următor al evoluţiei noastre, ca şi cum am fi schimbat vitezele la maşină. Ne găsim deja la ultima treaptă de viteză, am apăsat pedala până la capăt iar motorul pierde totuşi din putere.

Acum trebuie să schimbăm combustibilul sau să schimbăm motorul. Trebuie să ne schimbăm direcţia, valorile şi ţelurile. Motorul cel vechi nu mai merge în noua eră înspre care "conducem", aşa încât ne trebuie unul nou. Asta înseamnă că trebuie să schimbăm natura umană, motorul egoist care până acum

ne-a împins să ne dezvoltăm, să descoperim, să percepem. Concluzia este aceea că *trebuie* să ne schimbăm natura.

Există două forte în Natură – forţa de a primi, ego-ul nostru, şi forţa de a dărui, de a da. Aceste două forţe crează viaţa. Combinaţiile, echilibrul şi armonia între ele va face vieţile noastre mai bune, mai paşnice şi le va mişca înainte. Am ajuns la stadiul în care forţa de a primi, ego-ul, a încetat să lucreze, de aici senzaţia de disperare, care este resimţită în fiecare domeniu al vieţii.

Oamenii de ştiinţă şi cercetătorii încep să întrevadă o soluţie: trebuie să schimbăm combustibilul şi să adaptăm motorul pentru a lucra cu forţa de a dărui, astfel încât forţa de a dărui să conducă, să ne împingă înainte, cu forţa de a primi aflată în subsidiar.

Societatea omenească a evoluat. Am dezvoltat educaţia, cultura, industria şi mai ales comerţul. În felul acesta, am utilizat forţa de a dărui ca mijoc pentru a primi şi mai mult.

Acum facem mutaţia către un nou *modus operandi*, în care forţa de a dărui este factorul proeminent iar forţa de primire nu este decât o cale către un scop. Asta înseamnă că ne îndreptăm către un nou mod de a funcţiona, către noi moduri de conectare şi noi relaţii. Schimbăm forţa care conduce.

Trebuie să construim acest nou motor în aşa fel încât să funcţioneze în acord cu forţa de a dărui. Şi pentru că motorul este societatea omenească, va trebui să ne ocupăm de schimbarea fiecărui individ cât şi de schimbarea societăţii ca întreg. Nu trebuie să schimbăm industria sau ştiinţa ci oamenii care sunt implicaţi acolo şi relaţiile dintre noi, şi atunci totul va fi bine.

Pentru a ne schimba pe noi înşine, în primul rând avem nevoie de un nou mod de a educa oamenii. Noua educaţie va privi oamenii ca individualităţi şi ca un grup global numit "umanitate". Întrebările pe care trebuie să ni le punem referitor la educaţie sunt: "Cine suntem noi ? Ce suntem noi ? Cum am evoluat mii de ani până la stadiul actual şi cum ar trebui să evoluăm de acum înainte ? Ce tip de schimbare ar trebui să se întâmple cu noi şi pe ce căi ? Cum ar trebui implementată treptat această schimbare la fiecare dintre noi în parte şi la noi toţi, la nivel social, naţional şi internaţional ?" Această schimbare va afecta întreaga civilizaţie omenească.

Pe lângă învăţare, pentru care ne bazăm şi pe studiile oamenilor de ştiinţă, ale biologilor şi sociologilor, trebuie să dezvoltăm partea educativă: cum facem schimbarea şi cu ce mijloace. Cu alte cuvinte, cum ajungem la situaţia în care forţa de a dărui să ne controleze şi să ne împingă să progresăm în locul forţei de a primi ? Cum realizăm aceste schimbări în oameni şi în societate ? Cum, şi în ce ordine, ar trebui făcute schimbările la

copii, adulţi, bărbaţi, femei şi în fiecare societate în funcţie de mentalitate, religie şi tradiţii ?

În ziua de azi milioane de oameni sunt concediaţi din "magaziile de sudoare" care fabrică produse inutile, redundante. Aceştia vor face pasul către o nouă ocupaţie - aceea de a schimba societatea.

Vom împărţi în mod rezonabil munca între noi toţi, aşa încât să putem cu toţii să trăim cu demnitate, exact aşa cum o fac nişte animale sociale în natură. La furnici sau albine, de pildă, unele sunt lucrătoare, unele reproducătoare şi altele sunt cele care prepară hrana. Când vom împărţi ocupaţiile între noi în mod similar, vom avea de lucru numai câteva ore pe zi, poate nici măcar zilnic. Vom petrece restul timpului întreţinând o societate umană corectă, adecvată şi într-un stadiu de bunăstare. Aici, toţi vor primi ceea ce le trebuie pentru a trăi cu demnitate. Dar ocupaţia prioritară va fi cea de auto-transformare a fiecăruia dintre noi şi a noastră împreună ca societate.

În acest fel, vom crea o nouă educaţie şi o nouă societate. Mass-media va fi plină de acest nou conţinut iar industria muzicală şi cea cinematografică, televiziunea, literatura şi ziarele vor fi pline de poveşti referitoare la transformarea omului şi a societăţii.

Astăzi, aceasta este datoria noastră – să schimbăm omenirea. De aceea am iniţiat o serie de cărţi publicate de editura ARI Publishers, şi producem conţinut media vizual cum sunt clipurile video şi filmele pentru copii şi adulţi. Scopul nostru este să ne apropiem mai mult de schimbările pe care va trebui să le încercăm.

Despre autor

Profesor de Ontologie şi Teoria cunoaşterii, Doctor în Filozofie, cu un Master în Ştiinţe în Cibernetica Medicală, Dr.

Laiman este fondatorul Institutului ARI, cu filiale în întreaga Americă de Nord, America de Sud şi America Centrală, precum şi în Asia, Africa şi Europa Occidentală şi de Est.

Dr. Laitman este dedicat promovării schimbărilor pozitive în politicile şi practicile educaţionale, prin idei şi soluţii novatoare privind cele mai presante probleme educaționale ale timpurilor noastre. El propune o nouă abordare a educației care să implementeze regulile de viețuire într-o lume interdependentă și integrată.

UN GHID PENTRU VIAŢĂ ÎNTR-O LUME GLOBALIZATĂ

Dr.Laitman pune la dispoziție liniile directoare specifice pentru cum se poate trăi în lumea noastră din ce în ce mai interconectată tehnologic. Noua sa perspectivă atinge toate zonele vieții omenești: socialul, economicul și mediul înconjurător, cu un accent special pe educație. El conturează un nou sistem global de educație având la bază valorile universale, pentru crearea unei societăți coezive în realitatea noastră născândă, strâns interconectată.

În întâlnirile pe care le-a avut cu Dna. Irina Bokova, Director general al UNESCO și cu Dr. Asha-Rose Migiro, fostă Secretar general adjunct al ONU, el a discutat despre problemele actuale ale educației în întreaga lume și despre viziunea sa privind soluțiile acestora. Această temă critică se află în prezent într-un proces de transformare majoră. Dr.Laiman subliniază urgența cu care trebuie profitat de noile intrumente de comunicare disponibile, ținând cont în același timp de aspirațiile tineretului de azi și pregătindu-i pentru viață într-o lume globală, extrem de dinamică.

În ultimii ani Dr.Laitman a lucrat îndeaproape cu multe instituții internaționale și a participat la câteva evenimente internaționale la Tokyo, cu Fundația Goi pentru Pace, Arosa (Elveția) și Düsseldorf (Germania), precum și la Forumul Internațional pentru Cultură la Monterrey (Mexic). Aceste evenimente au fost organizate cu sprijinul UNESCO. La aceste forumuri internaționale, Dr.Laitman a contribuit la discuții vitale referitoare la criza mondială și a definit pașii necesari pentru crearea unei schimbări pozitive printr-o creștere a conștientizării la nivel global.

Dr.Laitman a fost prezentat în următoarele publicaţii, printre altele: *Corriere della Sera*, *Chicago Tribune*, *Miami Herald*, *The Jerusalem Post*, *The Globe*, precum şi la RAI TV și Bloomberg TV.

El și-a devotat întreaga viață pentru explorarea naturii umane și a societății, căutând răspunsuri privind semnificația vieții

în lumea noastră modernă. Combinația dintre pregătirea academică și amplele sale cunoștințe îl fac să fie un gânditor și un vorbitor căutat în întreaga lume. Dr.Laitman a scris peste 40 de cărți care au fost traduse în 18 limbi, toate cu scopul de a-i ajuta pe oameni să găsească armonia între ei și între ei și mediul înconjurător. Abordarea sa științifică permite oamenilor provenind din orice mediu, naționalitate sau credință să se ridice deasupra diferențelor între ei și să se unească în jurul mesajului global al responsabilității reciproce și colaborării.

Despre Institutul ARI

MISIUNEA NOASTRĂ

Promovarea unei omeniri globale conştiente pentru a face faţă provocărilor lumii contemporane interdependente.

CU CE NE OCUPĂM:

- Încurajarea dialogului între oamenii de ştiinţă, savanţi şi educatori
- Promovarea schimbărilor pozitive în politicile şi practicile din educaţie
- Crearea unei noi paradigme a educaţiei integrale pentru toţi oamenii

PREZENTARE GENERALĂ:

Lumea de astăzi se află la răscruce. Există dovezi peste tot în lume, sub forma instabilităţii economice, eşecului politicii şi a revoltelor sociale, că omenirea trece printr-o schimbare globală. Aşa cum au constatat deja mulţi experţi, natura acestei schimbări este aceea că noi am devenit atât de interconectaţi şi interdependenţi încât vechile sisteme nu mai funcţionează.

Pentru că există numeroase dovezi conform cărora termenul de "globalizare" acoperă mai mult decât corelarea dintre pieţele globale financiare, un înţeles mai corect al termenului ar fi legat de natura interconectaă a societăţii ca întreg. Suntem "globali" nu numai în sens financiar ci şi, dacă nu în primul rând, în sens social.

Tulburările sociale care au început în anul 2011 şi au prins ca o vâlvătaie globală, au demonstrat cum anflamarea socială se poate răspândi de-a lungul continentelor, trecând de la un punct fierbinte la următorul prin canalele internetului.

Cu toţii ne aflăm într-o singură barcă şi cu cât mai repede vom realiza ce se întâmplă de fapt în lume, cu atât mai sigură şi mai liniştită va fi tranziţia ce va avea loc.

Dacă am devenit interdependenţi la nivel global, modul de gândire al ego-centrismului constituie, încă, o paradigmă predominantă. Interdependenţa noastră a devenit un fapt de viaţă. Însă noi, modul nostru de a gândi şi valorile noastre suntem încă prinşi în vechea paradigmă. Prin urmare, drumul către o soluţie viabilă la criza cu care se confruntă omenirea de astăzi, trebuie să înceapă prin a ne alinia noi înşine la noile condiţii ce ies la iveală: trebuie să ne educăm şi să ne ridicăm nivelul la care să îmbrăţişăm dependenţa noastră mutuală şi responsabilitatea reciprocă.

Problemele care par să ne pândească la fiecare colt nu constituie cauzele ci simptomele problemei noastre reale: lipsa solidarităţii şi a responsabilităţii reciproce a unora faţă de alţii.

Numeroase cercetări au demonstrat deja puterea influenţei sociale. Institutul ARI lucrează pentru a valorifica puterea educaţiei şi influenţa socială pentru a ne ridica de la modul de gândire obsolet al lui care-pe-care, a recunoaşte realitatea unui sistem uman integrat şi a ne ajusta singuri în consecinţă.

În realitatea globalizată de astăzi, fie câştigăm toţi, fie pierdem toţi, pentru că suntem interdependenţi. Când suficient de mulţi oameni în întreaga lume îşi vor deschide ochii asupra faptelor globalizării şi-şi vor împărţi responsabilitatea, se va produce o mutaţie majoră. Ţările nu se vor mai exploata unele pe altele, şi nici oamenii; consorţiile mamut nu vor mai exploata zeci de milioane de muncitori plătiţi insuficient peste tot în lume; nu se va mai accepta ca vreun copil să moară de foame sau de vreo boală ce poate fi tratată cu antibiotice obişnuite iar femeile nu vor mai fi abuzate numai pentru simplul fapt că sunt femei.

Într-o lume în care oamenii realizează că propria lor bună-stare depinde de bună-starea celorlalţi, ei vor avea grijă de ceilalţi, care, în schimb, vor avea grijă de ei altă data. Termeni precum "lumea întâi" sau "lumea a treia" vor înceta să existe. Nu va exista decât o singură lume şi cu oamenii care trăiesc în ea.

Educaţie înseamnă informarea oamenilor în legătură cu noua eră a globalizării, a dependenţei reciproce şi a împărţirii responsabilităţii, din care facem cu toţii parte. Recenta criză financiară globală şi seria de răscoale din întreaga lume contituie suficiente dovezi că ne afectăm unii pe alţii la toate nivelurile vieţii – economic, social şi chiar emotional.

Institutul ARI lucrează pentru a întări unitatea şi solidaritatea între indivizi şi între naţiuni, în congruenţă cu realitatea actuală, interconectată.

Aşa cum putem învăţa din natură, unitatea, reciprocitatea şi responsabilitatea reciprocă sunt condiţii preliminare ale vieţii. Niciun organism nu supravieţuieşte fără ca celulele sale să lucreze în armonie. La fel, nici-un ecosistem nu prosperă dacă unul dintre elementele sale este îndepărtat.

Omenirea este şi ea parte integrală a sistemului natural. Cu toate acestea, noi suntem singura specie care, în întregime, nu respectăm încă legea firească a dependenţei reciproce şi reciprocitatea. Institutul ARI susţine idea că omenirea este pe cale să realizeze că şi noi suntem subiectul interdependenţei şi trebuie să jucăm după această regulă dacă vrem să supravieţuim şi să prosperăm în secolul al 21-lea.

Îmbrăţişarea inderdependenţei noastre, în loc să o ignorăm sau să i ne opunem, este cheia reuşitei noastre în crearea unei realităţi sustenabile pentru noi şi pentru copiii noştri.

În special pentru că lumea zilelor noastre se află la răscruce, institutul ARI este dedicat viziunii pozitive şi optimiste după care

avem o oportunitate unică de a realiza transformarea globală într-o manieră paşnică şi plăcută. În lumina tuturor acestor lucruri, misiunea institutului ARI este aceea de a susţine la nivel global o omenire conştientă pentru a face faţă provocărilor lumii interdependente din ziua de azi.

Lecturi suplimentare

Psihologia Societăţii Integrale

Psihologia Societăţii Integrale prezintă o abordare revoluţionă a educaţiei. Într-o lume interconectată şi interdependentă, a-i învăţa pe copii să-i concureze pe colegii lor este la fel de "înţelept" ca a-ţi învăţa mâna stângă să fie mai deşteaptă decât mâna dreaptă. O societate integrală este aceea în care toate părţile contribuie la bunăstarea şi reuşita societăţii. Societatea, în schimb, este responsabilă de bunăstarea şi reuşita celor care o constituie, în felul acesta creîndu-se interdependenţa. Într-o lume globalizată, integrată, acesta este singurul mod raţional şi *sustenabil* de a vieţui.

În această carte, o serie de dialoguri între profesorii Michael Laitman şi Anatoly Ulianov, sunt puse în evidenţă principiile unei abordări a educaţiei care să ne deschidă ochii. Absenţa competiţiei, creşterea copilului în contextul mediului social, egalitatea între colegi, recompensarea celor care dau şi o alcătuire dinamică a grupului şi instructorilor sunt numai câteva dintre noile concepte prezentate în această carte. *Psihologia Societăţii Integrale* este o lectură obligatorie pentru toţi cei care doresc să devină părinţi mai buni, învăţători mai buni şi oameni mai buni în realitatea integrată a secolului 21.

"Ceea ce se formulează în *Psihologia Societăţii Integrale*
ar trebui să-i facă pe oameni să se gândească şi la alte posibilităţi.
În rezolvarea oricărei probleme dificile, trebuie explorate
toate punctele de vedere. Ne petrecem mult timp concurându-ne
şi încercând să fim cu un pas înainte încât însăşi ideea
de a lucra împreună sună ca şi când ar fi ceva nou."

Peter Croato, *ForeWord Magazine*

Beneficiile Noii Economii:
Rezolvarea crizei economice globale
prin garanţia reciprocă.

V-aţi întrebat vreodată de ce, în ciuda eforturilor celor mai buni economişti din lume, criza economică refuză să intre în declin ? Răspunsul la această întrebare se află în noi, în noi toţi. Economia este o reflectare a relaţiilor dintre noi. Ca urmarea a unei dezvoltări naturale, lumea a devenit un sat global integrat unde toţi suntem interdependenţi.

Interdependenţa şi "globalizarea" înseamnă că ceea ce se petrece într-o parte a lumii are efecte în orice altă parte a sa. Drept rezultat, o soluţie a crizei globale trebuie să includă întreaga lume, pentru că dacă numai o parte a sa se însănătoşeşte, alte părţi, încă bolnave, o vor îmbolnăvi din nou.

Cartea *Beneficiile Noii Economii* a fost scrisă ca urmare a preocupărilor privind viitorul nostru comun. Scopul ei este să ne facă să înţelegem mai bine harababura economică din ziua de azi –

cauzele ei, cum poate fi rezolvată şi rezultatele pe care le anticipăm. Calea către o nouă economie constă nu din perceperea de noi taxe, tipărirea de bani, sau din remedii din trecut. Soluția se află, mai curând, într-o societate în care toți ne susținem între noi printr-o garanție reciprocă. Aceasta crează un mediu social de atenție și respect și înțelegerea faptului că ne vom ridica sau ne vom prăbuși împreună, deoarece suntem cu toții interdependenți.

Această carte conține trei eseuri de-sine-stătătoare, scrise în anul 2011 de câțiva economiști și finanțiști provenind din diferite discipline. Fiecare eseu se adresează unui aspect anume și poate fi citit ca o unitate separată. Cu toate acestea, ele sunt conectate printr-o temă: absența garanției reciproce ca fiind cauza problemelor noastre în lumea globală integrată.

Puteți citi aceste eseuri în ordine sau cum doriți. Noi, autorii, credem că dacă citiți cel puțin câteva asemenea eseuri veți căpăta o viziune mai cuprinzătoare a transformării necesare pentru rezolvarea crizei globale și crearea unei economii sustenabile, prospere.

Un Ghid pentru Lumea cea Nouă

De ce garanţia reciprocă este cheia salvării noastre din criza globală

De ce 1% din populația lumii deține 40% din bogății ? De ce sistemele de educație, peste tot în lume, au drept rezultat copii nefericiţi şi slab pregătiți ? De ce există foamete ? De ce preţurile alimentelor cresc în timp ce există hrană mai mult decât suficientă pentru toată lumea ? De ce sunt încă țări unde nu există demnitate umană și dreptate socială ? Şi când şi în ce fel aceste nereguli vor fi îndreptate ?

În anul 2011, aceste întrebări au sensibilizat sute de milioane de oameni din lumea întreagă. Strigătele pentru dreptate socială au devenit o cerinţă în jurul căreia ne putem uni cu toţii. Cu toții ne dorim să ne simțim în siguranță, să avem încredere în vecinii noştri şi să garantăm viitorul copiilor noştri. Pentru asta, trebuie să învățăm cu toții cum să ne îngrijim de toți ceilalţi și să practicăm garanția reciprocă - în care toți suntem garanți pentru bunăstarea fiecăruia dintre noi.

În ciuda tuturor provocărilor, noi credem că schimbarea este posibilă şi că putem găsi calea de a o pune în aplicare. Prin urmare, cartea pe care o ţineţi în mână este una pozitivă, *optimistă*.

Avem acum o oportunitate unică să realizăm transformarea globală într-o manieră paşnică şi plăcută, iar cartea *Un Ghid pentru Lumea cea Nouă* încearcă să ne ajute să aşternem drumul către acest ţel.

Cartea este împărţită în două părţi, plus anexe. Partea Întâi conţine conceptul de garanţie reciprocă. Partea a Doua detaliază crearea noii societăţi bazată pe garanţia reciprocă, şi recapitulează principiile prezentate în Partea Intâi. Anexele conţin publicaţiile anterioare ale Institutului ARI detaliind ideologia sa socială, educaţională şi economică.

INFORMAŢII DE CONTACT

Întrebări și informații generale:
info@ariresearch.org

SUA

2009 85th St., Suite 51
Brooklyn NY, USA-11214
Tel: +1-917-6284343

Canada

1057 Steeles Avenue West
Suite 532
Toronto, ON – M2R 3X1 Canada
Tel: +1 416 274 7287

Israel

112 Jabotinsky St.,
Petach Tikva, 49517 Israel
i.vinokur@ariresearch.org
Tel. +972-545606780